

David
Eddings
PĚŠEC PROROCTVÍ

PRVNÍ KNIHA BELGARIAD

Prolog

Toto jsou dějiny Války bohů a popis činů čaroděje Belgarata

-převzato z Knihy Alornu

Když byl svět ještě mladý, sedm bohů žilo v dobré shodě a lidské rasy byly jako jeden národ. Alornové zbožňovali Belara, nejmladšího z bohů. Bydlel s nimi, vychovával je a oni v jeho péči jen vzkvétali. Ostatní bohové také okolo sebe shromáždili různé národy a každý bůh vychovával svůj lid.

Jenom Belarův nejstarší bratr Aldur svůj lid neměl. Stranil se lidí i bohů, dokud za ním nepřišlo toulavé dítě. Aldur dítě přijal do učení a nazval ho Belgarat. Belgarat se učil tajemství vůle a slova a stal se Čarodějem. V následujících letech vyhledávali samotářského boha ještě další lidé. Přidávali se k bratrství, učili se od Aldura a čas se jich netýkal.

Jednou vzal Aldur kámen ve tvaru zeměkoule, ne větší než srdce dítěte, a otáčel jím tak dlouho, až se z něj stala Živá duše. Moc tohoto živého drahokamu, kterému lidé říkali Aldurův Orb, byla obrovská a Aldur s ním dokázal pravé divy.

Ze všech bohů byl nejkrásnější Torak a jeho lidem byli Angarakové. Zapalovali před ním oběti, nazývali ho Nejvyšším Pánem a

Torakovi byla vůně obětí i slova zbožňování příjemná. Ale jednoho dne se dozvěděl o Aldurově Orbu a od té doby neměl klidu.

Konečně to nevydržel, nasadil přátelskou masku a vydal se za Aldurem. „Bratře," začal, „není od tebe zrovna hezké, že se straníš naší společnosti. Měl by ses vzdát toho drahokamu, který odvádí tvou mysl od našeho společenství."

Aldur se zahleděl do bratrovy duše, prohlédl klam a vyčínil mu: „Proč si nevší máš svého království, Toraku? Nestačí ti snad Angarakové? Nechtěj se zmocnit Orbu, nebo se ti pomstí."

Aldurova slova zasáhla Toraka velmi nelibě. Cítil takovou hanbu, že podzvihl ruce proti bratrovi a vši silou ho udeřil. Poté vzal drahokam a utekl.

Ostatní bohové nutili Toraka, aby Orb vrátil, ale ten je neposlechl. Tehdy ostatní národy pozvedly zbraň proti Angarakům a svedly s nimi válku. Válka bohů a lidí se rozhořela po celé zemi a trvala až do doby, kdy nedaleko výšin u Korimu pozdvihl Torak Orb do výše a přinutil ho, aby spojil svou vůli s jeho a rozpůlil zemi na dvě půlky. Hory se začaly hroutit a moře vystupovalo z břehů. V tu chvíli spojili své vůle Belar a Aldur a zastavili stoupající moře. Ovšem jednotlivé lidské rasy již byly odděleny a to samé se přihodilo bohům.

Tím, že ho Torak pozdvihl proti zemi, probudil Orb k životu a ten začal zářit svatým plamenem. Torakova tvář byla zasažena modrým ohněm. Bolestí začal bořit hory, rvát zem a v agónii se snažil ochladit v moři. Jeho levá ruka vzplála a shořela na popel. Maso v levé straně obličeje se rozpustilo jako vosk a v něm se uvařilo jeho oko. S obrovským řevem se snažil utišit nesnesitelnou bolest ponořením v moři, ale jeho bolest byla nekonečná.

Když se Torak vynořil z moře, jeho pravá strana vypadala ještě poměrně zachovale, ale levá byla spálena a znetvořena ohněm Orbu. Ovládán nekonečnou bolestí, vedl svůj lid pryč na východ. Na pláních Mallorey postavil město zvané *Kthol Mišrak*, Město noci, kde chtěl ukrýt své znetvoření v temnotě. Angarakové postavili pro svého boha ocelovou věž a Orb umístili do kovové truhly v nejvyšší komnatě. Torak často postával před truhlou, protože ho přemáhala touha spatřit

milovaný Orb. Vždycky to skončilo stejně; utekl v slzách se zoufalým křikem, protože nesnesitelně trpěl.

V zemi Angaraků se převalila staletí a Angarakové sami začali nazývat svého zmrzačeného boha Kal-Torak, Král i Bůh.

Belar odvedl Alorny na sever. Většinou to byli tvrdí lidé se sklonem k válčení a Belar vložil do jejich srdcí neutuchající nenávisť vůči Angarakům. Vypravili se na sever s těžkými meči a sekýrami. Při hledání cesty k odvěkému nepříteli je nezastavila ani ledová pole.

To trvalo až do doby, kdy se Šerek Medvědí plec, největší z alornských králů, vydal do Aldurova údolí, aby vyhledal kouzelníka Belgarata. „Cesta na sever je volná," řekl. „Všechna znamení jsou příznivě nakloněna. Nadešel čas, abychom našli cestu do Města noci a vzali Orb Jednookému."

Belgaratova žena Poledra byla ve vysokém stupni těhotenství a bránila Belgaratovi v odchodu. Ale Šerek naléhal. Zmizeli jedné temné noci a přidali se k Šerekovým synům Drasovi Býcí šíji, Algarovi Rychlé noze a Rivovi Železná ruce.

V severních zemích panovala ohromná zima a vřesoviště byla pokryta hvězdičkami jinovatky a ocelově šedým ledem. Aby pomohl nalézt cestu, použil Belgarat kouzlo a vzal na sebe podobu velkého vlka. Neslyšně se hnal zasněženými lesy, kde zimou praskaly stromy. Vlkovi mrazem zešedla srst a i potom, co se proměnil nazpět, měl Belgarath Šedé vlasy i vousy.

Prošli mrazem i mlhou do Mallorej a konečně přišli ke *Kthol Mišraku*. Belgarat našel tajnou cestu do města a vedl je k úpatí ocelové věže. Tiše stoupali po zarezlých schodech, na které dvacet století nikdo nevstoupil. Opatrně prošli kolem komnaty, kde se Torak snažil zahnat alespoň na chvíli bolest spánkem a ani při něm neodkládal kovovou masku, kterou zakrýval znetvořenou tvář. Jako zloději se protáhli temnotou kolem spícího boha a vstoupili do poslední komnaty, kde v ocelové truhle odpočíval živý Orb.

Šerek pokynul Belgaratovi, aby vzal Orb, ale ten odmítl, „Nemohu se ho dotknout," řekl, „protože by mě to zahubilo. Dříve se ho mohli lidé nebo bohové dotýkat, ale to všechno zkazil Torak, když ho pozdvihl proti jeho matce zemi. Už nikdy ho nebude možno volně používat. Je schopno prohlédnout naše duše. Orbu se bude moci do-

tknout jenom ten, jehož úmysly jsou prosty špatných úmyslů, kdo je čistý a netouží po moci ani vlastnictví."

„Kdo z lidí nemá ve skrytu duše nějakou nečistou myšlenku nebo špatný úmysl?" zeptal se Šerek. Ale Riva Železná ruka nedbal jeho slov, otevřel ocelovou truhlu a vyzdvihl z ní Orb. Prsty mu prosvítala ohnivá záře, ale Orb ho nespálil.

„Tak se podívej, Šereku," upozornil ho Belgarat. „Tvůj nejmladší syn je Čistý. Bude teď jeho osudem, aby se staral o Orb a chránil jej." Belgarat povzdychl, protože věděl, jaké břímě si tím vložil Riva na svá bedra.

„Tak mu já i jeho bratři pomůžeme ten úděl nést," řekl Šerek.

Riva vsunul Orb do pláště a ukryl ho ve své tunice. Znovu se propíčili kolem komnaty zmrzačeného boha, zamířili dolů po zarezlých schodech, tajnou cestou k bránám města a dál do pustin za nimi.

Krátce na to se Torak probudil a zamířil jako obvykle do komnaty s Orbem. Viděl, že je truhla otevřená a Orb je pryč. Zloba Kal-Toraka byla hrozná. Popadl svůj obrovský meč, sešel dolů, otočil se, jednou tnul a ocelová věž padla k zemi. Obrátil se k Angarakům a pravil hromovým hlasem: „Za to, že jste byli tak nevšimaví a nepozorní a dovolili jste zlodějům, aby ukradli to, co mi je nade všechno drahé, zničím vaše město a vyženu vás. Budete putovat po zemi tak dlouho, dokud se *Kthrag Yaska*, hořící kámen, nevrátí do mého vlastnictví." Po těch slovech rozmetal Město noci a vyhnal Angaraky do pustiny. *Kthol Mišrak* přestal existovat.

Nedaleko na severu slyšel Belgarat hlomoz, který provázel zkázu města, a věděl, že se Torak probudil, „Ted' půjde po nás," prohlásil. „Jedině moc Orbu nás může ochránit. Když se k nám dostanou, Železná ruko, pozdvihni Orb tak, aby ho dobře viděli."

Angarakové v čele s Torakem se přihnali zanedlouho, ale Riva zdvihl Orb do výše, aby ho zmrzačený bůh i jeho lid dobře viděli. Orb poznal nepřítele. Jeho hněv znovu vzplál, až se rozsvítila celá obloha. Torak zařval a otočil se. Přední řady Angaraků byly sežehnuty a ostatní v hrůze prchli.

Tak se podařilo Belgaratovi a jeho druhům zmizet z Mallorey, projít zpět pustinami severu a přinést Aldurův Orb znovu do království Západu.

Bohové, kteří věděli, co se stalo, svolali sněm a Aldur jim radil: „Kdybychom nyní vedli válku proti našemu bratrovi Torakovi, tak bychom mohli zničit svět. Musíme ze světa zmizet tak, aby nás náš bratr nemohl najít. Abychom mohli vést a chránit náš lid, nesmíme dál setrvávat ve své hmotné podobě, ale musíme se změnit v duše. Musíme to udělat v zájmu světa. V den, kdy začneme válku, nastane konec světa."

Bohové naříkali, že musí zmizet, ale Chaldan, Býcí bůh Arendů, se zeptal: „Nezíská Torak další království, když tu my nebudeme?"

„Ne," odpověděl Aldur. „Dokud bude Orb v držení rodu Rivy Železné ruky, tak Torak nezvítězí."

A tak bohové odešli, jen Torak zůstal. Ale vědomí, že Orb v rukou Rivy ho připravil o nadvládu, rozežíralo jeho duši.

Pak Belgarat promluvil se Šerekem a jeho syny. „Nyní se musíme rozdělit, abychom mohli bránit Orb a připravit se na příchod Toraka. Jděte každý svou cestou, jak jsem vám určil, a začněte s přípravami."

„Budeme se řídit tvou radou, Belgarate," slíbil Šerek Medvědí Šíje. „Ode dneška neexistuje Alorie, ale Alornové se budou Torakovi bránit do posledního muže."

Belgarat pozvedl hlavu. „Slyš, Jednooký Toraku," křičel Belgarat. „Živý Orb je před tebou v bezpečí a neměl bys proti němu bojovat. Jestliže proti nám vytáhneš, vyhlásím ti válku. Budeme držet hlídky dnem i nocí a očekávat tvůj příchod, i kdyby to mělo trvat až do skonání světa."

V Mallornské pustině naslouchal Kal-Torak Belgaratovu hlasu a vztekle kolem sebe tloukl do země, protože živý Orb byl navždy mimo jeho dosah a on to věděl.

Šerek objal své syny a odvrátil se, aby je už nikdy nespatřil. Dras odešel na sever a žil v kraji, kterým protékala řeka Mrin. V Boktoru vybudoval město a svůj kraj nazval Drasnie. On a jeho potomci bránili severní pohraniční oblasti před nepřítelem. Algar a jeho lid

odešli na jih, kde na širokých pláních s Aldurovou řekou objevili koně. Koně si ochočili, naučili se na nich jezdit a poprvé v lidské historii se objevili jízdní bojovníci. Svě zemi říkali Algarie a stali se z nich kočovníci, následující svá stáda, Šerek se smutně vrátil do Val Alornu a přejmenoval své království na Zemi Serek, protože nyní byl sám, bez svých synů. Nechal vybudovat vysoké válečné lodě, které křižovaly po mořích a chránily je před nepřitelem.

Na držitele Orbu však připadla nejdelší cesta. Riva vzal své lidi a vydal se s nimi na západní pobřeží Sendarie. Tam postavili lodě a přeplavili se na Větrný ostrov. Spálili své lodě, postavili pevnost, pod ní město a to obehnali hradbami. Město nazvali Riva a pevnost Sídlem krále Rivy. Alornský bůh Belar nechal spadnout z nebes dvě hvězdy. Riva hvězdy chytil a z jedné si nechal vykovat ostří meče a z druhé jílec, do kterého nechal zasadit Orb jako kuličku jílice. Meč byl tak ohromný, že s ním nikdo jiný než Riva nepohnul. V Mallornské pustině ucítil Kal-Torak duši zakletou v tom meči a poprvé pocítil strach.

Meč měl své místo na černé skále, o kterou byl opřen Rivův trůn. Meč vždy splýnul se skálou, takže s ním nemohl pohnout nikdo jiný než Riva. Když seděl Riva na trůnu, zářil Orb chladným ohněm. A když Riva pozdvihl meč do výše, proměnil se ve velký jazyk chladného ohně.

Největší záhadou byl výběr Rivova nástupce. V každé generaci se jeden z Rivových potomků narodil se znamením Orbu na dlani pravé ruky. Toto vybrané dítě odvedli do trůnního sálu a položili jeho ruku na meč, aby ho Orb znal. Při každém dětském doteku se záře Orbu stávala jasnější a vazba mezi žijícím Orbem a rodem Rivů byla z pokolení na pokolení silnější a silnější.

Když se Belgarat po získání Orbu rozloučil se svými partnery, vrátil se do Aldurského údolí. Tam zjistil, že jeho žena Poledra porodila dvě dcerky, ale sama po porodu zemřela. Belgarata zachvátil žal a nazval prvorozenou dceru Polgara. Měla vlasy černé jako havraní peří. Belgarat ji po způsobu všech čarodějů položil ruku na obočí a viděl, že pod jeho dotekem zbělel jeden pramen vlasů nad čelem. Polekal se, protože věděl, že to bylo znamení Čarodějů, a Polgara byla první dívkou, která byla označena tímto znamením.

Jeho druhá dcera měla pleť velmi světlou, její vlasy byly zlaté a žádné takové znamení neměla. Nazval ji Beldaran a miloval ji stejně jako její tmavovlasou sestru.

Když bylo Polgaře i Beldaran šestnáct let, spojil se ve snu s Belgaratem Aldurův duch a pravil: „Můj drahý, rád bych spojil tvůj dům s domem ochránce Orbu. Vyber sám, která ze tvých dcer by byla vhodnou ženou pro rivanského krále a stala se matkou Rivova rodu, protože v rukou tohoto rodu leží naděje světa, protože on jediný jej může ochránit před temnou silou Toraka.“

Belgarat chtěl nejprve vybrat Polgaru, ale když si uvědomil, jaké prokletí může ležet na království Rivy, poslal místo ní Beldaran. Když odešla, on i Polgara velmi plakali. Polgara plakala dlouho, protože věděla, jaký osud Beldaran čeká, a že musí zemřít. Časem se s nastalou situací oba vyrovnali a měli alespoň příležitost se lépe navzájem poznat.

Spojili dohromady své síly a dohlíželi na Toraka. Někteří lidé říkají, že na něj stále ještě navzdory stoletím dohlíží.

Část první

SENDARIE

Kapitola první

PRVNÍ VĚCÍ, KTEROU SI GARION pamatoval, byla kuchyně na Faldorově farmě. Po celý svůj život cítil obzvláštní sympatie ke kuchyním a všem těm zvláštním zvukům a vůním, souvisejícím s láskou, jídlem, pohodlím, bezpečností a hlavně s domovem. Ať se dostal jakkoliv vysoko, nikdy nezapomněl, že jeho vzpomínky začaly v té kuchyni.

Kuchyně na Faídorově farmě byla prostorná místnost s nízkým stropem, plná pecí, kotlíků a rožňů, které se pomalu otáčely v klenu-tých krbech připomínajících jeskyně. Byly tam dlouhé, těžké pracovní stoly, na kterých se hnětl chléb do bochníků, porcovala se kuřata a kde se rychlými pohyby zakřivených nožů krájela zelenina. Když byl Garion ještě malý, hrál si pod těmi stoly a brzy se naučil, že nemá strkat svoje malé prstíky pod nohy pomocníků, kteří okolo pracovali. Někdy, když byl unaven, si lehl pozdě odpoledne do koutku a tiše pozoroval plameny ohně, které tančily po stovkách naleštěných pánví, „dlouhých nožů a vidliček pověšených kolem bílých stěn. Byl tím vždy okouzlen a pomalu se nechával ukolébat okolo panující harmonií do sladkého snu.

V kuchyni a vlastně i všude okolo vládla teta Pol. Bylo to ne-skutečné, ale Garion měl pocit, že teta Pol dokáže být všude najednou. Poslední úpravy pečené husy na pekáči, tence nakrájený chleba nebo čerstvě uzená šunka byly vždy jejím dílem. Ačkoliv v kuchyni praco-

valo několik dalších lidí, nebylo myslitelné, aby se každé polévky, pečeně, guláše nebo zeleninové mísy nedotkla alespoň jednou její ruka. Poznala po čichu, chuti nebo nějakým vyšším instinktem, co které jídlo potřebuje a pak ho lehkým zamícháním, přidáním špetky koření nebo soli přivedla k úplné dokonalosti. Zdálo se, že má schopnosti a moc, které jsou ostatním smrtelníkům odepřeny. Nadto všechno, ať byla sebevíc zaměstnaná, vždycky přesně věděla, kde je zrovna Garion. Uprostřed zdobení nejskvělejších dortů, které vyžadovalo její plné soustředění, byla bez ohlednutí schopna nohou nebo nějakým nástrojem odstrčit Gariona z dosahu jakéhokoliv nebezpečí.

Když trochu vyrostl, stala se z toho pro něj spíš hra. Počkal, až se teta zabrala do práce, že neměla ani pomýšlení na něj dávat pozor, a potom se se smíchem rozběhl na svých malých nožičkách ke dveřím. Ať se snažil uniknout, jak chtěl, vždycky ho chytila. Potom se Garion ještě víc rozesmál, objal ji kolem krku, políbil a zase trpělivě čekal na další šanci k útěku.

V těch dobách byl přesvědčen, že je teta Pol zcela jistě nejdůležitější a nejkrásnější žena na světě. Byla vyšší než ostatní ženy na Faldorově farmě - byla vysoká skoro jako muž — a její tvář byla vždy velmi vážná. Vypadala skoro zachmuřeně - ovšem mimo chvil, kdy se dívala na něj. Měla tmavé, skoro Černé vlasy, ale nad levým obočím měla pramínek bílý jako čerstvě napadlý sníh. Když chlapce večer ukládala do malé postýlky vedle své v jejich světničce nad kuchyní, dotkl se vždycky jejích bílých vlasů. Ona se usmála a pohladila ho svou hebkou rukou. Garion usínal s příjemným vědomím, že je u něj a dává na něj pozor.

Faldorova farma ležela téměř uprostřed Sendarie, což bylo království, které ze západu omývalo Větrné moře a z východu Serecký záliv. Tak jako většina farem v okolí skládala se i ona z komplexu obytných a hospodářských budov a chlévů se společným hlavním dvorem, do kterého vedla velká vrata. Ve druhém patře obytných budov byla řada pokojů od prostých komůrek po velké sály, ve kterých bydleli lidé pracující v domě nebo na polích, která se rozkládala za zdmi farmy. Faldor sám bydlel ve čtvercové věži tyčící se nad hlavní jídelnou, ve které se všichni jeho lidé scházeli třikrát denně — o žních i čtyřikrát — aby vzdali hold umění tety Pol.

Bylo to celkem vzato velmi klidné místo. Farmář Faldor byl dobrý člověk i hospodář. Byl to vysoký, vážný muž s dlouhým nosem a velkou bradou. I když se jen zřídka usmál a snad nikdy se nesmál, choval se ke svým zaměstnancům dobře a spíš mu záleželo na jejich zdraví a spokojenosti, než na tom, aby z nich dostal poslední kapku potu. V mnoha ohledech byl šedesátce svých zaměstnanců spíš otcem než Šéfem. Jeho přítomnost v čele stolu společné jídelny měla velmi kladný vliv na některé z jeho zaměstnanců, které aspoň přešly chutě na všelijaké klukoviny. Farmář Faldor byl věřící člověk a každé jídlo zahajoval krátkou modlitbou a poděkováním za boží ochranu. Lidé z farmy to věděli, proto zachovávali dekorum a tiše vyslechli díkůvzdání, než se vrhli na talíře a misky, které před ně nakladla teta Pol se svými pomocníky.

Pro dobré srdce Faldora a kouzelné ruce tety Pol byla farma vyhlášena Široko daleko jako místo, kde se dobře žije a dá se sehnat dobrá práce. Každý večer zabralo v hospodě v blízké vesnici Horní Gral mnoho minut líčení mistrovských kousků z kuchyně tety Pol. Našlo by se několik svědků ochotných odpřísáhnout, že se méně šťastní dělníci pracující na jiných farmách rozplakali při líčení chutí pečené husy. Proslulost Faldorovy farmy se rychle šířila celým krajem.

Nejdůležitějším mužem na farmě po Faldorovi byl kovář Durník. Když Garion vyrostl natolik, že se mohl pouštět i mimo ostríží zrak tety Pol, vedly jeho kroky nevyhnutelně do kovárny. Rudá zář Durnikovy výhně měla na Gariona téměř mystický účinek. Durník vypadal úplně obyčejně, měl světlé vlasy a jeho normálně bledá tvář byla vždy zarudlá z horka výhně. Byl prostřední postavy, ani malý ani velký, ani tlustý ani hubený, ale byl —jako ostatně většina mistrů jeho řemesla — nesmírně silný. Nosil koženou košili a kalhoty ze stejného materiálu, obojí značně poškozené žárem a propálené jiskrami odlétajícími z pece. První Durnikova slova, která pronesl na adresu Gariona, bylo stručné varování, aby nestrkal prsty do blízkosti pece ani rozžhavených předmětů, které z ní právě tahá. Za nějaký čas se přece jenom ten nemluvný muž s chlapcem spřátelil a jejich konverzace postupně narůstala.

„Vždycky musíš dokončit to, co se ti zrovna dostane do rukou," radíval mu. „Pro železo je vždycky špatné, když ho strkáš do ohně víckrát, než je nutné."

„Proč?" ptal se Garión.

Durnik potřásl hlavou. „Prostě to tak je."

„Vždycky se snaž odvést co nejlepší práci," říkal při jiné příležitosti a mistrnými údery opracovával spojku vozu, který zrovna spravoval.

„Ale vždyť tenhle kus bude pod vozem, kde ho nikdo neuvidí," podívoval se Garión.

„Ale *já* vím, že tam je," pravil Durnik a dál ohlazoval ten kus železa. „Kdybych to neudělal nejlíp, jak umím, tak bych se musel stydět pokaždé, když ten vůz uvidím. A já ho vídám každý den!"

A tak to pokračovalo. Aniž by to měl v úmyslu, Durnik dával malému chlapci školení v solidním přístupu k práci, poctivosti, dobrých mravech a dalších základech typických pro společnost Sendarie.

Teta Pol se zpočátku obávala chlapcova zalíbení pro kovárnu, ve které se skrývala pro malého chlapce mnohá nebezpečí. Ale když je chvíli pozorovala ze dveří své kuchyně, postřehla, že Durnik bdí nad chlapcovou bezpečností skoro stejně jako ona sama. Potom se chlapcových návštěv v kovárně přestala obávat.

„Kdyby vás ten chlapec začal otravovat, mistře Durniku, tak ho pošlete pryč," řekla jednou kovář, když mu přinesla měděný kotel, který potřeboval opravit. „Nebo mi řekněte a já ho přidržím blíž kuchyně."

„Ten chlapec vůbec neobtěžuje, slečno Pol," řekl s úsměvem Durnik. „Je to vnímavý chlapec, který pozná, kdy se má držet stranou."

„Jste příliš dobrý, příteli Durniku," řekla teta Pol. „Ten chlapec má na všechno spoustu otázek. Jednu mu zodpovíte a deset jiných se vynoří."

„To je u malých chlapců normální," odpověděl Durnik a opatrně rozklepával žhavý kousek kovu kolem malinké dírky ve dnu kotlíku. „Když jsem byl chlapec, tak jsem se taky na všechno vyptával. Můj otec i starý Barl, který tu býval kovářem a učil mne, měli dost

trpělivosti a zodpověděli mi, co věděli. To bych se jim pěkně odvděčil, kdybych já neměl trochu trpělivosti s Garionem."

Garion, který seděl nedaleko, při tom rozhovoru ani nedutal. Věděl dobře, že jediné špatné slovo z kterékoliv strany by mu uzavřelo přístup do kovárny. Když teta Pol kráčela s opraveným kotlíkem ke kuchyni, všiml si, jak se za ní Durník dívá, a v jeho duši začal klíčit nápad. Byl to prostý nápad, ale jeho krása spočívala v tom, že by při jeho realizaci získaly všechny strany.

"Teto Pol," začal toho večera, když mu teta utírala jedno umyté ucho.

"Ano?" zeptala se a otočila se k němu.

"Proč si nevezmeš Durníka?"

Přestala ho utírat. „Cože?" zeptala se.

"Myslím, že je to skutečně dobrý nápad."

"Ach, skutečně?" Její hlas měl nádech, který Garionovi prozradil, že se octl na tenkém ledě.

"Líbíš se mu," řekl na svou obranu.

"Předpokládám, že už jsi to s ním prodiskutoval?"

"Ne," odpověděl Garion. „Měl jsem pocit, že bych o tom měl promluvit nejdříve s tebou."

"No, alespoň *tohle* byl dobrý nápad."

"Kdybys chtěla, tak bych mu to řekl hned zítra ráno."

Najednou mu teta otočila hlavu těsně ke své tváři. Garion měl v tu chvíli pocit, že se ucho snad ani na nic jiného nehodí.

"Ne abys o tom nesmyslu řekl něco Durníkovi nebo někomu jinému," pravila teta Pol a v jejích tmavých očích zářil oheň, jaký tam ještě nikdy předtím neviděl.

"To byl jen takový nápad," řekl rychle.

"Pěkně hloupý. Odteď tě žádám, abys na to přestal myslet." Stále ho držela za ucho.

"Jak si přeješ," souhlasil kvapně.

Když později leželi každý ve své posteli a kolem byla hluboká noc, vytanula Garionovi ta myšlenka zase s plnou intenzitou.

"Teto Pol?"

"Ano?"

"Když si nechceš vzít Durníka, tak *koho* si vezmeš za muže?"

„Garione," řekla.

„Co?"

„Zavři pusu a spi."

„Myslím, že mám právo to vědět," řekl uraženým tónem.

„*Garione!*"

„Dobře. Budu tedy spát, ale nemysli si, že se mnou jednáš správně."

Zhluboka se nadechla. „Tak dobře," řekla. „Nemyslela jsem na to, že bych se vdala. Nikdy jsem o tom nepřemýšlela, a když se teď nad tím zamyslím, tak myslím, že se nevdání. Mám mnoho důležitějších věcí na práci, než abych se zamýšlela nad svatbou."

„Nedělej si s tím starosti," řekl Garion tónem, kterým ji chtěl utěšit. „Až vyrostu, tak si tě vezmu za ženu *já*."

Zasmála se hlasitě smíchem, který šel od srdce, a pohladila ho po tváři. „Ale kdepak, můj Garione," řekla. „Pro tebe je už přichystána jiná nevěsta."

„Kdo?" vyzvídal.

„To si budeš muset zjistit sám," odpověděla záhadně. „Teď už spi."

„Teta Pol?"

„Ano?"

„Kde je moje maminka?" Byla to věc, na kterou se už chtěl zeptat delší dobu.

Po té otázce následovalo dlouhé ticho. Potom teta Pol vzdychla. „Zemřela," odpověděla tiše.

Garion pocítil náhlý nával smutku, který bolel. Rozplakal se.

Teta už stála vedle jeho postýlky. Klekla si a položila mu ruku kolem ramen. Odnesla ho do své postele, kde si vedle něj lehla a snažila se ho ukonejšit. Po dlouhé době se Garion náhle zeptal: „Jak vypadala? Moje maminka?"

„Měla světlé vlasy," odpověděla teta Pol. „Byla velmi mladá a velmi krásná. Měla krásný hlas a byla velmi šťastná."

„Měla mě ráda?"

„Víc, než si umíš představit."

Garion se znovu rozplakal, ale jeho pláč byl tišší a byl spíše očistný než bolestný.

Teta Pol ho k sobě tiskla, dokud neusnul.

Bylo zcela přirozené, že na Faldorově farmě byly i jiné děti než Garion, vždyť tam žilo více než šedesát lidí. Starší děti už pracovaly na farmě, ale pak tu byly ještě tři děti zhruba Garionova věku a ty si s ním hrály a staly se jeho přáteli.

Nejstarší chlapec se jmenoval Rundorig. Byl větší než Garion, protože byl asi o rok nebo dva starší. Bylo by zřejmě normální, kdyby se jako nejstarší z celé skupinky stal jejím vůdcem, ale protože byl Arend'an, bylo jeho chápání trochu omezené a on se rád podřizoval svým mladším kamarádům. Království Sendarie bylo na rozdíl od ostatních království osídleno různými druhy obyvatelstva. Žili tu převážně Sendarové, ale zcela běžně se zde vyskytovali Šerekové, Algarové, Drasnijci, Arend'ané, a dokonce zde žil i nezanedbatelný počet Tolnedřanů. Arend'ané byli velmi stateční, ale byli také známi tím, že jsou trochu duševně línější.

Garionův druhý kamarád byl Doroon, malý, mrštný chlapec, v jehož krvi se mísilo tolik různých předků, že o něm bylo možno říci, že je Sendar. Na Doroonovi bylo nejpodstatnější to, že byl stále v běhu. Nikdy nešel pomalu, když mohl utíkat. Jeho mozek pracoval stejně rychle jako jeho nohy a o jazyku to platilo také. Mluvil skoro nepřetržitě, velmi rychle a byl stále vzrušený.

Neoddiskutovatelným vedoucím jejich čtyřky byla Zubretta. Pěkná holčička se zlatými vlasy, která vymýšlela jejich hry, vyprávěla jim různé historky a posílala je, aby jí chodili krást jablka a švestky do Faldorova sadu. Řídila je jako nějaká malá královna, poštvávala jednoho proti druhému a byla ráda, když se spolu prali. Byla jako bez srdce a každý z chlapců ji zároveň nenáviděl, jako byl bezbranný vůči jejímu kouzlu.

V zimě sjížděli na širokých prknech zasněžený svah nad farmou a vraceli se domů obalení sněhem, mokří, se zmrzlýma rukama a tvářemi rudými jako červánky. Když kovář prohlásil, že je led dost silný, klouzali se dlouhé hodiny na rybníčku, který byl nedaleko farmy u cesty do vesnice, z jednoho konce na druhý. Když bylo venku příliš chladno nebo když teplé jarní větry proměnily sních v břečku a led už nebyl bezpečný, vlezli do stodoly a skákali z prvního patra do měkké-

ho sena pod nimi. Vlasy měli plné drobných stébel a do nosu se jim usazovala vůně vzdáleného léta.

Na jaře chytali u rozbahněných břehů rybníčka pulce a lezli na stromy, aby se podívali, zda už jsou v hnízdech drobná vajíčka ptáků.

Samozřejmě to byl Doroon, kdo spadl ze stromu a zlomil si ruku, když ho jednoho jarního rána poslala Zubretta do nejvyšších větví stromu u rybníka. Protože Rundorig bezmocně přihlížel utrpení svého přítele a Zubretta utekla snad ještě dřív, než dopadl na zem, zbylo na Garionovi, aby na sebe vzal veškeré rozhodování, co dělat. Klidně zhodnotil situaci a jeho dětská tvář získala úplně vážný výraz. Ruka byla zjevně zlomená a bledý Doroon zatínal zuby, aby nezačal plakat.

Garion postřehl koutkem oka nějaký pohyb a rychle vzhlédl. Nedaleko něj seděl na černém koni vzpřímeně muž v tmavém plášti a pozorně je sledoval. Když se jejich oči setkaly, pocítil Garion ledový chlad a zároveň si uvědomil, že už toho muže viděl. Cítil, že ta tmavá postava je stále uhnížděna někde na hranici jeho představivosti. Nikdy nemluví, ale stále ho pozoruje. Hleděli na sebe beze slova a v tom pohledu bylo tiché odhadování jeden druhého, jistá podrážděnost a snad i strach. V tu chvíli Doroon zanařikal a Garion se otočil zase k němu.

Opatrně přivázel zraněnou ruku k Doroonovu tělu pomocí jeho pásku a s pomocí Rundoriga mu pomohl vstát.

„Aspoň nám mohl pomoci," řekl znechuceně Garion.

„Kdo?" zeptal se překvapeně Rundorig a rozhlížel se kolem, Garion se také otočil, ale jezdec v černém byl pryč.

„Nikoho jsem neviděl," řekl Rundorig.

„To bolí," sykl Doroon.

„Neboj," uklidňoval ho Garion. „Teta Pol to dá do pořádku."

A také dala. Když se ti tři objevili ve dveřích její kuchyně, odhadla situaci jediným pohledem. „Přiveďte ho sem," řekla a v jejím hlase nebylo slyšet žádné vzrušení. Posadila bledého, zimničně se třesoucího chlapce na židli poblíž jedné z pecí a namíchala čaj z různých bylinek, které posbírala z různých zásuvek.

„Vypij to," vybídla Doroona a podala mu kouřící hrnek.

„To mi spraví ruku?" podívil se Doroon a nedůvěřivě se díval

na směs, která smrděla jak všichni čerti.

„Jen to vypij," poručila mu a chystala si nějaké náčiní.

„Fuj! To je příšerný," zanaříkal Doroon se staženým obličejem.

„To taky nemá být žádná dobrůtka," prohlásila: teta Pol. „Jen to všechno vypij."

"Myslím, že už toho víc nevypiju," hořekoval Doroon.

„Tak dobře," prohlásila teta Pol a sundala z háku dlouhý, ostrý nůž.

„Co s tím chcete dělat," vyzvídala třesoucím se hlasem Doroon.

„Když nechceš mou medicínu, tak budeme muset vyzkoušet tohle," řekla teta Pol tvrdě. „Budeme muset tu ruku uříznout. To by snad mohlo pomoci."

„Cože? *Uříznout?*" zablekotal Doroon s očima navrch hlavy.

„Řekla bych, že začnu tady," pobrukovala zamýšleně teta Pol a nožem si označila místo někde u lokte.

Doroonovi vyhrkly do očí slzy, ale dopil odpornou tekutinu a za chvíli se mátožně pokyvoval na své židli. Když mu dávala teta Pol ruku k sobě, jednou vykřikl, ale když mu přiložila na ruku dlahy a pevně je přivázala, zase se uklidnil. Teta Pol krátce promluvila s chlapcovou vyděšenou matkou a potom už ho Durník odnesl do postele.

„Ty bys mu tu ruku skutečně neuřízla, že?" zeptal se Garion.

Teta Pol na něj pohlédla a výraz její tváře se nezměnil.

„Jsi si tím tak jist?" řekla a Garion si v té chvíli vůbec jist nebyl. „Teď bych si ráda promluvila se slečnou Zubrettou," dodala teta Pol.

„Ta utekla, když Doroon spadl ze stromu," řekl Garion.

„Najdi ji."

„Někde se schovala," ošíval se Garion. „Vždycky se někam schová, když se něco stane. Nevím, kde ji mám hledat."

„Garione," řekla teta Pol přísně. „Já jsem se tě neptala, jestli víš, kde ji máš hledat. Řekla jsem ti, abys ji našel a přivedl ji sem."

„Co když nebude chtít jít?" ptal se Garion.

„Garione!" V hlasu tety Pol bylo něco, co nepřipouštělo žádnou další diskusi, a tak Garion odešel z kuchyně.

„Nemám s tím nic společného," lhala Zubretta, jakmile ji Garion přivedl do kuchyně k tetě Pol.

„Ty si sedni!" vyzvala ji teta Pol a ukázala na židli.

Zubretta se posadila, pusou otevřenou, oči doširoka rozevřené.

„A ty," obrátila se teta Pol ke Garionovi a ukázala na dveře, Jdi ven."

Garion urychleně zmizel.

Za deset minut se ze dveří kuchyně vynořila fňukající dívčina. Teta Pol si stoupla do dveří a sledovala ji očima chladnými jako led.

„Seřezala jsi ji?" zeptal se Garion s nadějí v hlase.

Teta Pol na něj překvapeně pohlédla. „Samozřejmě, že ne," odpověděla. „Nebiju děvčata."

„Já bych ji seřezal," řekl zklamaně Garion. „Co jsi jí tedy udělala?"

„Nemáš co na práci?" zeptala se teta Pol.

„Ne," odpověděl Garion, „ani ne." To byla ovšem chyba.

„Dobře," prohlásila teta Pol a chytla ho za ucho. „Je čas, aby sis na sebe začal trochu vydělávat. Na těch stolech je několik ušpiněných míst, která je potřeba vyčistit. Tak se do toho dej."

„Nevím, proč jsi na mě tak naštvaná," ohradil se Garion. „Já za to nemohu, že Doroon lezl na ten strom."

„Ty stoly už na tebe, Garione, čekají."

Zbytek jara a začátek léta proběhl v klidu. Doroon se samozřejmě nemohl zúčastňovat dětských her, dokud mu pořádně nesrostla ruka, a Zubretta byla tak postrašena tím, co jí řekla teta Pol, že se oběma chlapcům raději vyhýbala. Garionovi tedy ke hrám zbýval jenom Rundorig, který nebyl příliš bystrý, takže s ním nebyla moc velká zábava. Protože chlapci neměli často co dělat, vycházeli do polí, kde sledovali zemědělské dělníky při práci a poslouchali, o čem si povídají.

Tak se také stalo, že vyslechli muže z Faldorovy farmy, když si povídali o bitvě u Vo Mimbire, což byla nejhrůznější událost v dějinách Západu. Garion a Rundorig jako u vytržení poslouchali o tom, jak Kal Torakovy hordy vtrhly před pěti sty lety neočekávaně na západ.

Stalo se to v roce 4865 podle kalendáře v této části světa, kdy se z hor ve východní části do Drasnie přivalily spousty Murgů, Nadraků a Thullů a za nimi se v nekonečných vlnách hnal nespočetný dav Mollorňanů.

Když Drasnie padla, obrátili se Angarakově na jih do neosídlených zelených plání Algarie a začali obléhat ohromnou pevnost, které se říkalo Algarijská pevnost. Obléhání trvalo celých dlouhých osm let, než od něj znechucený Kal Torak upustil. Potom obrátil své síly na západ proti zemi Ulgů, takže i ostatním královstvím došlo, že invaze Angaraků není namířena jenom proti Alornům, ale proti celému západu. V létě 4875 se Kal Torak dostal přes Arendskou planinu až k městu Vo Mimbire, kde ho již očekávaly spojeně armády celého západu.

Sendarové se zúčastnili té bitvy v části vojska, které podléhalo velení rivanského vojevůdce Branda. Toto vojsko se skládalo z Rivanů, Sendarů a Arendů z Asturie. Vlevo od nich stáli proti Angarakům Algarové, Drasnijci a Ulgové. Napravo byli Tolnedřané a Šerekové a předvoj tvořily legendární jednotky Arendů z Mimbratu. Bitva už zuřila několik hodin, když se uprostřed bitevního pole utkal Brand se samotným Kal Torakem. Na tomto souboji závisel výsledek celé bitvy.

Ačkoliv od toho titánského souboje uplynul čas dvaceti generací, byl zapsán v paměti sendarských farmářů z Faldorovy farmy tak živě, jako by se odehrál včera. Byli schopni přesně popsat každý útok, výpad i obranné vykrytí. V konečné fázi, kdy se zdálo, že bude nevyhnutelně poražen, stáhl Brand ze svého štítu kryt a Kal Torak zůstal stát, jako by byl zasažen nějakou předtuchou, a byl okamžitě sražen k zemi.

V Rundorigovi to vyprávění probudilo arendskou bojovnou krev, ale Garion naopak zjistil, že potřebuje několik detailů ještě vysvětlit.

„Proč měl Brand zakrytý štít?“ zeptal se jednoho z dělníků.

Cralto pokrčil rameny. „Bylo to prostě tak,“ odpověděl. „Každý, s kým jsem o tom mluvil, to potvrdil.“

„Byl to snad kouzelný štít?“ vyzvídal Garion.

„Je to možné," přikývl Cralto, „ale nikdo to přímo nevyslovil. Vím jenom, že když Brand odkryl svůj štít, Kal Torak pustil svůj štít a Brand vrazil Kal Torakovi meč do hlavy. Snad se přímo říkalo, že mu ho vrazil do oka."

Garion nechápavě vrtěl hlavou. „To nechápu," řekl. „Proč by se Kal Torak něčeho takového lekl?"

„To ti nemohu říct," řekl mu Cralto. „Nikdy jsem neslyšel, že by to někdo blíž vysvětloval."

I přes jisté rozčarování souhlasil Garion s Rundorigovým nápadem, aby si ten souboj zopakovali. Druhý den se vyzbrojili klacky, které měly představovat meče, ale Garion rozhodl, že by si měli sehnat ještě nějakou zbroj, aby hra byla trochu zajímavější. Z kuchyně tety Pol tak záhadně zmizely dva kotlíky a dvě poklice a Garion s Rundorigem teď měli i helmy a štíty. Našli si klidné místo, kde se mohli nerušené věnovat svému souboji.

Všechno šlo jako po másle do chvíle, kdy Rundorig, který byl vyšší a silnější, udeřil Gariona svým dřevěným mečem do hlavy. Držák kotlíku sekl Gariona do obočí, ze kterého začala téci proudem krev. Garion uslyšel v uších podivné zvonění a krev mu začala vařit v žilách, když znovu vstával.

Nikdy plně nepochopil to, co následovalo. Matně si vzpomínal, že jeho ústa vykřikovala na adresu Kal Toraka ostrá slova, kterým ani plně nerozuměl. Rundorigova důvěrně známá, trochu přihlouplá tvář byla vystřídána něčím znetvořeným a hnusným. Garion na tu tvář stále znova vztekle útočil.

A pak bylo po všem. U nohou mu ležel ubohý Rundorig, ze kterého málem vymlátil duši zuřivým útokem. Garion byl zděšen tím, co udělal, ale zároveň pocítil divokou radost z vítězství.

Teta Pol jim později v kuchyni, kde běžně ošetřovala zraněné z farmy, obvázala jejich rány bez zbytečných řečí. Rundorig snad nebyl vážně zraněn, ačkoliv jeho tvář na několika místech napuchla a zfialověla. Měl také trochu problémy s viděním. Několik studených obkladů a zázračný čaj tety Pol ho postavily na nohy.

Roztržené Garionovo obočí však vyžadovalo větší zákrok. Teta Pol požádala Durnika, aby přidržel chlapce, vzala jehlu a nit a bez ohledu na jeho protesty mu několika stehy obočí sešila. Nakonec to

vypadalo, že víc než válečná zranění obou hochů ji zajímaly pomlácené kotlíky a poklice.

Když bylo po všem, rozbolela Gariona hlava a musel si jít lehnout.

„Nakonec jsem Kal Toraka porazil," řekl tetě Pol hrdě.

Ostře na něj pohlédla. „Kde jsi slyšel o Torakovi?" vyptávala se.

„Jmenuje se *Kal* Torak, teto Pol," vysvětloval Garion trpělivě.

„Odpověz mi."

„Farmáři se o tom bavili na poli. Starý Cralto a ostatní. Vyprávěli o bitvě u Vo Mimbre, Brandovi, Kal Torakovi a tak. Proto jsme si na to potom s Rundorigem hráli. Já jsem byl Brand a on Kal Torak. Mrzí mne, že jsem neodkryl svůj štít. Tak daleko jsme se nedostali, protože mě Rundorig předtím praštil."

„Chci, abys mě teď poslouchal, Garione," řekla teta Pol, „a myslím to zcela vážně. Už přede mnou nikdy nevyslovuj Torakovo jméno."

„Jmenuje se *Kal* Torak, teto Pol," vysvětloval znovu Garion, „nejenom Torak."

V tu chvíli ho udeřila, což nikdy předtím neudělala. Spíše ho to překvapilo, než bolelo, protože ho neudeřila nijak silně. „Už nikdy nevyslovíš jméno Torak. Jasný? *Nikdy!*" prohlásila. „Je to pro tebe velmi důležité, Garione. Na tom záleží tvoje bezpečí. Chci, abys mi to slíbil."

„Nemusíš se kvůli tomu tak zlobit," řekl uraženým tónem.

„Slib mi to."

„No tak dobře, slibuju. Byla to jenom hra."

„Ale velmi hloupá hra," podotkla teta Pol. „Mohl jsi Rundoriga zabit."

„A co on *mne?*" protestoval Garion.

„Tobě nikdy žádné nebezpečí nehrozilo," řekla mu. „Teď koukej spát."

Začal usínat. Hlava se mu trochu točila po té ráně a po silném čaji, a v tu chvíli se mu najednou zdálo, že slyší hlas tety Pol. „Ach Garione, jsi ještě tak mladý." Mnohem později se probral ze spánku asi jako ryba spící na hladině a znovu se mu zdálo, že slyší tetin hlas. „Otče,

potřebuji tvou pomoc." Znovu upadl do neklidného spánku, ve kterém honil tmavou postavu jezdce na černém koni, který pozoroval každý jeho pohyb s tichou nevolí a s pocitem začínajícího strachu. Za tou temnou postavou se vždy nejasně rýsovalo něco, co nikdy nepřiznal ani tetě Pol. Byla to ta tvář, která se mu zjevila při zápase s Rundorigem. Znetvořená, odporná tvář jako ovoce z nepopsatelného stromu zla.

Kapitola druhá

JEDNOHO DNE SE NA FALDOROVĚ FARMĚ zase objevil vypravěč příběhů. Na rozdíl od ostatních lidí v Sendarii neměl jméno a byl to skutečně starý muž. Kalhoty měl na kolenou pořádně vyboulené a na starých botách se už klubaly palce. Dlouhou, vlněnou tuniku měl v pase převázanou kusem provazu a přes ramena měl přehozenou blůzu, která dobře chránila záda i prsa a byla celá ušpiněná od zbytků jídel a pití. Pouze plášť vypadal ještě aspoň trochu k světu. Měl nakrátko ostríhané bílé vlasy i vousy. Jeho silná tvář působila dojmem souměrnosti a bylo z ní těžko vyčíst jeho původ. Nepatřil ani k Arendanům, Šerekům, Algarům, Drasnijcům, Rivanům nebo Tolnedřanům, ale spíš k nějakému dávno zapomenutému lidskému kmeni. Jeho oči byly hluboké a modré, vypadaly stále mladé a plné života.

Vypravěč se objevoval čas od času na Faldorově farmě a vždycky ho tu rádi viděli. Po pravdě řečeno to byl tulák bez vztahu k jednomu místu, který si na živobytí vydělával vyprávěním příběhů. Jeho historky vždycky nebyly zrovna nejnovější, ale on jim vždy uměl vtisknout určité kouzlo. Jeho hlas někdy burácel jako hrom a jindy se ztišil, že zněl jako šum svistu. Uměl najednou napodobit hlasy deseti lidí, hvízdát jako pták, uměl napodobit vytí vlka takovým způsobem, že posluchačům vstávaly vlasy hrůzou na hlavě a do srdce se jim zaryl chlad jako v nejhorší drasnijské zimě. Dovedl napodobit zvuk deště, a co bylo ještě úžasnější, dovedl napodobit i sněžení. Jeho historky byly

plny zvuků, takže posluchači měli pocit, že jsou skutečnými účastníky vyprávěných událostí.

Všechno vyprávěl za trochu jídla a pití a kupku voňavého sena, ve kterém se potom vyspal. Putoval po světě stejně volný jako pták.

Zdalo se, že mezi vypravěčem a tetou Pol je nějaký zvláštní vztah, jako by se znali velmi dlouho. Teta Pol vždy vítala jeho příchod s jistou zdrženlivostí, protože věděla, že dokud se bude zdržovat poblíž, je její kuchyně v ohrožení. Když se motal okolo, mizely záhadně koláče i krajíce chleba. Jeho ostrý nůž byl vždy připraven uříznout stehno nebo kousek prsíček pečené husy, jakmile se teta Pol jenom na chvíli otočila. Teta Pol mu říkala „Starý vlk“ nebo také „Šedivec“ a vždy, když se objevil ve vratech Faldorovy farmy, věděla, že se chystá další kolo vzájemného souboje, který trval už roky. On jí vždycky lichotil, i když jí kdeco ukradl. Odmítl s díky nabízené sušenky, ale než stačila talíř uklidit z jeho dosahu, stačil půlku nabízených dobrot sebrat. I její vinný sklep a pivní bečky se musely mít na pozoru, jakmile se objevil ve vratech. Měl už prostě takovou povahu a teta to věděla. Když se mu podívala do očí, cítila dobře, že by nejradši vyměnil za pár historek celou její kuchyň.

Jako tetě Pol naschvál patřil mezi tulákovy nejvěrnější posluchače právě Garion. Teta Pol často řešila vzniklou situaci tak, že místo aby stále hlídala nenechává prsty starého vypravěče, vzala koště a vyhnala je oba z kuchyně. Starý vypravěč se smíchem zmizel a pak si s chlapcem našli nějaké klidné místo, kde mohli v klidu konzumovat zcizené ovoce a starý tulák si přihýbal ze stejně získané lahve vína nebo piva. Alespoň ho v klidu mohl krmit starými historkami.

Nejlepší historky si samozřejmě schovával pro večerní setkání ve velké jídelně, kde po jídle uváděl své posluchače do světa kouzel.

„Pověz nám o začátku světa,“ požádal ho jednou večer zbožný Faldor, „a také o bozích.“

„Vidím, že sedíte nějak nasucho,“ poznamenala teta Pol a přinesla starému vypravěči nový korbel piva.

Přijal pivo s lehkou úklonou. „To už je riziko mého povolání, slečno Pol,“ vysvětloval. Zhluboka se napil a pak odstrčil korbel stranou. Na chvílku sklonil hlavu a pak se podíval přímo na Gariona. Ne-

bo alespoň Garion měl ten pocit. A potom udělal něco, co ještě nikdy předtím při vyprávění v jídelně na Faldorově farmě neudělal. Přitáhl si pečlivě plášť a vztyčil se v celé své výšce.

„Slyšte tedy," pravil sytým hlasem. „Na začátku stvořili boho-
vé svět, moře i souše. Na noční oblohu usadili hvězdy a na nebesa
slunce i jeho ženu, lunu.

Potom přivedli na zem zvěř, do moří ryby a na nebesa ptáky.

Potom vytvořili lidi a rozdělili je do různých národů.

Bohů bylo sedm a všichni si byli rovni. Jmenovali se Belar, Chaldan, Nedra, Issa, Mára, Aldur a Torak."

Garion tu historku znal stejně jako všichni v této části Sendarie, protože pověst pocházela od Alornů, jejichž království obklopovalo ze tří stran Sendarii. Ačkoliv Garion tu pověst znal, ještě nikdy ji neslyšel vyprávět tak zvláštním způsobem. V duchu si představoval, jak boho-
vě v těch dávných dnech tvoří svět, a vždy, když zaslechl jméno To-
rak. polila ho vlna ledového chladu.

Pozorně poslouchal, když starý vypravěč vypočítával, jak si bohové rozebrali jednotlivé národy. Belarovi připadli Alornové, Issovi Nyissané, Chaldanovi Arend'aně, Nedrovi Tolnedřané, Marovi Maragové, kteří už neexistují, a Torakovi připadli Angarakové. Poslouchal, jak se bůh Aldur odebral do samoty a jak přijal jenom pár lidí za své děti a učedníky.

Garion se podíval na ostatní posluchače. Všichni byli plně sou-
středěni na vyprávění. Durnik měl doširoka rozevřené oči a starý Cral-
to bubnoval prsty na stole. Faldorova tvář byla úplně bledá a oči měl
plné slz. Teta Pol stála až vzadu u zdi. Ačkoliv nebylo chladno, měla
kolem sebe pevně přitážený plášť, stála úplně vzpřímena a její oči
viděly než ústa starého vypravěče.

„Čas plynul," pokračoval vypravěč, „a bůh Aldur stvořil klenot
ve tvaru glóbu. V tom klenotu bylo zakleto světlo hvězd a proto zářil
jako severní obloha. V tom kameni bylo zakleto velké kouzlo a lidé ho
nazvali Aldurův Orb, ale někdy mu také říkali Aldurovo oko, protože
jeho pomocí bylo možno vidět, co se stalo a co se má stát."

Garion si uvědomil, že ani nedýchá, jak ho vyprávění zaujalo. Poslouchal s otevřenou pusou, jak Torak Orb ukradl a jak s ním ostat-
ní bohové začali válčit. Jak Torak proti nim použil Orb, nechal puk-

nout zem a vyhlil moře na souše. Pak to už Orb nevydržel a postavil se proti němu, roztavil mu levou pěstku obličej a připravil ho o levé oko a levou ruku.

Starý muž se odmlčel a vyprázdnil svůj korbel. Teta Pol s pláštěm stále ještě pevně přitáženým k tělu mu přinesla další. Její pohyby byly poněkud strojené a oči jí plály.

„Takhle jsem tu pověst snad ještě vyprávět neslyšel," řekl tiše Durnik.

„Je to *Knih Alornu**, která se smí vyprávět jen v přítomnosti králů," řekl stejně tichým hlasem starý Cralto. „Znal jsem jednoho muže, který ji slyšel vyprávět na královském dvoře v Sendaru a který si z toho něco pamatoval. Nikdy jsem ji ale neslyšel celou."

Příběh ovšem pokračoval. Připomněl, jak před dvěma tisíci let čaroděj Belgarat vedl Šereka a jeho tři syny na výpravu, při které se zmocnili Orbu. Popisoval osídlení západu i jeho obranu proti Torakovým hordám. Bohové opustili svět a nechali Rivu, aby opatroval Orb ve své pevnosti na Větrném ostrově. Pověst vyprávěla, jak Riva vykoval meč a zasadil Orb do jeho jílce. Dále připomněla, že dokud bude Orb v péči Rivy a jeho rodu, nemůže Torak zvítězit.

Pověst líčila, jak Belgarat poslal svou milovanou dceru k Rivovi, aby se stala matkou králů, zatímco jeho druhá dcera zůstala s ním, aby se naučila jeho umění, protože byla označena znamením čarodějů.

Starý vypravěč teď mluvil velmi tiše, jako by mu ta historka byla velmi blízká. „A ti dva," říkal, „Belgarat a jeho dcera kouzelnice Polgara, se rozhodli, že budou dohlížet na návrat Toraka. Někteří lidé říkají, že je jejich kouzlo tak silné, že jsou schopni ho vyplnit, i kdyby to mělo trvat do skonání světa. Stará věštba totiž říká, že zmrzačený Torak vyrazí proti královstvím na západě, aby se zmocnil Orbu, který kdysi tak draze zaplatil. Mezi ním a potomky Rivy dojde k bitvě, která rozhodne o osudu světa."

*Existuje několik kratších, ne tak bohatých verzí stejného příběhu, podobných tě, která byla použita v prologu. I o *Knize Alornu* se říká, že je opisem daleko staršího dokumentu. (Pozn. autora)

Starý muž zmlkl a nechal plášť spadnout z ramen, čímž bylo jasné, že je historka u konce.

V jídelně bylo ticho, které přerušovalo jenom praskání ohně v krbu, kvákání žab a cvrkání cikád z venku.

Konečně si Faldor odkašlal a vstal, až se jeho sedačka zřítila na dřevěnou podlahu. „Dnes jsi nám všem skutečně udělal radost, starý příteli," řekl. „Tohle vyprávění si budeme pamatovat celý život. Vyprávěl jsi nám královský příběh, jaký se obyčejným lidem nevypráví."

Starý muž se trochu usmál a oči mu zamrkaly. „V poslední době jsem se s mnoha králi nesetkal, Faldore," prohlásil. „Všichni jsou příliš zaměstnaní na to, aby poslouchali staré pověsti, a každou historku je potřeba čas od času provětrat, jinak se zapomene. A navíc, dneska si nemůže nikdo být jist, kde se zrovna ukrývá nějaký král."

Všichni se zasmáli a začali vstávat ze svých lavic, protože se připozdívalo a pro ty, kdo musí z postele s prvními slunečními paprsky, už byl skutečně nejvyšší čas.

„Přinesl bys mi svítilnu, chlapče, abych našel místo, kde mám přespat?" obrátil se vypravěč na Gariona.

„S radostí," odpověděl Garion a rozběhl se do kuchyně, kde popadl hranatou lucernu, rozsvítil svíčku uvnitř a vrátil se do jídelny. Faldor ještě mluvil s vypravěčem. Když odcházel, Garion si povšiml podivného pohledu, který si vyměnil starý muž s tetou Pol, stojící u zdi vzadu.

„Už jsi zpět, chlapče?" zeptal se vypravěč, když se u něj objevil Garion. „Doprovodil bys mne, prosím?"

„Kam si budete přát," odpověděl Garion a oba vyšli z jídelny.

„Proč nemá ten příběh konec?" zeptal se Garion, protože v něm hlodala zvědavost. „Proč jste skončil předtím, než jsme se dozvěděli, co se stalo, když se setkal Torak s rivanským králem?"

„To už je jiný příběh," vysvětloval vypravěč.

„Povíte mi ho někdy?" vyzvídal Garion.

Starý muž se zasmál. „Torak a rivanský král se ještě nesetkali," řekl, „takže ti nemohu říct, jak to dopadlo. Nebo si myslíš, že mohu? Dokud se nesetkají, tak nic říct nemohu."

„Ale je to *jenom pověst*?" namítal Garion. „Nebo snad není?"

„Je nebo není?" zamyslel se starý muž a dlouze se napil z láhve s vínem, kterou vytáhl ze své tuniky. „Kdo může říct, co je skutečnost a co jenom pověst založená na skutečné události?"

„Je to jenom pověst," řekl rozhodně Garion a cítil se velmi jistý a realistický jako každý správný Sendar. „Nemůže to být pravda. To by ten čaroděj... Belgarat musel být nevím jak starý... tak dlouho lidi žít nemohou..."

„Sedm tisíc let," řekl starý muž.

„Co?"

„Čaroději Belgaratovi je sedm tisíc let... možná o trochu víc."

„To není možné," namítl Garion.

„Není? Kolik je tobě?"

„Devět... příští Erastide."

„A to si myslíš, že víš v devíti letech, co je možné a co nemožné? To jsi tedy skutečně obdivuhodný chlapec, Garione."

Garion zrudl. „No dobře," prohlásil a najednou si už tak jist nebyl. „Nejstarší člověk, kterého znám, je starý Weldrik na Mildrinově farmě. Durník o něm říká, že je mu přes devadesát a že je to nejstarší člověk v kraji."

„A že je to velký kraj, co?" řekl starý muž tajemně.

„Kolik je vám?" zeptal se chlapec, který se svého tématu nechtěl vzdát.

„Jsem už dost starý, chlapče," odpověděl vypravěč.

„Stejně je to jenom pověst," trval na svém Garion.

„Mnoho dobrých a vážených lidí by s tebou, chlapče, souhlasilo," řekl mu starý muž a zahleděl se na hvězdy, „...dobří lidé, kteří žijí své životy a věří jenom tomu, na co mohou sáhnout nebo co vidí na vlastní oči. Ale existuje ještě jeden svět, který neuvidíš ani na něj nemůžeš sáhnout, a ten svět se řídí podle svých vlastních zákonů. Co je na tomto světě nemožné, je tam úplně normální. Někdy hranice mezi oběma světy mizí a kdo potom může říct, co možné je a co není?"

„Mám pocit, že je lepší žít v tomhle obyčejném světě," řekl Garion. „Ten druhý mi připadá příliš složitý."

„Vždycky nemáme možnost výběru, Garione," pokýval hlavou vypravěč. „Aby ses nedivil, až si tě ten druhý vybere pro nějaký úkol, který bude třeba vykonat. Pro nějaký velký a ušlechtilý cíl."

„Mě?" divil se Garion.

„I takové podivné věci se někdy dějí. Běž do postele, chlapče. Asi se budu ještě chvíli dívat na hvězdy. Hvězdy a já jsme staří přátelé."

„Hvězdy?" zeptal se nechápavě Garion a proti své vůli vzhlédl vzhůru. „Jste skutečně zvláštní starý muž..., jestli vám nevadí, že to říkám."

„Máš pravdu," souhlasil vypravěč. „Možná úplně nejzvláštnější, jakého jsi kdy potkal."

„Mám vás stejně rád," řekl rychle Garion, který nevěděl, co na to říci.

„To mne těší," zavrčel staroch. „Teď už běž do postele. Teta Pol bude mít starost, kde jsi."

Té noci měl Garion podivné sny, které ho děsily. Zjevovala se mu znetvořená postava Toraka zahalená stínem a nějaké obrovské, neznámé síly ho tlačily daleko do krajů, kde se snoubilo možné s nemožným, jako by si ten neznámý svět pro něj přicházel.

Kapitola třetí

O NĚKOLIK DNÍ POZDĚJI ZAČALA teta Pol chystat v kuchyni své nádobíčko, když se objevil starý muž a prohlásil, že si vyrazí do nedaleké vesnice.

„To je dobře," řekla poněkud neradostně teta Pol. „Alespoň se nebudu muset obávat o své koláče."

Podíval se na ni a zamrkal. „Potřebujete něco, slečno Pol?" zeptal se. „Třeba bych vám mohl něco nakoupit, když už tam stejně jdu."

Teta Pol se na chvilinku zamyslela. „Dochází mi nějaké koření," prohlásila, „a ve vesnici má jeden Tolnedřan krámeček s kořením, hned vedle městské hospody. Předpokládám, že hospodu najdete."

„Tenhle výlet bude asi nasucho," prohlásil hrdě staroch. „A také dost osamělý. Třicet mil sám, bez možnosti si s někým popovídat."

„Povídejte si s ptáčky," navrhla mu teta Pol.

„Což o to, ptáci jsou dobří posluchači," připustil vypravěč, „ale jejich odpovědi začnou člověka za chvíli unavovat. Co kdybych si s sebou vzal vašeho chlapce, aby mi dělal společníka?"

Garion překvapením zatajil dech.

„Ten pochytí špatné návyky i bez vás," odpověděla suše teta Pol. „Byla bych radši, kdyby se obešel bez instruktora."

„Co to říkáte, slečno Pol?" ohradil se uraženě staroch a při řeči sebral koláč. „To mi skutečně křivdíte. Mám pocit, že by změna chlapci prospěla... alespoň by si rozšířil obzory."

„Jeho obzory jsou široké až až. Děkuju," odsekla teta Pol rychle.

Garionovi se zastavilo srdce.

„Ale na druhou stranu," pokračovala teta Pol, „alespoň se snad na něj mohu spolehnout, že nezapomenete koupit to koření a nepplete jedno s druhým. Tak dobře, vemte si chlapce s sebou, ale nepřejte si, abyste ho bral na nějaká pochybná místa."

„Ale slečno Pol," vykřikl dotčeně stařík a předstíral šok. „Cožpak já navštěvuj u taková místa?"

„Znám vás až příliš dobře, Starý vlku," řekla suše. „Pro vás jsou taková místa stejnou samozřejmostí jako pro kachnu rybník. Jestli se doslechnu, že jste někam chlapce zatáhl, tak si mě nepřejte."

„Pak se budu muset postarat o to, abyste se o ničem nedoslechla."

Teta Pol na něj ostře pohlédla. „Podívám se, jaké koření potřebuju," pravila.

„Já si zatím od Faldora půjčím koně a vozík," přikývl staroch a sebral další koláč.

Zanedlouho už Garion a starý vypravěč uháněli po prašné cestě k vesnici. Bylo jasné letní ráno a na obloze bylo jenom pár nadýchaných, bílých obláčků, jinak byla krásně modrá. Po několika hodinách ale začalo slunce pálit a cesta se stala trochu namáhavou a nudnou. „Nebudeme tam už?" ptal se potřetí Garion.

„Ještě chvíli ne," odpověděl starý muž. „Třicet mil je docela dlouhá cesta."

„Už jsem tam jednou byl," řekl Garion a snažil se, aby to řekl jako běžnou věc. „V té době jsem byl ale ještě dítě, takže si toho moc nepamatuju. Mám pocit, že je to docela pěkné místo."

Vypravěč pokrčil rameny. „Je to prostě vesnice," prohlásil. „Stejná jako většina ostatních." Vypadal také trochu otráveně.

Garion doufal, že když si budou povídat, bude cesta ubíhat rychleji, a proto začal klást otázky.

„Jak to, že nemáte žádné jméno? Jestli vám tedy nevadí, že se ptám?"

„Mám plno jmen," odpověděl stařík a poškrábal se ve svých bílých vousích. „Mám skoro tolik jmen, jako je mi let."

„Já mám jenom jedno jméno," prohlásil Garion.

„Zatím."

„Cože?"

„Zatím máš jenom jedno jméno," vysvětloval starý vypravěč. „Až přijde čas, dostaneš další... a možná i víc. Někteří lidé při své pouti životem nasbírají spousty jmen. Některá jména časem zase odloží... jako šaty."

„Teta Pol vám říká Starý vlku," řekl Garion.

„Já vím," připustil starý vypravěč. „Tvoje teta Pol a já už se známe hodně dlouho."

„Proč vám tak říká?"

„Kdo může zcela jistě vědět, proč žena jako tvoje teta, dělá různé věci?"

„Mohu vám tedy říkat pane Vlku?" zeptal se Garion. Jména pro něj byla důležitou součástí života a vždy ho trochu zlobilo, že starý vypravěč žádné nemá. Ten nedostatek jména ze starého vypravěče dělal pro Gariona bytost poněkud neúplnou a neurčitou.

Starý muž se na něj zadíval poněkud překvapeně, ale potom se dal do hlasitého smíchu. „Pan Vlk, to je něco. To se docela hodí. Mám pocit, že je to jedno z nejlepších jmen, co jsem měl za posledních pár let."

„Takže mohu?" ptal se znovu Garion. „Teda jestli vám můžu říkat pan Vlk?"

„Budu jen rád, Garione. Myslím, že se mi to bude líbit."

„Takže to bychom měli. Mohl byste mi teď, prosím, vyprávět nějakou historku, pane Vlku?" zeptal se Garion.

Cesta ubíhala mnohem rychleji, když pan Vlk vyprávěl pověsti o hrdinských činech, ohavných zradách a dalších událostech, které se odehrály v časech arendských občanských válek.

„Proč jsou ti Arendové takoví?" vyptával se Garion po jedné, zvláště drsné historce.

„Arendové jsou velmi vznešení," odpověděl Vlk a zaklonil se na sedátku, přičemž držel opratě jenom lehce v jedné ruce. „Vznešenost není vždycky nejlepší životní způsob, protože nutí lidi dělat různé věci pro malichernosti."

„Rundorig je Arend," řekl Garion. „Někdy se mi zdá... no, že mu to zrovna rychle nemyslí. Jestli víte, jak to myslím."

„To je důsledek vši té vznešenosti," přikývl Vlk. „Arendové strávili tolik času tím, aby působili vznešeně, že jim potom na nic jiného nezbyl čas."

Přejeli přes vršek dlouhého kopce a v dalším údolí se již rozkládala vesnice Horní Gralt. Garion byl zklamán, protože se mu domky ze šedých kamenů s deskovými střechami zdály hrozně malé. Uprostřed vesnice se protínaly dvě prašné cesty a kolem se klikatilo pár krivolakých uliček. Domy měly většinou čtvercový půdorys a byly bytelně postavené, ale tady seshora vypadaly skoro jako malé hračky. Obzor nad vesnicí byl lemován horami východní Sendarie, jejichž vrcholky byly i teď v létě pokryty sněhem.

Unavení koně ulehčené sbíhali z kopce dolů k vesnici, od kopyt jim vířily obláčky prachu, a za chvíli se již ocitli na dlážděných cestách ve středu vesnice. Vesničané byli samozřejmě velmi hrdí, než aby věnovali pozornost starému muži s malým chlapcem na farmářském vozíku. Ženy byly pečlivě ustrojeny a na hlavách měly vysoké, špičaté klobouky. Muži měli většinou saka a na hlavách měkké klobouky. Tvářili se trochu odměřeně a na těch pár farmářů, kteří zavítali do vesnice, koukali dost svrchu.

„Jsou velmi fajnoví, co?" shrnul Garion svá pozorování.

„Asi si to o sobě sami myslí," odpověděl Vlk trochu s despektem. „Myslím, že je čas najít něco k jídlu, co?"

Ačkoliv si ho do chvíle, než se o tom starý muž zmínil, neuvědomoval, pocítil Garion náhle hlad. „Kam půjdeme?" zeptal se. „Všichni vypadají tak velkolepě. Myslíte, že nechají přisednout cizí lidi ke svému stolu?"

Vlk se zasmál a ukázal na peněženku připnutou k pasu. „Neměj strach, že budeš o hladu," řekl. „Jistě tu najdeme místo, kde se dá nějaké jídlo koupit."

Koupit jídlo? Garion nikdy nic takového ve svém životě neslyšel. Každý, kdo se objevil na Faldorově farmě, dostal najíst u společného stolu. To bylo samozřejmé. Svět vesničanů byl zřejmě velmi odlišný od života na farmě. „Ale já nemám peníze," namítl.

„Mám dost pro oba," ujistil ho Vlk a zarazil koně před nízkou budovou, která měla na vývěsním štítu namalované vinné hrozny. Bylo tam ještě něco napsáno, ale Garion to neuměl přečíst.

„Co je to tam napsáno, pane Vlk?" zeptal se.

„Je tam napsáno, že se dá uvnitř koupit jídlo a pití," vysvětlil mu Vlk a slezl z vozíku.

„To musí být bezvadný umět číst," prohlásil Garion.

Starý muž se na něj překvapeně podíval. „Ty neumíš číst, chlapče?" zeptal se nevěřicně.

„Nenašel jsem nikoho, kdo by mne to mohl naučit," odpověděl Garion. „Faldor číst umí, ale myslím, že jinak to na farmě neumí nikdo."

„To je nesmysl," odfrkl Vlk. „Promluvím o tom s tvou tetou Pol. Zdá se, že zanedbává svou odpovědnost. Měla už tě to dávno začít učit."

„Teta Pol umí číst?" podivil se Garion.

„Samozřejmě, že ano," řekl Vlk a kráčel k hospodě. „Sice tvrdí, že v tom nevidí žádnou výhodu, ale tuhle otázku jsem si s ní už dávno vyříkal." Zdálo se, že je starý muž zděšen nedostatkem Garionova vzdělání.

Toho už ale plně zaujal zakouřený vnitřek hospody. Byla to velká, tmavá místnost s nízkým stropem a kamennou podlahou. Ačkoliv nebylo chladno, hořel uprostřed místnosti v kamenném ohništi oheň a kouř stoupal do komína tvořeného čtyřmi kamennými kvádry. Na několika dlouhých stolech hořely ve svícnech velké svíce a ve vzduchu bylo cítit pivo a víno.

„Co máte k jídlu?" zeptal se Vlk neoholeného muže v zacákané zástěře.

„Musíte se spokojit s tím, co nám zbylo," odpověděl a ukázal ke stolu vedle ohniště. „Je tam pečeně od včerejška a trochu guláše, který jsme vařili včera ráno. Chleba nebude starší než týden."

„Dobře," souhlasil Vlk a posadil se. „Pro mě přineste vaše nejlepší víno a mléko pro chlapce."

„Mléko?" protestoval Garion.

„Mléko," potvrdil stručně objednávkou Vlk.

„Máte peníze?" zajímal se nakvašeně vyhlížející muž.

Vlk zacinkal váčkem a muž vypadal trochu méně kysele.

„Proč tam ten muž spí?" vyptával se Garion a ukázal na chrápajícího vesničana, který měl hlavu položenou na desce stolu.

„Je opilý," pravil stručně Vlk, když se podíval na chrápajícího muže.

„Neměl by se o něho někdo postarat?"

„Lepší se o něj nestarat."

„Vy ho znáte?"

„Znám plno takových jako je on," řekl Vlk. „Sám jsem byl párkrát také v podobném stavu."

„Proč?"

„Asi jsem měl v té době pocit, že je to normální."

Pečeně byla příliš vysušená a trochu připečená, guláš byl vodový a chleba už byl pořádně tvrdý, ale Garion měl takový hlad, že si toho příliš nevšiml. Pečlivě vytřel talíř, jak ho učila teta Pol, a potom seděl a čekal, až pan Vlk vypije druhý pohár vína.

„Docela dobré," prohlásil Garion spíše z potřeby něco říci, než z přesvědčení. Celkově získal pocit, že se ve vesnici nežije tak dobře, jak očekával.

„Docela obstojné," pokýval hlavou Vlk. „Hospody na celém světě jsou skoro stejné. Zřídka jsem se dostal do nějaké, do které bych zase spěchal. Půjdeme?" Položil na stůl několik mincí, které nakysle vypadající muž okamžitě shrábl a vedl Gariona zpět na denní světlo.

„Měli bychom zajít do toho krámu s kořením pro tetu Pol," prohlásil, „a potom se porozhlédnout po místě ke spánku a po stájích pro koně." Zamířili ulicí dolů a nechali koně stát i s vozem před hospodou.

Krám s kořením byla vysoká, úzká budova hned ve vedlejší ulici. Před obchodem stáli dva štíhlí muži v krátkých tunikách a neda-leko od nich postával divoce vyhlížející kuň se zvláště zdobeným sedlem. Oba muži se bez zájmu podívali na kolemjdoucí.

Když je pan Vlk zahlédl, zastavil se.

„Děje se něco?" zeptal se Garion.

„Thulové," řekl klidně Vlk a tvrdým pohledem sledoval oba muže.

„Cože?"

„Ti dva jsou Thulové," upřesnil starý muž. „Obvykle pracují jako nosiči pro Murgy."

„Kdo jsou Murgové?"

„Lidé z Kthol Murgos," řekl stručně Vlk. „Jižní Angarakové."

„To jsou ti, co jsme je porazili v bitvě u Vo Mimbre?" zeptal se Garion. „Proč by tady byli?"

„Murgové se dali na obchodování," řekl Vlk a zívł. „Neočekával bych je v tak zapadlé vísce. Stejně budeme muset dovnitř. Ti Thulové už nás viděli a vypadalo by divně, kdybychom se teď otočili a šli pryč. Zůstaň blízko u mě, chlapče, a nic neříkej."

Prošli kolem obou statných mužů a vstoupili do kořenářova krámků.

Tolnedřan byl hubený, plešatý muž v hnědém, přepásaném kaftanu, který dosahoval až na zem. Nervózně vážil několik pytlůků s podivně zapáchajícím práškem, ležících před ním na pultu.

„Dobrý den," pozdravil Vlka. „Prosím, počkejte chvíli. Hned se vám budu věnovat." Při řeči sotva otvíral ústa, což Garionovi připadalo legrační.

„Žádný spěch," řekl Vlk sípavým, zlomeným hlasem. Garion na něj pohlédl a byl šokován tím, jak se jeho přítel změnil. Stál tam shrbený a pokyvoval přehloupě hlavou.

„Jen se podívej, co potřebuje," ozval se druhý muž v krámu. Byl to tmavý, statný muž oblečený v košili spletené z drobných řetězůků a u pasu se mu pohupoval krátký meč. Měl vysoko posazené lícní kosti a na tváři mu ještě svítilo několik hrůzně vypadajících jizev. Oči měl velmi šikmé a v drsném hlasu byl slyšet slabý přízvuk.

„Žádný spěch," opakoval sípavým hlasem Vlk.

„Moje nákupy chvíli potrvají," řekl chladně Murgo, „a já jsem vždycky radši, když se na mě nespěchá. Jen řekni obchodníkovi, co potřebuješ, staříku."

„Tak tedy děkuju," zakňoural Vlk. „Mám tady někde seznam." Začal se přihloupěle prohrabávat v kapsách. „Můj pán mi to tu někde napsal. Doufám, kupče, že umíš číst, protože já si to nepamatuju." Konečně našel seznam a podal ho Tolnedřanovi.

Obchodník se podíval na seznam. „To mi zabere opravdu jenom chvilíčku," řekl Murgovi.

Murgo přikývl a zadíval se pozorně na Vlka a Gariona. „Zdá se, že jsi bystrý chlapec," řekl Garionovi. „Jak se jmenuješ?"

Až dosud byl Garion celý život čestný a pravdomluvný chlapec, ale Vlkovy způsoby v krámu před ním otevřely neznámý svět klamu a přetvářky. Někde v zasutých hlubinách své duše slyšel varovný hlas. Chladný, rozvážný hlas, který mu prozradil, že se ocitl v nebezpečné situaci, a co by měl podniknout, aby se alespoň trochu ochránil. Zaváhal jenom okamžik a pak pronesl svou první lež v životě. Nechal trochu poklesnout bradu a do tváře se mu vloudil výraz blbečka s prázdnou hlavou. „Rundorig, Výsosti," zahuhlal.

„To je arendské jméno," řekl Murgo a přimhouřil oči ještě víc. „Nevypadáš jako Arend'an."

Garion na něj nechápavě zíral.

„Jsi Arend'an, Rundorigu?" trval na svém Murgo.

Garion se zamračil a vypadal, jako by ztěžka přemýšlel, co říci. Klidný hlas mu radil několik variant.

„Můj otec byl Arend'an," řekl konečně, „ale matka je Sendarka. Lidi říkají, že jsem spíš po ní."

„Řekl jsi *byl*," ozval se hned Murgo. „Znamená to tedy, že je tvůj otec mrtev?" Zjizvená tvář prozrazovala zájem.

Garion přihloupěle kývl. „Spadl na něj strom, když pracoval v lese," lhal. „Je to už dávno."

Zdalo se, že Murgo najednou zájem ztratil. „Tady máš niklák," řekl, sáhl do kapsy a hodil malou minci na zem před Gariona. „Je na něm vyražena podobizna Toraka. Snad ti přinese štěstí... nebo aspoň víc důvtipu."

Vlk se rychle sehnul, sebral minci, ale ta, co podal Garionovi, byla obyčejná sendarijská koruna.

„Poděkuj tomu hodnému pánovi, Rundorigu," zaskuhral.

„Děkuji vám, Výsosti," řekl Garion a sevřel korunu pevně v dlani.

Murgo potřásl hlavou a odvrátil se.

Vlk zaplatil obchodníkovi za koření a oba vyšli z krámu.

„Hrál jsi nebezpečnou hru, chlapče," ozval se Vlk, když se dostali z doslechu obou okounějících Thulů.

„Měl jsem pocit, že nechcete, aby se dozvěděl, kdo ve skutečnosti jsme," vysvětloval Garion. „Sice nevím proč, ale snažil jsem se chovat stejně jako vy. Udělal jsem něco špatně?"

„Jsi velmi bystrý," řekl uznale Vlk. „Mám pocit, že jsme toho Murga zmátli."

„Proč jste vyměnil tu minci?" zeptal se Garion.

„Angaracké mince jsou někdy něčím jiným, než čím se zdají být," vysvětlil Vlk. „Bude pro tebe lepší, když ji nebudeš mít. Pojďme zpět ke koním. Je na čase vydat se zpět na farmu."

„Myslel jsem, že tu přenocujeme."

„Situace se změnila. Jen pojď, chlapče. Raději odsud vypadneme."

Koně byli unaveni a tak se jenom zvolna táhli do kopce nad Horní Gralt. Slunce se pomalu začalo schylovat k obzoru.

„Proč si nemohu nechat tu angarackou minci, pane Vlk?" vyptával se Garion. Tahle otázka mu stále vrtala v hlavě.

„Na světě je plno věcí, které jsou ve skutečnosti něčím jiným, než čím se zdají být," řekl poněkud záhadně Vlk. „Nevěřím Angarakům a zvláště nevěřím Murgům. Myslím, že bude lepší, když nebudeš mít nic, na čem je vyobrazen Torak."

„Ale vždyť přece válka mezi Angaraky a západními provinciemi byla před pěti sty lety," namítl Garion. „Všichni to říkají."

„Ne *úplně* všichni," podotkl Vlk. „Teď si ale zalez dozadu do vozu a přehod' přes sebe plášť. Tvoje teta by mi nikdy neodpustila, kdyby ses nastydl."

„Jestli chcete, tak si tam vlezu," řekl Garion, „ale není mi zima a nechce se mi spát. Radši bych tu byl s vámi."

„Tak to budu rád, chlapče," přikývl Vlk.

„Pane Vlk," ozval se Garion po chvilce mlčení, „znal jste mého otce nebo mou matku?"

„Ano," odpověděl Vlk tiše.

„Můj otec je mrtev, že?"

„Obávám se, že máš pravdu."

Garion těžce vzdychl. „Myslel jsem si to," řekl. „Přál bych si ho poznat. Teta Pol říká, že jsem byl mimino, když..." Nemohl najednou najít správná slova. „Snažil jsem se rozpomenout, jak vypadala maminka, ale nedaří se mi to."

„Byl jsi ještě příliš malý," řekl Vlk.

„Jak vypadali?" zeptal se Garion.

Vlk se poškrábal ve vousech. „Normálně," odpověděl. „Myslím, že vypadali úplně obyčejně, že by ses za nimi ani neohlédl."

S tím Garion nesouhlasil. „Teta Pol říkala, že maminka byla krásná," namítl.

„To byla."

„Tak jak můžete říct, že byla obyčejná?"

„Nebyla žádná šlechtična nebo důležitá osoba," vysvětloval Vlk. „Ani tvůj otec. Každý, kdo se na ně podíval, by si pomyslel, že je to obyčejný vesnický pár s malým děckem. Alespoň já jsem to tak viděl. A taky je tak měl každý vidět."

„Tomu nerozumím."

„Je to dost komplikované."

„Jak vypadal můj otec?"

„Střední postavy," vzpomínal Vlk. „Tmavé vlasy. Velmi vážný mladý muž. Měl jsem ho rád."

„Miloval mou matku?"

„Víc než co jiného."

„A mne?"

„Samozřejmě."

„Kde bydleli?"

„Bylo to takové opuštěné místo," řekl Vlk. „Malá vesnička ne-daleko hor, daleko od jakékoliv cesty. Měli domek na samém konci. Byl to malý, ale pěkně a bytelně postavený domek. Tvůj otec byl kameník, a tak si ho postavil sám. Vždycky, když jsem byl někde poblíž, tak jsem se tam zastavil." Starý muž pokračoval v popisu vesnice a Garion ho poslouchal a poslouchal a ani si nevšiml, že začal usínat.

Muselo být už skoro k ránu, když ho Vlk vyzdvihl z vozíku a

ve svitu hvězd ho nesl k domu. Starý muž byl překvapivě silný. Aniž Garion otevřel oči, věděl, že je tam i teta Pol. Vyzařovala zvláštní fluidum, že by ji poznal kdekoliv, i v temné místnosti.

„Jenom ho přikryj," řekl tiše Vlk tetě Pol. „Radši ho nebud'."

„Co se stalo?" zeptala se teta Pol stejně tichým hlasem.

„Ve městě byl Murgo... zrovna v tom tvém krámku s kořením. Vypytał se nás a pak se pokusil dát chlapci angarackou minci."

„V Horním Graltu? Jsi si jist, že to byl jenom Murgo?"

„Nemohu to tvrdit jistě. Nejsem schopen rozeznat s jistotou Murga od Grolima."

„Co se stalo s tou mincí?"

„Naštěstí jsem byl dost rychlý a sebral jsem ji dřív než chlapec. Dal jsem mu místo toho sendarijskou penci. Jestli ten náš Murgo byl ve skutečnosti Grolim, tak bych ho měl nechat, aby mne sledoval. Jsem si jist, že se mu postarám pár měsíců o zábavu."

„Takže už odejdeš?" zeptala se teta Pol a její hlas zněl překvapivě smutně.

„Už je čas," řekl Vlk. „Teď je tady chlapec v bezpečí a já musím za hranice. Je tam pár věcí, na které se musím podívat. Když se začnou Murgové objevovat na tak vzdálených místech, začnu být vždycky nervózní. Vzali jsme na sebe velkou zodpovědnost a nesmíme si dovolit nějakou neopatrnost."

„Budeš dlouho pryč?" zeptala se teta Pol.

„Řekl bych, že několik let. Musím si prohlédnout pár míst a navštívit plno lidí!"

„Budeš mi chybět," řekla teta Pol tichým hlasem.

Zasmál se. „Snad nejsi sentimentální, Pol?" řekl suše. „To v povaze snad nemáš."

„Víš, jak to myslím. Nejsem stavěná na takový úkol, který jste na mne vložili. Co já vím o výchově malých chlapců?"

„Vedeš si dobře," ujistil ji Vlk. „Drž hochu zkrátka a nenech se jeho povahou vytočit. A dávej pozor. Ten kluk lže přímo mistrovsky."

„Kdo? Garion?!" Její hlas prozrazoval nejvyšší překvapení.

„Lhal tomu Murgovi takovým způsobem, že to i mne překvapilo."

„Garion?"

„Taky se mě začal vyptávat na rodiče," dodal Vlk. „Co jsi mu o nich řekla?"

„Skoro nic. Jenom že jsou mrtvi."

„Zatím to tak nechme. Nemá smysl mu toho říkat víc. Je ještě příliš malý na to, aby to pochopil."

Hlasy ještě pokračovaly, ale Garion zase usnul a byl si téměř jist, že to byl všechno sen.

Ale když se druhý den ráno probudil, byl pan Vlk pryč.

Kapitola čtvrtá

ROČNÍ DOBY SE STŘÍDALY JAKO OBVYKLE. Léto se překulilo v podzim, podzim uhasí pod náparem zimy, zima odvedla svoje a přenechala místo jaru, které zvolna vykvetlo zase do léta. Tak uběhl celý rok a Garion zase vyrostl.

Stejně jako Garion rostly všechny děti, ovšem s výjimkou Dorroona, který zřejmě zůstane celý život malý a drobný. Zato Rundorig rostl jako mladý stromek a za chvíli byl skoro stejně velký jako muži na farmě. Zubretta se samozřejmě nevytáhla do takové výšky, ale začala se vybarvovat na jiných místech, což zase začalo pomalu zajímat chlapce.

Začátkem podzimu, těsně před Garionovými čtrnáctými narozeninami, se stalo něco, co málem ukončilo jeho životní dráhu. Jak už to tak u dětí bývá, dostal někdo z nich nápad, že když mají rybník a dost dřeva, že by si mohli postavit vor. Na jeho stavbě strávili skoro celé léto. Ten vor nebyl ani příliš velký, ani nebyl nijak zvlášť dobře postavený. Když se na něm špatně rozložila váha, měl sklon se na jedné straně potápět a činil tak samozřejmě v nejméně očekávaných chvílích.

Ten pěkný podzimní den, kdy se vor rozhodl, že se vrátí do své původní podoby, byl na palubě zrovna Garion. Uzly se pomalu začaly rozvazovat a klády se rozjížděly každá jiným směrem.

Když si Garion v posledním okamžiku uvědomil nebezpečí,

učinil zoufalý pokus dostat se blíž ke břehu, ale tím jenom rozpadání voru urychlil. Nakonec už seděl jenom na jediné kládě a zuřivě kolem sebe mlátil rukama v zoufalé snaze udržet rovnováhu. Oči zoufale bloudily po okolí, zda se někde neobjeví pomoc. Konečně se zastavily na břehu, kde spatřily kromě svých kamarádů známou postavu jezdce v černém. Muž měl na sobě černé šaty a oči se plně soustředily na chlapcovo úsilí o záchranu. V tu chvíli se kláda pod Garionem otočila a on s obrovským šplouchnutím zmizel ve vodě.

V Garionově vzdělání nemělo plavání místo, a tak, i když voda nebyla příliš hluboká, na chlapce to bylo až dost.

Když Garion klesl ke dnu, všiml si, že to není místo, které by se mu zrovna líbilo. Bylo to bahnitě dno, kde tlely zbytky trav a jiných, ne zrovna příjemných věcí. Garion tam bohužel dorazil stylem padajícího kamene, který není schopen se nijak zabrzdit. Nicméně začal zase bojovat, polykal vodu a podařilo se mu konečně odrazit od slizkého dna. Jako frkající velryba se Dostal na hladinu, podařilo se mu párkrát nadechnout, a dokonce i zaslechl jekot svých kamarádů. Muž v černém se ani nepohnul, ale do Garionovy mysli se vryl každý jeho detail. Dokonce si stihl všimnout i toho, že ačkoliv jezdec i kůň stáli v plném podzimním slunci, nevrhali žádný stín. Nebyl schopen to pochopit, ale ani neměl čas, protože se zase začal potápět k nevábnému dnu.

Najednou ho napadlo, že kdyby se mu znovu podařilo dostat se na hladinu, že by se mohl chytit klády a tak se snad udržet nahoře. Vyděsil překvapeně zírající žábu a zase se odrazil vzhůru. Bohužel se dostal přesně pod kládu. Rána do hlavy byla hrozná. V očích mu zajiskřilo, v uších zadunělo hřmění a Garion se zase začal potápět, tentokrát ovšem nebojoval. Dno se k němu blížilo s neúprosnou rychlostí.

A najednou se tu objevil Durnik. Garion cítil, že ho něco táhne hrubou silou za vlasy vzhůru a potom po hladině směrem ke břehu. Kovář vytáhl chlapce na břeh, otočil ho a několikrát mu stiskl hrudník, aby vytlačil vodu z jeho plic.

Garionova žebra začala proti tomuto zacházení protestovat. „Už dost, Durniku,“ zasípal. Posadil se a v tu chvíli mu začala stékat do očí krev z rány na hlavě. Otřel si oči a podíval se po tmavém jezd-

ci, ale ten zmizel. Snažil se postavit, ale najednou se svět kolem zatočil a Garion upadl.

Když se opět probal, ležel ve své vlastní posteli a hlavu měl omotanou obvazy.

Vedle postele seděla teta Pol a oči jí jen žhnuly. „Ty jsi ale hloupý kluk!“ křičela. „Co jsi dělal na rybníku?“

„Jezdil jsem tam na voru,“ řekl Garion a snažil se, aby jeho hlas zněl jako normálně.

„Na voru?“ ptala se nevěřicně. „Ty jsi tam *jezdil na voru*? A kdo ti to dovolil?“

„No...“ mumlal nejistě. „My jsme jen...“

„Vy jste jen co?“

Nešťastně se na ni podíval.

V tu chvíli ho k sobě s pláčem přitiskla, div ho nerozmačkala.

Garion krátce přemýšlel o tom, že by tetě Pol řekl o tom černém jezdcí bez stínu, kterého spatřil při svém boji o život, ale ten věčný hlas, který se mu občas ozýval, mu poradil, že by to možná v té chvíli nebyl zrovna nejlepší nápad. Garion měl pocit, že ten tajemný hlas nějakým zvláštním způsobem ví, že vztah mezi ním a tím černým jezdcem je něco velmi osobního a že zcela jistě přijde čas, kdy se postaví proti sobě čelem. Kdyby o tom řekl tetě Pol, zatáhl by ji do celé záležitosti, a to by možná nebylo zrovna moudré. Nevěděl sice proč, ale měl pocit, že ten jezdec v černém je jeho nepřítel. A i když ho ta myšlenka trochu děsila, tak ho zároveň i vzrušovala. Neměl pochyb o tom, že by se teta Pol s tím neznámým vypořádala, ale zároveň si byl jist, že by tím přišel o něco velmi osobního a z nějakého důvodu i důležitého. A tak jí nic neřekl.

„Ve skutečnosti to nebylo tak nebezpečné, teto Pol,“ řekl místo toho trochu nepřesvědčivě. „Zrovna jsem začal chápat, jak se plave. Kdybych se nepraštil o tu kládu do hlavy, tak jsem byl v pořádku.“

„Ale ty ses do té hlavy praštil,“ prohlásila.

„No, to je pravda, ale stejně to nebylo nic vážného. Za minutku bych byl v pořádku.“

„Nejsem si jista, že jsi za daných podmínek měl tu minutku k dispozici,“ uzavřela teta Pol diskusi.

„No,...“ chtěl ještě něco dodat, ale potom to raději nedořekl.

Tato příhoda zakončila období Garionovy volnosti. Teta Pol se rozhodla ho zapřáhnout v kuchyni. Za nějaký čas už znal důvěrně každý škrábanec na talířích a hrncích. V zoufalství jednou odhadl, že každý z nich umyje v průměru jednadvacetkrát týdně. Teta Pol podlehl nějaké zvláštní rozmařilosti a už ani neuvařila vodu, aby neroztáhla alespoň čtyři hrnce. Garion to nenáviděl a vážně začal uvažovat o útěku.

Jak podzim zvolna postupoval, kazilo se i počasí, takže i děti se držely víc uvnitř a Garion měl přece jenom nějakou společnost. Rundorig v ní často chyběl, protože byl díky své mohutné postavě stále víc zapražen do normální mužské práce.

Garion utíkal, jak to jen šlo, za Zubrettou a Doroonem, ale už je tak nebavilo honit se ve stájích a skákat do sena. Už byli přece jenom starší, a tak si spolu někam sedli a povídali si. Možná by bylo přesnější říci, že Garion a Zubretta seděli a poslouchali Doroonovo povídání. Ten malý, drobný chlapec, který nebyl schopen chvíli poseďet, dokázal celou dobu vykládat o každé hlouposti a slova se z něj valila, aniž by pocítil potřebu si na chvíli vydechnout.

„Co to máš za značku na ruce, Garione?“ zeptala se jednoho deštivého dne Zubretta, když se jí podařilo využít maličké přestávky v přívalu Doroonových slov.

Garion se podíval na přesně kruhovou skvrnu na dlani pravé ruky.

„Taky jsem si toho všimnul,“ řekl Doroon, který byl kdykoliv schopen změnit téma rozhovoru. „Ale Garion vyrůstal v kuchyni, že Garione? Asi se tam jako malý spálil. Asi sáhl na něco horkého dřív, než ho na to někdo upozornil. Jsem si jist, že tím pěkně rozčílil tetu Pol. Ta se rozčílí ajn cvaj a umí to skutečně pěkně...“

„Ta skvrna je tam, co si pamatuju,“ řekl Garion a sáhl na ni ukazovákem levé ruky. Nikdy jí ovšem nevěnoval pozornost. Pokrývala skoro celou dlaň a měla světlý, světle stříbrný povrch.

„Možná to je mateřské znaménko,“ domnívala se Zubretta.

„Taky bych řekl,“ vmísil se zase rychle do rozhovoru Doroon. „Viděl jsem jednou chlapíka, co měl velké, rudé znamínko na jedné tváři. Je to jeden z těch povozníků, co k nám přijíždí pro úrodu. Měl to znamínko přes celou tvář. Nejdřív jsem si myslel, že to je modřina, jak

se někde porval. Tihle chlapi se furt někde rvou. Ale pak jsem zjistil, že to není modřina, ale že je to mateřské znamínko, jak říkala Zubretta. To by mě zajímalo, jak takové věci vzniknou."

Toho dne večer, když už se chystal do postele, se Garion zeptal: „Teto Pol, co je to za znamení?" a ukázal přitom na dlaň pravé ruky.

Vzhlédla od česání svých dlouhých vlasů. „Toho se nemusíš nijak obávat," odpověděla vyhybavě.

„Já se toho nijak nebojím," upřesnil Garion. „Jen jsem chtěl vědět, co to je. Zubretta a Doroon si myslí, že je to mateřské znamínko. Je to tak?"

„Něco takového," přikývla.

„Měli moji rodiče taky takové znamínko?"

„Tvůj otec ho měl. Dědíl se v naší rodině už pěkně dlouho."

Najednou bleskla Garionovi hlavou zvláštní myšlenka. Aniž by věděl proč, dotkl se pramene bílých vlasů nad obočím tety Pol. „Je to něco jako ten tvůj bílý pramen vlasů?" zeptal se.

Pocítil náhle v ruce silné chvění a zdálo se mu, že se mu otevřelo tajné okno v duši. Nejprve měl pocit, že se toulá dlouhé roky mořem mraků, a pak ucítil rezavou bolest a lítost nad opakovanou ztrátou. Potom se octl skokem v nedávné době a spatřil svou tvář a za ní spousty jiných tváří: mladých, starých, chytrých, hloupých i úplně obyčejných. Za těmi tvářemi se najednou objevila známá tvář pana Vlka. Nad vším se ale vznášel pocit jiného světa, síly, která není vlastní lidem, a jistota nezlomné vůle.

Teta Pol odtrhla nepřítomně hlavu. „Nedělej to, Garione," řekla a okno v duši se zavřelo.

„Co to je?" zeptal se, sžírán zvědavostí a touhou znovu to okno otevřít.

„Jednoduchý trik," odpověděla teta Pol.

„Ukaž mi ho ještě jednou."

„Teď ne, Garione," řekla a vzala mu tvář do dlaní. „Ještě ne. Ještě nejsi připraven. Jdi do postele."

„Budeš tady?" zeptal se trochu vyplašeně.

„Stále budu tady," uklidňovala ho a vrátila se znovu k česání dlouhých vlasů. Zpívala si přitom melodickým hlasem pradávnou píseň, která ho uspala.

Od té chvíle ani sám Garion neviděl znamínko na své dlani moc často. Zdálo se, že se pro něj vždycky najde nějaká špinavá práce, která mu zašpiní nejen ruce, ale celé tělo.

Nejdůležitějším svátkem v Sendarii — ale taky ve všech královstvích na západě — byla Erastida. Slavilo se na památku toho dne, kdy se sedm bohů spojilo a jediným slovem stvořili svět. Erastidské slavnosti se konaly v půli zimy, a protože v tu dobu nebylo na farmě, jako byla ta Faldorova, co dělat, vyvinuly se z toho skvělé dvoutýdenní oslavy s hostinami, dárčky, výzdobou v jídelně a scénkami na oslavu bohů. Ty poslední oslavy byly odrazem Faldorovy zbožnosti. Faldor, přestože to byl dobrý, prostý muž, neměl žádné iluze o tom, že by jeho city sdíleli i ostatní. Stejně tak si ale myslel, že nějaký projev zbožnosti by byl vhodný, a protože byl dobrý pán, lidé na jeho farmě mu vyhověli.

Naneštěstí se právě v tomto období Faldorova dcera Anhelda rozhodla přijet i se svým manželem Eilbrigem, aby dokázala, jak je zadobře se svým otcem. Anhelda se ani náhodou nechtěla připravit o své dědické právo zjevným nezájmem. Její návštěvy byly pro Faldora utrpením, protože ten se na jejího přehnaně nastrojeného a arogantního manžela, nízkého úředníka v obchodním domě v hlavním městě Sendarie, díval se špatně skrývaným opovržením.

Jejich příjezd na Faldorovu farmu připadl zrovna na začátek erastidského svátku; nikdo se o ně moc nestaral, a jejich příchod byl dokonce přijat s jistým nadšením.

Ten rok bylo počasí mizerné — i na Sendarii. Deště přišly brzy a zanedlouho je následovalo období vlhkého sněhu. Nebyl to ten křupavý a bílý sníh, který padal v zimě, ale mokrá břečka, která hned tála. Garionovi, který byl teď díky povinnostem v kuchyni trochu vzdálen přípravám a radostnému vzrušení svých kamarádů, připadaly najednou letošní oslavy nějaké nevýrazné. Vzpomínal na staré zlaté časy, a když přejížděl po několikáté mokrým hadrem kuchyň, vzdychal a ploužil se po kuchyni jako ztělesnění utrpení.

Dokonce i tradiční dekorace v jídelně, kde se erastidské slavnosti pravidelně konaly, mu letos připadaly nějaké šedé. Větvě zdobící dřevěný strop nebyly tak zelené jako v minulých letech, pečlivě naleštěná jablka byla malá a ne tak červená. Opět vzdychl a oddal se pocitu sklíčenosti.

Teta Pol se nijak nezajímala o jeho rozpoložení a její celkový přístup ke Garionovi byl krajně nesympatický. Často mu mimoděk sahala na čelo, zda se neobjevují příznaky začínající horečky, a cpala ho preventivně nejhnusnějším lektvarem, jaký mohla nalézt. Potom už si Garion dával pozor a vzdychal méně okatě a další projevy sklíčenosti si nechával raději na nejsoukromější místa. Jeho vzdálený hlas mu radil, aby nebyl směšný, ale Garion se rozhodl, že ho bude ignorovat. Ten hlas byl mnohem starší a moudřejší než Garion, ale zdálo se, že mu chce vzít veškerou radost ze života.

Jednoho rána se před branou farmy objevil vůz, na kterém seděl Murgo a pět Thullů a Murgo se sháněl po Faldorovi. Garion už dávno zjistil, že si málokdo všímá malých chlapců, ale zato usoudil, že by se mohl leccos z jejich konverzace dozvědět. Proto si našel nějakou drobnou práci jako záminku, aby se mohl ometat kolem brány.

Murgo, jehož tvář byla zjizvená podobně jako tvář toho v obchodě s kořením v Horním Graltu, seděl důležitě na sedátku na vozíku a jeho drátěná košile zacinkala, kdykoliv se pohnul. Byl oblečen v černém oděvu s kapuci a jeho meč byl vidět i z pěkné dálky. Jeho oči byly stále v pohybu a prošmejdily celé okolí. Thullové v zablácených botách a dlouhých, těžkých pláštích se opírali nezúčastněně o boky vozu a nevšímali si okolí ani ostrého větru, který hvízdal přes bílé pláně.

Faldor se objevil v bráně ve svém nejlepším obleku — vždyť byl také Erastid — a za ním přicházela Anhelda a Eilbrig.

„Dobrý den, příteli," oslovil Murga. „Přeji pěkný Erastid."

Murgo si odfrkl. „Předpokládám, že jste farmář Faldor," prohlásil se silným přízvukem.

„To jsem," potvrdil Faldor.

„Slyšel jsem, že máte dobře vyuzenou šunku."

„No, tento rok se nám pašící skutečně vydařili," potvrdil uctivě Faldor.

„Koupím nějakou," oznámil Murgo a zacinkal váčkem s penězi.

Faldor se uklonil. „Jak je libo. Ale nejdřív zítra ráno," řekl.

Murgo na něj zíral.

„Tohle je zbožný dům," vysvětloval Faldor. „Nechceme urážet bohy znesvěcením svátosti Erastidu."

„Ale otče," řekla Anhelda, „nebud' dětinský. Tenhle kupec vážil dlouhou cestu, aby s tebou uzavřel obchod."

„Ne o Erastidu," trval na svém Faldor s naprosto vážnou tváří.

„V městě Sendaru," ujal se slova vysokým, nosovým hlasem Eilbrig, „nemícháme do obchodu sentiment."

„Tohle není město Sendar," řekl pevně Faldor. „Tohle je Faldorova farma a na Faldorově farmě se o Erastidu nepracuje ani se nevěnujeme obchodu."

„Ale otče," protestovala Anhelda, „ten vážený obchodník má zlato. Zlato, otče. Slyšíš? *Zlato!*"

„Už o tom nehodlám dále diskutovat," prohlásil Faldor. Otočil se k Murgovi. „Vy i vaši sluhové jste vítáni na naší farmě a budeme, přáteli, upřímně rádi, když se zúčastníte oslav s námi. Připravíme vám pokoje a ujist'uji vás, že budete mít tu nejskvělejší večeři v celé Sendarii a že prožijete pěkně svátky. Myslím, že nikdo nezchudne, když světí své bohy."

„V Kthol Murgos tyto svátky neslavíme," prohlásil zjizvený muž chladně. „Jak řekla tady vážená paní. Vážil jsem za obchodem dlouhou cestu a nemám času nazbyt. Jsem si jist, že jsou tady v kraji i jiní farmáři, kteří se mnou ten obchod rádi uzavřou, i když je svátek."

„*Otče!*" vykřikla Anhelda.

„Znám své sousedy," řekl Faldor. „Obávám se, že dnes příliš neuspějete. Tady v kraji se zvyky a svátky dodržují."

Murgo se krátce zamyslel. „Možná je to tak, jak říkáte," prohlásil. „Přijmu tedy vaše pozvání, když mi slíbíte, že ten obchod uzavřeme zítra co nejdříve."

Faldor se uklonil. „Když si přejete, budu vám osobně k službám hned při východu slunce."

„Tak ujednáno," řekl Murgo a slezl z vozu.

Toho dne se konala odpoledne v jídelně velkolepá slavnost. Pomocníci z kuchyně a dalších několik dobrovolníků přinášelo pod dohledem tety Pol kouřící pečené, teplou šunku a další dobroty. Gari-on vypadal poněkud zapškle, jak zápasil s obrovským tácem hovězího, ale zvládl to.

Všechno bylo včas připraveno. Stoly byly obloženy jídlem, v krbech vesele plály ohně, desítky svíček osvětlovaly sál nazlátlým světlem a pochodně plápolaly ve svých držácích na kamenných sloupech. Faldorovi lidé se ve svých nejlepších šatech hrnuli do jídelny, tváře plné očekávání.

Když se všichni usadili, vstal Faldor ze své židle v čele prostředního stolu. „Drazí přátelé," řekl a pozdvihl svůj korbel, „zasvěcuji tuto slavnost bohům."

„Zasvěťme ji bohům," odpověděli jako jeden muž a pozdvihli své číše.

Faldor se trochu napil a ostatní ho následovali. „Slyšte mne, ó bohové," modlil se. „Co nejponíženěji děkujeme za dary tohoto světa a slibujeme, že vás budeme uctívat i v dalších letech." Chvilí se zdálo, že bude pokračovat, ale pak si to rozmyslel a zase se posadil. Faldor si vždycky dlouho připravoval modlitby pro zvláštní příležitosti, jako byla tato, ale jeho neschopnost hovořit na veřejnosti a tréma způsobily, že zapomněl většinu textu, a proto byly jeho modlitby většinou velmi krátké.

„Dejte se do jídla, drazí přátelé," vyzval shromážděné. „Nechte jídlo vychladnout."

A tak se dali všichni do jídla. Anhelda a Eilbrig, kteří se zúčastnili pouze tohoto společného jídla, aby učinili zadost tradici, se snažili konverzovat s Murgem, který jim jediný stál za pozornost.

„Už dlouho pomýšlím na návštěvu Kthol Murgos," pravil strojeně Eilbrig. „Snad se mnou budete, vážený pane, souhlasit, že větší kontakty mezi východem a západem by mohly přispět k odbourání zbytečných předsudků, kterými jsou naše vzájemné vztahy narušeny."

„My, Murgové, dáváme přednost nezávislosti," prohlásil stručně zjizvený muž.

„Ale vy jste přeci tady, příteli," řekl Eitbrig. „Už tím dáváte najevo, že by mohly být vzájemné kontakty výhodné pro všechny."

„Já jsem tady pracovně," řekl zamračeně Murgo. „Ne že bych si to nějak vybral." Rozhled! se kolem místnosti. „Tohle jsou všichni vaši lidé?" zeptal se Faldora.

„Všichni jsou tady," potvrdil Faldor.

„Někdo mi říkal, že je tady taky nějaký starý muž... s bílými vlasy a vousy."

„Ne, ne, příteli," zavrtěl hlavou Faldor. „Já jsem tady nejstarší, a jak vidíte, moje vlasy nejsou ani zdaleka bílé."

„Jeden z mých krajanů ho tady před lety potkal. Byl s ním i nějaký arendský chlapec... mám pocit, že se jmenoval Rundorig."

Garion, který seděl u vedlejšího stolu, vrazil hlavu do talíře a poslouchal tak zaujatě, že měl pocit, že mu určitě rostou uši.

„Máme tady chlapce, který se jmenuje Rundorig. Sedí támhle," ukázal Faldor směrem k Rundorigovi. „Ten vysoký chlapec na vzdáleném konci stolu."

„Ne," ošil se Murgo, když se podíval na Rundoriga. „Ten neodpovídá popisu mého krajana."

„Rundorig není mezi Arend'any nijak vzácné jméno," řekl Faldor. „Ten váš známý potkal asi dvojici z nějaké jiné farmy."

„Asi to tak bude," souhlasil Murgo a vypadal, že chce celou záležitost uzavřít. „Ta šunka je vynikající," ukazoval nožem na talíř. „Jsou všechny z vaší udírny stejně dobré?"

„Ale ne, příteli," zasmál se Faldor. „Dnes večer mne jen tak k obchodním řečem nedostanete."

Murgo se krátce usmál, což dodalo jeho zjizvené tváři podivný výraz. „Člověk to musí zkoušet," přiznal. „Ale každopádně bych tím rád vzdal hold vašemu kuchaři."

„To uznání patří vám, slečno Pol," zvýšil hlas Faldor. „Náš přítel z Kthol Murgos našel ve vašem jídle zalíbení."

„Děkuji za pochvalu," řekla poněkud chladně teta Pol.

Murgo pohlédl jejím směrem a oči se mu slabé rozšířily, jako by se jimi kmitlo jisté poznání. „Znameníťe jídlo, paní," řekl a lehce se uklonil. „Vaše kuchyň musí být místo plné kouzel."

„Ne," řekla teta Pol a její tvář vypadala náhle velmi pyšně. „Nejsou to žádná kouzla. Vaření je umění, kterému se může při troše trpělivosti naučit každý. Kouzla jsou jistě něco jiného."

„Ale kouzla jsou také umění, dámo," prohlásil Murgo.

„To říká plno lidí," namítla teta Pol, „ale skutečná magie vychází zevnitř a nejsou to jen triky prstů na oklamání očí."

Murgo na ni zíral tvrdým pohledem a ona mu ten pohled vracela neméně ocelovými očima. Garion, který seděl nedaleko, měl pocit, že se mezi nimi odehrává něco, co nemá nic společného se slovy, která pronášeli... ve vzduchu visela skrytá výzva. Murgo uhnul očima stranou, jako by neměl odvahu tu výzvu přijmout.

Když bylo po jídle, přišel čas trochu jednoduché scénky, která se tradičně hrála o Erastidu. Sedm starších pomocníků, kteří před chvílí zmizeli, se objevilo ve dveřích v dlouhých róbách s kápěmi a pečlivě vyřezanými a pomalovanými maskami, představujícími tváře bohů. Kostýmy byly staré a byly na nich jasně vidět přehyby, protože byly celý rok zabalené na Faldorově půdě. Zahalené a zamaskované postavy pomalým krokem přešly halu a zastavily na konci stolu, u kterého seděl Faldor. Pak každá postava krátce promluvila, aby napověděla jméno svého boha.

„Jsem Áldur," ozval se Craltův hlas zpoza první masky, „bůh žijící o samotě a přikazuji, ať vznikne tento svět."

„Jsem Belar," ozval se další známý hlas z druhé masky, „Medvěd bůh Alornů a přikazuji, ať vznikne tento svět."

A tak to šlo po řadě dál, Chaldan, Issa, Nedra, Mara, až došlo na poslední postavu, která byla na rozdíl od ostatních oděna do černého a její maska byla z ocele místo z pomalovaného dřeva.

„Jsem Torak," ozýval se Durnikův hlas dutě, „Dračí bůh Angaraků a přikazuji, ať vznikne tento svět."

Garion koutkem oka zachytil pohyb a rychle se za ním otočil. Murgo si dlaněmi zakryl tvář v podivném, až obřadném gestu. Za ním u vzdáleného stolu sedělo pět Thullů s popelavými tvářemi a všichni se chvěli.

Sedm postav u Faldorova stolu spojilo ruce. „Jsme bohové," řekli jednohlasně, „a přikazujeme, ať vznikne tento svět."

„Naslouchejte slovům bohů," zvolal Faldor. „Vítání jsou bo-hové v domě Faldorově."

„Požehnání bohů bude na tomto domě," odpověděly postavy, „a na této společnosti." Pak se otočily a stejně pomalu odkráčely z haly.

A pak došlo na dárky. Bylo okolo nich dost vzruchu, protože byly všechny od Faldora a ten dobrý farmář si celý rok lámal hlavu, aby pro každého vybral ten nejvhodnější. Nejčastěji bylo vidět nové tuniky, punčochy a šaty, ale Garion byl ohromen, když otevřel poněkud malý, plátnem přebalený balíček a našel v něm pěknou dýku v pochvě.

„Už je skoro muž," vysvětloval Faldor tetě Pol, „a muž vždycky potřebuje dobrý nůž."

Garion samozřejmě zkoušel ostří a za chvíli se mu povedlo říznout se do prstu.

„Myslím, že to bylo nevyhnutelné," řekla teta Pol, ale nebylo jasné, jestli mluví o říznutí, dárku nebo o Garionově dospívání.

Murgo příští ráno nakoupil šunku a spolu s pěti Thully odjel. O několik dní později se sbalila i Anhelda s Eilbrigem a odjeli do města Sendar, takže se život na Faldorově farmě vrátil do normálu.

Zima se táhla dál. Přišly sněhy, pak zmizely a bylo jaro, tak jako vždycky. Jediná věc, která tohle jaro odlišovala od ostatních, byl příjezd Brilla, nového pomocníka na farmě. Jeden mladší farmář se oženil, pronajal si nedaleký stateček a odjel obtížen praktickými dárky a radami od Faldora, aby začal nový život jako ženatý muž. Brilla najali jako náhradu.

Garion zjistil, že Brill je zcela nezajímavý přírůstek. Jeho tunika a punčochy byly záplatované a umazané, černé vlasy a krátký vous byly zanedbané a každé oko se dívalo jiným směrem. Byl to nepříjemný, samotářský muž a navíc nebyl moc čistotný. Byl načichlý štiplavým pachem potu, který v jeho blízkosti visel jako miasma. Po několika pokusech o sblížení se Garion vzdal a vyhýbal se mu.

Chlapecova mysl se na jaře a v létě zabývala jinými věcmi. Přestože Zubrettu až do teď považoval spíše za přítěž než za kamarádku, velice záhy si jí začal všímat. Vždycky věděl, zeje hezká, ale až do téhle doby to bylo vedlejší a raději trávil čas s Rundorigem a Doroo-

nem. Ted' se vztahy měnily. Všiml si, že taky oba kluci jí začali věnovat více pozornosti, a poprvé pocítil žárlivost.

Zubretta samozřejmě flirtovala se všemi a zářila, když se v její přítomnosti probodávali pohledy. Rundorigovy povinnosti na poli ho většinou držely stranou, ale Doroon byl pro Gariona vážnou hrozbou. Ten znervózněl a často si našel nějakou záminku, aby se mohl ujistit, že Doroon a Zubretta nejsou spolu sami.

Jeho vlastní plán na získání přízně byl čarovně jednoduchý — uchýlil se k podplácení. Zubretta tak jako všechna malá děvčata měla ráda sladkosti a Garion měl přístup do celé kuchyně. Brzy vypracovali dohodu. Garion bude krást sladkosti z kuchyně pro svou světlovlasou kamarádku a ona mu na oplátku dovolí ji políbit. Možná by se dostali ještě dál, kdyby je teta Pol jednoho jasného letního odpoledne nepřistihla při takové výměně v soukromí seníku.

„To by zatím stačilo," prohlásila teta pevným hlasem ve dveřích.

Garion provinile od Zubretty odskočil.

„Něco mi spadlo do oka," vymýšlela si rychle Zubretta. „Garion se snažil mi pomoci."

Garion tam zakřiknutě stál.

„Skutečně?" odvětila teta Pol. „Zajímavé. Pojd' se mnou, Garione."

„No, já..." začal koktat Garion.

„*Ted' hned*, Garione."

A to byl konec. Od té doby byl Garion neustále v kuchyni a zdálo se, že ho teta Pol sleduje každým okamžikem. Snil o bývalých výměnách a zoufale sledoval Doroona, který ted' chodil odporně nastrojený, ale teta Pol byla stále ostražitá a Garion zůstával v kuchyni.

Kapitola pátá

UPROSTŘED PODZIMU, KDYŽ SE LISTY zbarvily a vítr je sfoukával jako zlatorudý déšť, večery byly mrazivé a kouř z komína na Faldorově farmě stoupal přímo k prvním hvězdám na fialovějící obloze, se vrátil pan Vlk. Přišel jednoho bouřlivého odpoledne pod nízkou podzimní oblohou po cestě s čerstvě spadlými listy šustícími pod nohama, zahalen velkým tmavým pláštěm, vlnícím se ve větru.

Garion, který házel prasatům kuchyňské zbytky, viděl jeho příchod a běžel mu naproti. Starý muž vypadal zaprášeně a unaveně, jeho tvář pod šedou kápí vypadala příšerně. Jeho obvykle veselé chování bylo vystřídáno špatnou náladou, jakou u něj Garion ještě neviděl.

„Garione," řekl místo pozdravu. „Koukám, že jsi vyrostl."

„Taky už je to pět let," poznamenal Garion.

„Opravdu tak dlouho?"

Garion přikývnul a přešlapoval před svým přítelem.

„Jsou všichni v pořádku?" zeptal se Vlk.

„Ano," řekl Garion. „Všechno je při starém — snad až na to, že se Breldo oženil a odstěhoval, a ta stará hnědá kráva loni v létě umřela."

„Tu krávu si ještě pamatuju," přitakal pan Vlk. Pak pokračoval: „Musím mluvit s tetou Pol."

„Dneska nemá dobrou náladu," varoval Garion. „Bylo by lepší, kdybyste si odpočinul v jedné ze stodol. Můžu vám štípnout nějaké jídlo a pití a za chvíli vám to přinesu."

„Musím zkusit štěstí," řekl Vlk. „To, co jí potřebuju říct, nemůže počkat."

Prošli bránou a přešli přes dvorek ke kuchyňským dveřím.

Teta Pol už čekala. „Zase vy?" řekla jedovatě, ruce v bok. „Moje kuchyň se ještě nevzpamatovala z vaší poslední návštěvy."

„Paní Pol," řekl Vlk s úklonou. Pak udělal podivnou věc. Jeho prsty ve vzduchu před ním nakreslily malý složitý obrazec. Garion si byl téměř jistý, že tyto posunky neměl vidět.

Tetiny oči se nepatrně rozšířily, pak se zase zúžily a tvář vypadala hrozně. „Jak to..." začala, ale pak se zarazila. „Garione," řekla ostře, „potřebuju mrkev. Nějaká je ještě na vzdáleném konci zahrady. Vezmi si rýč a džber a nějakou mi přines."

„Ale..." protestoval, ale pak rychle odešel, varován výrazem její tváře. Vzal si z kůlny rýč a džber a pak se postavil poblíž dveří do kuchyně. Poslouchání za dveřmi je samozřejmě nepěkný zvyk a počítalo se mezi nejhorší znaky špatného vychování, ale Garion už dávno zjistil, že kdykoliv ho pošlou pryč, je konverzace zajímavá a důvěrně se ho týká. Krátce kvůli tomu zápasil se svým svědomím; ale pak v tom přestal vidět nějaké zlo..., když nebude nikde opakovat nic z toho, co slyšel..., a potom... svědomí bylo přemoženo zvědavostí.

Garion měl výborný sluch, ale chvíli mu trvalo, než odlišil dva známé hlasy od ostatních zvuků v kuchyni.

„Nenechá ti po sobě ani stopu," říkala teta Pol.

„Ani nemusí," odpověděl Vlk. „Ta věc mi sama nechá známou stopu. Můžu ji sledovat stejně snadno, jako liška vyčenichá stopu králíka."

„Kam to ale vezme?" ptala se.

„Kdož ví? Jeho mysl je mi uzavřena. Řekl bych, že půjde na sever do Boktoru. To je nejkratší cesta do Gar og Nadrak. Ví, že po něm půjdu, a bude chtít co nejdřív přejít do země Angaraků. Jeho krádež není zcela úspěšná, dokud bude na západě."

„Kdy se to stalo?"

„Před čtyřmi týdny."

„To už může být v Angarackém království."

„To asi ne. Vzdálenosti jsou obrovské; jestli tam ale je, budu muset za ním. Budu potřebovat tvou pomoc."

„Jak ale můžu odejít?" zeptala se teta Pol. „Musím dávat pozor na chlapce."

Garionova zvědavost už dostupovala vrcholu. Přiblížil se ke dveřím.

„Chlapec tady bude v bezpečí," řekl Vlk. „Tohle je neodkladná záležitost."

„Ne," odporovala teta Pol. „Ani tohle místo není bezpečné. Během poslední Erastidy sem přišel jeden Murgo a s ním pět Thullů. Vydával se za obchodníka, ale kladl mnoho otázek. Vypτάval se na starého muže a chlapce jménem Rundorig, kteří byli před pár lety spatřeni v Horním Graltu. Možná si všiml i mě."

„Je to vážnější, než jsem si myslel," řekl Vlk zamyšleně. „Musíme chlapce odvést jinam. Můžeme ho schovat u jiných přátel."

„Ne," nesouhlasila opět teta Pol. „Když půjdu s tebou, bude muset s námi. Je ve věku, kdy potřebuje pořádný dozor."

„Nebud' pošetilá," řekl Vlk ostře,

Garion byl omráčen. Takhle s tetou Pol nikdo nemluvil.

„To rozhodnutí je na mně," řekla teta Pol jasně. „Všichni jsme se shodli, že bude v mé péči, dokud nevyroste. Bez něj nepůjdu."

Garionovi poskočilo srdce.

„Pol," řekl Vlk ostře, „pomysli, kam budeme muset. Nemůžeš riskovat, že se chlapec dostane do jejich moci."

„Bylo by mu lépe v Kthol Murgos nebo v Mallorei, než kdyby tu zůstal bez mého dohledu," řekla teta Pol. „Na jaře jsem ho ve stodole přistihla s dívkou jeho věku. Už jsem řekla, potřebuje dohled."

Vlk se tomu vesele zasmál. „To je všechno?" zeptal se. „Moc se staráš o takové věci."

„Jak by se ti líbilo, kdybychom se vrátili a on by byl ženatý a nastávající otec?" zeptala se teta Pol jedovatě. „Možná by z něj byl skvělý farmář, a co potom? To bychom museli zase všichni čekat dalších sto let na příznivé podmínky?"

„Tak daleko to nedošlo. Jsou to jenom děti."

„Jsi slepý, Šedivče," řekla teta Pol. „Tohle je Sendarie a ten chlapec byl vychován pro správnou a čestnou věc. Ta dívka je světlá, hubatá protiva, která dospívá až moc rychle. Právě teď je kouzelná malá Zubretta mnohem nebezpečnější než nějaký Murgo. Buď ten chlapec půjde s námi, nebo nejdu ani já. Máš svou odpovědnost, ale já mám taky svou."

„Nemáme čas na nějaké dohadování," řekl Vlk. „Když to musí být takhle, tak to tak bude."

Garion se téměř dusil vzrušením. Pocítil jen chvilkovou lítost nad opuštěním Zubretty. Otočil se a radostně pozoroval mraky ubíhající po večerní obloze. Protože byl otočený zády, neviděl tetu Pol přicházet z kuchyně.

„Připomínám ti, že zahrada je za jižní zdí," podotkla teta.

Garion sebou provinile škubnul.

„Jak to, že ta mrkev ještě není vykopaná?" otázala se.

„Musel jsem hledat rýč," řekl nepřesvědčivě.

„Opravdu? Vidím, že se ti podařilo ho najít." Nebezpečně pozvedla obočí.

„Právě před chvílí."

„Podivné. Garione, tu mrkev... *hned teď!*"

Garion popadl rýč a džber a odběhl.

Vrátil se právě za soumraku a viděl tetu Pol, jak stoupá po schodech vedoucích k Faldorovým místnostem. Možná by šel za ní a poslouchal, ale nezřetelný pohyb v temnotě u dveří jedné chaty ho přinutil se místo toho schovat do stínu u brány. Temná postava od chaty přeběhla k patě schodů, po kterých právě vyšla teta Pol, a vyplížila se nahoru po schodech, hned jak teta vešla. Světlo bylo jen slabé a Garion nemohl přesně určit, kdo to sledoval jeho tetu. Položil džber, popadl rýč jako zbraň a vydal se stínem okolo vnitřního dvora.

Z horního pokoje se ozval pohyb, postava se rychle napřímila a seběhla se schodů. Garion ustoupil z výhledu, stále svíraje rýč. Když ho postava mýjela, Garion zřetelně ucítil zatuchlé šaty a pach potu. Stejně jistě, jako by viděl tvář, věděl, že jeho tetu Pol sledoval Brill, nový pomocník na farmě.

Dveře v poschodí se otevřely a Garion slyšel tetin hlas. „Je mi líto, Faldore, ale je to rodinná záležitost a já musím okamžitě odjet."

„Zaplatil bych vám víc, Pol.“ Faldorův hlas zněl skoro zlomeně.

„Peníze s tím nemají co dělat,“ odpověděla teta Pol. „Jste dobrý muž, Faldore, a vaše farma pro mě byla útočištěm, když jsem je potřebovala. Jsem vám vděčná — víc než si myslíte — ale musím vás opustit.“

„Třeba se můžete vrátit, až tahle rodinná záležitost skončí,“ skoro prosil Faldor.

„Ne, Faldore,“ řekla. „Obávám se, že ne.“

„Budete nám chybět, Pol,“ řekl Faldor se slzami v očích.

„I já vás budu postrádat, drahý Faldore. Nikdy jsem nepotkala srdečnějšího muže. Byla bych ráda, kdybyste o mém odchodu nemluvil, dokud nebudu pryč. Nemám ráda vysvětlování nebo sentimentální loučení.“

„Pro vás cokoliv, Pol.“

„Nedívejte se tak smutně, starý příteli,“ řekla teta Pol mírně. „Moje pomocnice jsou dobře zaučeny. Jejich vaření bude stejné jako to moje. Váš žaludek nepozná žádný rozdíl.“

„Moje srdce ano,“ řekl Faldor.

„Nebud'te pošetilý,“ řekla jemně. „Teď musím zkontrolovat večeři.“

Garion rychle odstoupil od schodů. Ustaraně uložil rýč a došel pro džber s mrkví, který nechal ležet u brány. Kdyby tetě řekl, že viděl Brilla, jak poslouchá u dveří, hned by to vyvolalo otázky o jeho vlastní činnosti, na které by raději neodpovídal. Se vší pravděpodobností byl Brill jenom zvědavý a nebylo na tom nic hrozivého nebo zlého. Když Garion viděl nemytého Brilla, jak opakuje to, co sám dělal před chvílí, pocítil podivné výčitky a zastyděl se.

Přestože rozrušený Garion neměl na jídlo ani pomyšlení, večeře toho večera proběhla úplně stejně jako kdy jindy. Garion Brilla tajně pozoroval, ale zakaboněný Brill nejevil žádné známky toho, že by na něj pracně vyslechnutý rozhovor nějak zapůsobil.

Když bylo po večeři, přemluvili pana Vlka, tak jako vždy, když byl na farmě, aby vyprávěl nějaký příběh. Postavil se a chvíli zamyšleně stál, zatímco vítr skučel v komíně a pochodně blikaly ve svých držácích na sloupech haly.

„Jak je všeobecně známo," začal, „Maragové už neexistují a duch Mary nařiká v divočině mezi mechem pokrytými troskami Maragoru. A taky jistě všichni vědí, že kopce a toky Maragoru jsou plné nádherně žlutého zlata. To zlato bylo samozřejmě příčinou zkázy Maragů. Když si jisté sousední království uvědomilo přítomnost zlata, pokušení bylo příliš velké a výsledkem — jak to tak bývá, když je zlato na příhraničním území — byla válka. Záminkou pro tu válku se stala ta skutečnost, že Maragové byli kanibalové. Přestože se tento nechutný zvyk nehodí do civilizovaného světa, bez onoho maragorského zlata by jistě zůstal tento zlozvyk nepovšimnut.

Válka byla nevyhnutelná a Maragové byli pobiti. Ale duch Mary a duchové všech povražděných Maragů zůstali v Maragoru. Jak ostatně brzy zjistili ti, kteří tím strašidelným královstvím prošli.

No a tak se stalo, že se ve městě Muros v jižní Sendarii tři dobrodruzi doslechli o tom zlatě a rozhodli se vydat dolů do Maragoru a vzít si tam svůj díl. Ti muži, jak už jsem řekl, prahli po dobrodružství a byli odvážní, takže se těm pověstem o duších zemřelých Maragů posmívali.

Jejich cesta byla velice dlouhá, protože z Murosu do Maragoru je to pěkných pár set mil, ale touha po zlatě je popoháněla. A tak se přihodilo, že jedné tmavé a bouřlivé noci prošli přes hranice, do Maragoru kolem hlídek, které tam byly kvůli odhánění právě takových individuí, jako byli ti tři. To blízké království, které mělo kvůli válce velké výdaje a těžkosti, se přirozeně nechtělo o zlato dělit s kdekým příchozím.

V noci přešli hranici a úplně hořeli touhou po zlatě. Duch Mary okolo nich kvílel, ale ti muži byli stateční a nebáli se duchů — a kromě toho se vzájemně přesvědčovali, že ty zvuky nevydával duch, ale vítr ve větvích stromů.

Jak se mlhavé a kalné ráno rozlévalo po kopcích, uslyšeli ne daleko svého ležení zvuk tekoucí řeky. Všichni vědí, že zlato se nej snadněji najde na březích řek, a tak se ti tři rychle vydali po zvuku.

Pak se jeden z nich sehnul a v mlhavém světle spatřil pod nohama zlato — úplně sebou trhnul, protože tam byly celé valouny zlata. Přemohla ho lakota, přikrčil se a zůstal potichu, dokud jeho společníci

nebyli z dohledu. Pak padl na kolena a přehrabával se v tom zlatě, jako když dítě trhá květiny.

V tu chvíli za sebou něco zaslechl a otočil se. To, co viděl, je lepší nepopisovat. Zahodil všechno zlato a dal se na zběsilý útěk.

Reka, kterou předtím slyšeli, protékala roklí a jeho dva společníci byli značně překvapeni, když ho viděli pádit přes okraj rokle, kdy ještě v pádu jako by pokračoval ve zběsilém běhu, kopaje nohama do vzduchu. Pak se otočili a spatřili to, co ho pronásledovalo.

Jeden se asi zbláznil a se zoufalým křikem se vrhl do stejné rokle, ve které před chvílí zmizel jeho kamarád, ale třetí dobrodruh, ten nejodvážnější a nejotrlejší, si řekl, že duch nemůže živému ublížit a zůstal stát na svém místě. To byl samozřejmě jeho největší omyl. Duchové ho obklíčili, ale on si byl jist, že mu nemohou ublížit."

Pan Vlk se na chvíli odmlčel a krátce se napil ze svého korbíku. „A pak," pokračoval starý vypravěč, „protože i duchové můžou mít hlad, si ho rozdělili a snědli ho."

Garionovi při konci toho děsivého Vlkova příběhu stály vlasy hrůzou na hlavě a cítil, že i ostatní se ještě chvějí hrůzou. Nebyl to ten typ povídky, který všichni očekávali.

Kovář Durnik, který seděl poblíž, měl zaražený výraz ve tváři. Nakonec promluvil. „Nebudu se ptát na poučení plynoucí z tvé povídky," řekl Vlkovi, bojuje se slovy, „ale jestli ho snědli — myslím ti duchové — co se s ním stalo? Chci říct, že jestli jsou duchové nehmotní, jak všichni tvrdí, pak tedy nemají žaludky, ne? A čím by ho rozkousali?"

Vlk se zatvářil čtverácky a záhadně. Zvedl jeden prst, jako by chtěl udělat nějakou tajemnou odpověď na Durnikovu zmatenou otázku, a pak se najednou rozesmál.

Durnik se nejprve zatvářil překvapeně a pak se trochu ostýchavě taky začal smát. Smích se začal pomalu šířit, jak začali chápat ten vtip.

„Výborný žert, starý příteli," řekl Faldor, směje se ze všech nejvíc, „a navíc se z něj dá získat mnoho poučení. Lakota je špatná, ale strach je mnohem horší a svět je dost nebezpečný i bez vymyšlených strašidel." Faldor změnil dobrý příběh na morální poučení.

„Máš pravdu, Faldore," řekl Vlk mnohem vážněji, „ale jsou i takové věci, které se nedají vysvětlit nebo přejít smíchem."

Brill, sedící blízko ohně, se ke smíchu nepřidal. „Nikdy jsem neviděl žádného ducha," řekl nepříjemně, „ani jsem nepotkal nikoho takového a nevěřím na magii, kouzlení nebo podobné dětinskosti." Vztyčil se a odešel z haly, jako by se ho to vyprávění dotklo.

Později, když teta Pol dohlížela na mytí nádobí a Vlk se s korbílkem piva posadil k jednomu pracovnímu stolu, byl Garionův boj se svědomím u konce. Jeho vnitřní hlas mu kousavě napovídal, že zatajování jeho objevu je nejen pošetilé, ale mohlo by být i nebezpečné. Položil hrnec, který právě drhnul, a přešel k nim. „Možná to není důležité," začal opatrně, „ale když jsem se odpoledne vracel ze zahrady, viděl jsem Brilla, jak tě sleduje, teto Pol."

Otočila se a pohlédla na něj. Vlk položil korbílek. „Pokračuj, Garione," pobídla ho teta Pol.

„Stalo se to, když jsi šla nahoru k Faldorovi," vysvětloval Garion. „Počkal, až jsi vyšla nahoru a Faldor tě pustil dovnitř. Pak se vplížil ke dveřím a poslouchal. Viděl jsem ho tam, když jsem šel uložit rýč."

„Jak dlouho už je tenhle Brill na farmě?" zeptal se Vlk a sraštil čelo.

„Přišel teprve minulé jaro," řekl Garion, „když se Breldo oženil a odstěhoval."

„A ten Murgo tu byl na Erastidu několik měsíců předtím?" Teta Pol se na něj ostře podívala. „Ty myslíš...," nedořekla.

„Myslím, že by nebylo na škodu, kdybych se tu porozhlédl a prohodil pár slov s Brillem," řekl Vlk temně. „Viš, kde je jeho pokoj, Garione?"

Garion přisvědčil a srdce se mu najednou rozbušilo.

„Ukaž mi ho." Vlk vstal od stolu, kde seděl, a jeho krok náhle nepřipomínal krok starého muže. Bylo to zvláštní, ale Garion měl pocit, že z Vlka ty roky najednou spadly.

„Dávejte pozor," varovala je teta Pol.

Vlk odpověděl chladným hlasem. „Já si dávám vždycky pozor. Už bys to mohla za ty roky vědět."

Garion rychle vedl Vlka na vzdálený konec dvora, kde byly schody na galerii, ze které se dalo dojít k pokojům zemědělských dělníků. Vyšli po schodech nahoru a jejich kožené boty nebylo na starých schodech vůbec slyšet.

„Tudy," řekl Garion šeptem a ani nevěděl, proč vlastně šeptá. Vlk přikývl a tiše postupovali po galerii vpřed.

„Tady je to," zašeptal zase Garion a zastavil se.

„Ustup stranou," vyzval ho Vlk a konečky prstů se dotkl dveří.

„Je zamčeno?" zeptal se Garion.

„To nebude problém," řekl tiše Vlk. Položil ruku na kliku, ozvalo se tiché cvaknutí a dveře se otevřely. Vlk vstoupil dovnitř a Garion ho následoval.

V pokoji byla úplná tma a ve vzduchu visel pach Brillových dlouho nepraných šatů.

„Není tady," oznámil normálním hlasem Vlk. Začal štrachat s něčím u opasku a za chvíli se ozval zvuk nárazu kovu na kov a objevil se malý roj jisker. Jiskry zasáhly roztřepený konec provazu a ten začal nejprve doutnat a později hořet a vydávat slabou záři. Vlk pozdvihl hořící provaz nad hlavu a rozhlédl se po prázdném pokoji.

Podlaha i postel byly pokryty zmačkanými součástmi oděvů a jiných osobních potřeb. Garion najednou věděl, že to není normální nepořádek, ale že to svědčí o kvapném odchodu. Nevěděl, jak ho to napadlo, ale bylo to tak.

Vlk se na chvíli zarazil a držel svou provizorní louč vysoko nad hlavou. Jeho tvář byla bez výrazu, jako by něco hledal.

„Do stájí," řek! ostře. „Rychle, chlapče!"

Garion se prudce otočil a s Vlkem za zády vyběhl z pokoje. Vlk odhodil svou louč z provazu přes zábradlí a ta krátce vzplála a dopadla na zem na nádvoří.

Ve stáji bylo světlo. Bylo nejasné, částečně skryté, ale přesto byly zřetelně vidět jeho paprsky vycházející pootevřenými vraty. Koně nervózně frkali a někteří se i vzpínali.

„Drž se stranou, chlapče," řekl Vlk a kopnutím otevřel vrata stáje.

Brill byl uvnitř a snažil se osedlat koně, který marně uhýbal postrašen jeho pachem.

„Jsi na odchodu, Brille?" optal se Vlk a stoupnul si se založenými rukama doprostřed vrat.

Brill se rychle otočil, příkrčený, s úšklebkem na neoholené tváři. Jeho šilhající oko se slabě lesklo v přidušeném světle jedné lucerny visící na stěně a jeho polámané zuby svítily v pootevřených ústech.

„Podivný čas na cestu," řekl Vlk suše.

„Neplet' se mi do cesty, starče," řekl Brill hrozivým tónem.

„Budeš toho litovat."

„Už jsem v životě litoval mnoha věcí," řekl Vlk. „Pochybuji, že by jedna lítost navíc znamenala velký rozdíl."

„Já jsem tě varoval," zavrčel Brill, jeho ruka zmizela pod pláštěm a vynořila se s krátkým, rezavými skvrnami pokrytým mečem.

„Nebud' blázen," řekl Vlk s ohromujícím pohrdáním.

Garion při prvním záblesku meče sáhl k opasku, vytáhl svou dýku a pevně se postavil před neozbrojeného starce.

„Ustup, chlapče," vyštěkl Vlk.

Ale Garion už postoupil vpřed, svou nablýskanou dýku napřaženou před sebou. Později, když měl dost času na přemýšlení, si nedokázal vysvětlit, proč jednal právě takhle. Asi v něm převládl nějaký zasutý instinkt.

„Garione," řekl Vlk zlostně, „zmiz odtud."

„Čím dál lepší," řekl Brill a pozvedl svůj meč.

A pak se na scéně objevil Durnik. Objevil se jakoby odnikud, pozdvihl volské jármo a vyrazil Brillovi meč z ruky. Ten se k němu rozzuřeně otočil a druhý Durnikův úder toho šilhavého darebáka zasáhl do žeber, trochu pod podpažím. Brillovi ten úder úplně vyrazil dech a pak se zhroutil, lapal po dechu a svíjel se na slámou pokryté podlaze.

„Styd' se, Garione," řekl Durnik káravě. „Ten nůž jsem na takové věci skutečně nedělal."

„Vždyť chtěl zabít pana Vlka," bránil se Garion.

„To nevadí," řekl Vlk a sklonil se nad prudce dýchajícím mužem, který teď ležel na podlaze stáje. Drsně Brilla prohledal a zpod špinavé tuniky vytáhl cinkající měšec. Pozvedl váček k lucerně a otevřel ho.

„To je moje," vzdychl Brill a snažil se vstát. Durnik pozvedl svou zbraň a Brill se radši rychle položil zpátky.

„Značná suma na to, aby ji měl u sebe obyčejný pomocník na farmě, příteli Brille," řekl Vlk, sypaje si cinkající mince do dlaně. „Jak jsi k tomu přišel?"

Brill se na něj pronikavě podíval.

Garionovi se při pohledu na mince rozšířily oči. Nikdy předtím ještě zlato neviděl.

„Nemusíš mi ani odpovídat, Brille," řekl Vlk, zkoumaje jednu minci. „To zlato mluví za tebe." Nacpal mince zpátky do koženého váčku a podal ho muži na zemi. Brill po něm rychle hrábl a nacpal si ho pod tuniku.

„Tohle musím nahlásit Faldorovi," prohlásil Durnik.

„Ne," řekl nesouhlasně Vlk.

„Tohle je ale vážná záležitost," protestoval Durnik. „Nějaká rvačka nebo pár rozdaných ran je jedna věc, ale ohrožování zbraní je něco úplně jiného."

„Na to teď není dost času," řekl Vlk a sundal z kolíku na zdi kus postrojového lana. „Svaž mu ruce za zády a pak ho schováme do nějaké truhly na obilí. Ráno už ho někdo najde."

Durnik na něj upřeně pohlédl.

„Musíš mi věřit, Durniku," řekl Vlk. „Tahle záležitost je naléhavá. Svaž ho a někam ho ulož; pak přijď za námi do kuchyně. Ty pojď se mnou, Garione." Pak se otočil a vyšel ze stáje.

Když se vrátili, teta Pol nervózně přecházela po kuchyni. „Tak co?" zeptala se.

„Právě se chystal k odjezdu," odpověděl Vlk. „Zastavili jsme ho."

„Vy jste ho..." zarazila se v půli věty.

„Ne. Tasil meč, ale Durnik byl naštěstí poblíž a tu bojovnost z něj vytloukl. Bylo právě na čase. Ten tvůj nezvedenec se s ním chtěl bít. Jeho dýka je sice pěkná věc, ale proti meči by velkou šanci neměla."

Teta Pol se otočila na Gariona a z očí jí šlehaly blesky. Garion rychle ustoupil o krok dozadu.

„Na to teď není čas," klidnil situaci Vlk a vzal korbel, který před odchodem z kuchyně položil na stůl. „Brill měl váček plný kvalitního angarackého zlata. Murgové sem nasadili očko, aby pohlídalo tohle místo. Chtěl jsem odejít pokud možno nenápadně, ale když už nás stejně sledují, tak je to jedno. Sbal, co ty a chlapec potřebujete. Měl bych rád pár mil náskok, než se Brill osvobodí. Nechce se mi stále koukat přes rameno, jestli nás zpoza každého stromu pozorují Murgové."

Durnik vstoupil do kuchyně, zůstal stát u dveří a pozoroval je. „Věci se mají asi trochu jinak, než jsem si myslel," poznamenal. „Co jste vlastně zač, že máte tak nebezpečné nepřátele?"

„To je příliš dlouhá historie, Durniku," řekl Vlk. „Obávám se, že nemáme tolik času, abych ti ji mohl vyprávět. Byl bych rád, kdybys nás mohl omluvit u Faldora a kdyby ses pokusil zdržet na den či dva Brilla. Hodilo by se nám, kdyby naše stopa vychladla, než se za námi pokusí vydat."

„Mělo by se udělat něco jiného," řekl pomalu Durnik. „Nevím sice přesně, co za tím vším vězí, ale vidím jasně, že je to nebezpečné. Mám pocit, že bych měl jít s vámi..., alespoň dokud se odsud bezpečně nedostanete."

Teta Pol se náhle rozesmála. „Vy, Durniku? Vy chcete chránit nás?"

Durnik se zarazil. „Promiňte, slečno Pol," řekl. „Nedovolím vám odejít bez doprovodu."

„*Nedovolíte odejít?* " zeptala se nevěřícně.

„No tak dobře," řekl Vlk s potutelným výrazem ve tváři.

„To jsi úplně ztratil rozum?" obrátila se na něj teta Pol.

„Durnik dokázal, že je užitečný muž," vysvětloval Vlk. „Když už nic jiného, tak si budu mít s kým povídat cestou. Tobě se za ta léta, Pol, pěkně prořízl jazyk a mě se moc nelíbí představa, že budu mít vedle sebe stovky mil jenom uštěpačného parťáka."

„Koukám, Starý vlku, že u tebe skutečně propukla stařecká poštilost," prohlásila teta Pol kysele.

„Přesně o tom jsem mluvil," reagoval okamžitě Vlk. „Posbírej pár nezbytných věcí, už ať jsme pryč. Noc bude za chvíli pryč." Chvilí na něj zírala a pak zmizela z kuchyně.

„Měl bych si také něco vzít," řekl Durnik. Otočil se a vyšel do tmavé noci.

Garionova duše byla u vytržení. Vše se seběhlo tak rychle.

„Máš strach, chlapče?" zeptal se Vlk.

„No...," připustil Garion. „Spíš tomu nerozumím. Vůbec nechápu, co se děje."

„To pochopíš časem, Garione," řekl Vlk. „Ted' je možná lepší, že tomu nerozumíš. To, co děláme, je nebezpečné, ale ne až tak moc. Teta Pol a já..., a samozřejmě dobrý Durnik..., dohlédneme na to, aby se ti nic nestalo. Ted' mi pomoz." Vzal lucernu a šli spolu do spíže. Tam sebral několik krajíců chleba, šunku, žlutý, kulatý sýr a několik lahví vína a všechno uložil do pytle, který sundal z háku.

Byla už skoro půlnoc — alespoň Garion si to myslel — když potichu opouštěli kuchyň a plížili se přes dvůr. Durnik opatrně otevřel vrata, ale přesto jejich zavržení znělo hromově.

Když procházeli vraty ven, pocítil Garion chvilkovou svíravou bolest. Faldorova farma byla jediným domovem, který kdy měl. Ted' ho opouštěl — možná navždy — a takové události jsou důležité. Ještě větší bolest pocítil, když si vzpomněl na Zubrettu. Myšlenka na to, že tady zůstane v seně sama s Doroonem, skoro způsobila, že by nejraději zůstal tady, ale už bylo pozdě.

Když vyšli z farmy, opřel se do nich prudký, studený vítr, který zalézal Garionovi pod plášť. Těžké mraky zakrývaly měsíc a cesta byla jenom trochu tmavší než okolní pole. Tma a samota působila trochu děsivě. Garion raději šel poblíž tety Pol.

Na vršku kopce se zastavil a otočil zpět. Faldorova farma byl jenom bledý, rozmazaný flek v údolí pod nimi. S lítostí v srdci se k tomu fleku otočil zády. Údolí před nimi bylo velmi tmavé a i cesta se ztrácela v temnotě.

Kapitola šestá

ŠLI TOLIK MIL, ŽE GARION NEBYL vůbec schopen odhadnout, kolik to mohlo být. Při chůzi se unaveně kolébal ze strany na stranu a občas zakopl o kameny, kterých si nevšiml. Chtělo se mu hrozně spát. Oči ho pálily a nohy se mu třásly na pokraji zhroucení. Na vrcholku dalšího kopce — a krajina na ně byla skutečně bohatá, protože tenhle kout Sendarie připomínal zvrásněnou látku — se pan Vlk zastavil a rozhlédl po okolí. Jeho oči pozorně prozkoumávaly temnotu.

„Tady uhneme z cesty," oznámil

„Je to moudré?" zeptal se Durnik. „Všude kolem jsou lesy a já jsem slyšel, že se v nich ukrývá plno loupežníků. A i kdyby tu loupežníci nebyli, neztratíme v takové tmě cestu?" Podíval se ustaraně na temnou oblohu. „Přál bych si, aby svítil měsíc."

„Loupežníků se bát nemusíme, tím jsem si jist," uklidňoval ho přesvědčivým hlasem Vlk. „Zrovna tak jsem rád, že nesvítí měsíc. Myslím, že nás zatím nikdo nepronásleduje, ale alespoň nás nikdo neuvidí, že tudy procházíme. Zlato Murgů je schopno rozvázat mnohý jazyk a vypáčit z lidí různá tajemství." S těmi slovy je vedl na pole, které leželo vedle cesty.

Pro Gariona se cesta přes pole stala utrpením. Když zakopával a škobrtal o kameny a výmoly na cestě, co teprve teď. Každý krok ho stál nesmírně úsilí, a když se po míli doškobrtal na kraj lesa, byl by se nejraději rozplakal vyčerpáním. „Jak tady najdeme cestu?" vyzvídal a díval se do černoty lesa před nimi.

„Kousek odsud je cesta dřevorubců," ukazoval před sebe Vlk. „Už půjdeme jenom kousek." Zase vyrazil vpřed a za ním klopýtali ostatní. „Tak, a jsme tady," řekl konečně, zastavil a dopřál ostatním,

aby si oddychli. „Je tady velká tma a ta cesta není příliš široká. Já půjdu první a vy musíte jít za sebou.”

„Půjdu hned za tebou, Garione,” řekl Durník. „Nemusíš se ničeho bát.” Z tónu, jakým ta slova kovář pronesl, bylo zřejmé, že spíš než chlapce uklidňuje sám sebe.

V lese bylo tepleji než ve volné krajině, nebo se to alespoň Garionovi zdálo. Stromy je chránily před ostrým větrem, ale byla tam taková tma, že Garion vůbec nechápal, jak může Vlk najít cestu. V hlavě se mu najednou vylíhlo podezření, že Vlk ani přesně neví, kam jdou, a že spoléhá pouze na štěstí.

„Stát,” ozval se hromový hlas těsně před nimi. V šoku se zastavili. Garionovy oči, už trochu přivyklé na panující tmu, rozpoznaly matné obrysy něčeho obrovského, co nemohlo být člověkem.

„Obr!” vykřikl v náhlé panice. A potom, protože byl vyčerpán a všechno, co se ten den událo, na něj bylo příliš, povolily mu nervy a on se rozběhl mezi stromy.

„Garione!” křičela teta Pol. „Vrať se zpátky!”

Ale nad Garionem zvítězila panická hrůza. Prchal dál, zakopával o kořeny, vrážel do stromů a odíral si nohy o větve a trní. Bylo to jako nekonečná noční můra nebo slepecký souboj. Prchal a najednou narazil do nízko visící větve. Před očima se mu roztančil roj jisker a Garion upadl. Ležel na vlhké zemi, zhluboka dýchal a po tvářích mu tekly slzy. Po chvíli se posadil a snažil se vzpamatovat.

A najednou ho uchopily nějaké neviditelné ruce.

Mysl mu zachvátila představa strašných hrůz a Garion se začal rvát v marné snaze vytáhnout svou dýku.

„Ale ne,” ozval se hlas. „Nic takového, králíčku.” Dýka zmizela.

„Chcete mě sníst?” blekotal zlomeným hlasem Garion.

Jeho uchvatitel se zasmál. „Postav se, králíčku,” řekl a Garion cítil, jak ho silná ruka táhne vzhůru. Jeho ruce sevřel ocelový stisk a už napůl táhl Gariona lesem.

Před nimi se objevilo světélko. Byl to plápolající oheň a Garion viděl, že se k němu přibližují. Věděl, že musí vzít rozum do hrsti, musí najít nějaký způsob útěku, ale jeho mozek byl jako zmrazený děsem a vyčerpáním a odmítal sloužit.

Kolem ohně byly v polokruhu postaveny tři vozy. U ohně seděl Durnik, teta Pol i Vlk. S nimi tam seděl muž tak obrovský, že Garion odmítal uvěřit tomu, že je to skutečný člověk. Jeho obrovské nohy vězely v kožených, sešněrovaných legínách a nahoře měl oblečenou drátěnou, přepásanou košili, která mu sahala až ke kolenům. Za pasem měl na jedné straně obrovský meč a na straně druhé sekeru s krátkým topůrkem. Vlasy měl spletené do copánků a měl mohutný, rudý plnovous.

Když přišli do světla, spatřil konečně Garion muže, který ho chytil. Byl to malý muž, sotva vyšší než Garion, jehož tváří vévodil dlouhý nos. Měl malá, šilhavá očka a černé, krátce přistřížené vlasy. Jeho tvář nevzbuzovala příliš důvěru a zahnutý meč, zastrčený za pasem přes krátkou tuniku, tento dojem jen potvrzoval.

„Tady je náš králíček," oznámil malý muž, připomínající lasičku, a strčil Gariona blíže k ohni. „Byl to docela dobrý lov."

Teta Pol byla vztekla. „Ne abys to ještě *někdy provedl*, Garione," řekla Garionovi ostře.

„Ne tak zhurta, slečno Pol," ozval se Vlk. „Je lepší, když utíká, než aby se hned pokoušel bojovat. Dokud pořádně nevyroste, budou nohy jeho nejlepší přátelé."

„Chytili nás loupežníci?" ptal se ustrašeným hlasem Garion.

„Loupežníci?" zasmál se Vlk. „To máš pěkně divokou představitost, chlapče. To jsou naši přátelé."

„Přátelé?" zeptal se pochybovačně Garion a díval se na rudovousého obra a mužíka s lasiččí tváří. „Jste si tím jist?"

Obr se začal smát a jeho hlas hřměl jako zemětřesení. „Ten chlapec je nedůvěřivý," hulákal. „Ta tvoje tvář ho musela vyděsit, příteli Silku."

Menší muž nakysle pozoroval svého smějícího se parťáka.

„To je Garion," ukázal Vlk na chlapce. „Slechnu Pol už znáte." Zdálo se, že na její jméno položil důraz. „A tohle je Durnik. statečný kovář, který se rozhodl, že nás doprovodí."

„Slečna Pol?" řekl malý muž a bez zjevného důvodu se rozesmál.

„Co je na tom divného?" odpověděla teta Pol kousavě.

„Pak bude mým potěšením vám tak také říkat, dámo," řekl malý muž s úklonou.

„Náš velký přítel se jmenuje Barak," pokračoval Vlk. „Je dobré ho mít po ruce, když jsou potíže. Jak jste asi poznali, není Sendar, ale je Šerek z Alornského údolí."

Garion nikdy předtím neviděl Šereka, ale když viděl obrovskou Barakovu postavu, začal věřit bájím o jejich pověstné odvaze v boji.

„A já jsem Silk," prohlásil malý muž s jednou rukou na prsou. „Není to nic moc jméno, když znamená v překladu Hedvábíčko, ale myslím, že mi celkem sedí. Pocházím z Boktoru v Drasnii a jsem akrobat a žonglér."

„A taky špión a zloděj," zabručel v dobrém Barak.

„Každý máme nějakou slabůstku," přiznal polichoceně Silk a zatahal se za kníry.

„A mě tady touhle dobou říkají pan Vlk," řekl starý muž. „Dobrá se mi to jméno líbí, protože mi ho dal tady ten chlapec."

„Pan Vlk?" zeptal se Silk a znovu se z ničeho nic rozesmál.

„To jméno je pro vás jak dělané, starý příteli."

„Jsem potěšen, že se ti líbí, starý příteli," řekl Vlk.

„Tak dobrá, budete pan Vlk," řekl Silk. „Pojďte blíž k ohni, přátelé. Ohřejte se a já se porozhlédnu po nějakém jídle."

Garion stále nevěděl, co si má o tom zvláštním páru myslet. Bylo zřejmé, že znají tetu Pol a pana Vlka, a stejně jasné bylo, že je znají pod jinými jmény. Myšlenka na to, že by teta Pol mohla být někým jiným, než za koho ji celá léta považoval, ho trápila. Tím zmizel jeden z pilířů celého jeho dosavadního života. Jídlo, které přinesl Silk, bylo dost prosté. Byl to nějaký podivný guláš, ve kterém plavaly velké kusy cibule a tlustého masa spolu s kusy chleba. Gariona překvapilo, s jakou chutí se do jídla pustil, jako by nejedl celé dny.

Potom tam seděl s plným žaludkem a teplo plápolajícího ohně ho začalo uspávat.

„Tak co teď, starý Vlku?" slyšel v polospánku tetu Pol. „Co to je za nápad s těmito vozy?"

„Je to vynikající nápad," prohlásil Vlk, „a to i když se s ním pochlubím já sám. Jak všichni víte, jsou o tomhle čase v Sendarii

všechny cesty plné vozů. Sklizeň se vozí z polí na farmy, z farem do vesnic a z vesnic do měst. V Sendarii není nic méně nápadné než nákladní vozy. Tak budeme teď cestovat i my. Budeme teď počestnými povozníky."

„Cože budeme?" ověřovala si poslední informaci teta Pol.

„Budou z nás povozníci," zopakoval Vlk. „Tvrdě pracující přepravci zboží v Sendarii..., půjdeme za štěstím i dobrodružstvím. Splní to naši potřebu cestovat a zároveň nám umožní okusit romantiku cest."

„Máš vůbec představu, jak dlouho trvá cestování nákladním vozem?" zeptala se teta Pol.

„Osmnáct až třicet mil za den," odpověděl jí. „Já vím, že je to pomalé, ale ujíšťuji tě, že je lepší cestovat pomalu, než na sebe zbytečně upozorňovat."

Teta Pol potřásla znechuceně hlavou.

„Tak kam nejdříve, pane Vlk?" zeptal se Silk.

„Do Darine," oznámil Vlk. „Jestli ten, koho sledujeme, míří skutečně na sever, tak musel na cestě do Boktoru projít Darine."

„A co přesně do Darine povežeme?" zeptala se teta Pol.

„Cibuli, dámo," odpověděl Silk. „Dneska ráno jsme jí ve Winoldu nakoupili plné vozy."

„Cibuli?" zeptala se teta Pol překvapeně.

„Ano, cibuli," potvrdil slavnostně Silk.

„Jste tedy připraveni vyrazit?" zeptal se Vlk.

„Jsme," potvrdil stručně obr Barak a vstal. Při tom prudkém pohybu jeho drátěná košile zacinkala.

„Měli bychom vypadat jako povozníci." řekl zamyšleně Vlk a přejížděl očima Barakovu postavu. „Tvoje zbroj, příteli, nepatří mezi ten druh oděvu, co nosí poctivý povozník. Myslím, že by ses měl převléci do hrubé vlny."

Bylo vidět, že se ta slova Baraka dotkla. „Mohu si přes to přehodit tuniku," navrhl opatrně.

„Vždyť chřestíš," vykřikl Silk, „a to brnění je na hony poznat a i cítit. Jsi cítit jako starý šrot, Baraku."

„Bez té drátěné košile si připadám jako nahý," povzdechl Barak.

„Všichni přinášíme oběti," řekl Silk.

Barak si něco huhlal pod vousy, ale vylezl na vůz, vytáhl nějaké šaty a začal si stahovat svou drátěnou košili. Lehká tunika, kterou měl pod ní, nesla stopy zarezlých řetězů.

„Na tvém místě bych si sundal i tu spodní tuniku," navrhoval Silk. „Srdí stejně jako to brnění."

Barak mu zahrozil pěstí. „Ještě něco?" vyptával se výhružně.

„Doufám, že mě nechceš kompletně svléknout?"

Silk se zasmál.

Barak si tedy sundal i spodní tuniku. Jeho tělo bylo ohromné a bylo celé pokryté rudými chlupy.

„Vypadáš jako chlupatá deka," prohlásil Silk.

„Já za to nemohu," bránil se Barak. „V Šereku jsou chladné zimy a ty chlupy mi pomáhají uchovat si teplo." Hodil na sebe čistou tuniku.

„Je tam stejně zima jako v Drasnii," opáčil Silk. „Jsi si jist, že se tvoje prabába za těch dlouhých zim nespustila s medvědem?"

„Tvoje nevymáchaná huba ti jednou způsobí velké potíže," řekl Barak výhružně.

Silk se znovu zasmál. „Mám potíže většinu svého života, kamaráde."

„To se skutečně divím," konstatoval ironicky Barak.

„To si můžete probrat později," navrhl jim Vlk. „Rád bych odsud vypadl před koncem týdne."

„Ale samozřejmě, starý příteli," souhlasil Silk a vyskočil. „Barak a já si můžeme skládat poklony kdykoliv později."

Pochytali tři páry silných koní, kteří se popásali nedaleko, a zapřáhli je do vozů.

„Uhasím oheň," řekl Silk a přinesl z nedalekého potůčku vodu. Oheň zaskomíral a oblaka páry a kouře se vyvalila ke korunám stromů.

„Zavedeme koně na kraj lesa," řekl Vlk. „Nerad bych se napíchl na nějakou větev."

Zdalo se, že se koně na cestu snad těší, jak vyrazili po úzké cestičce hustým lesem. Zastavili na kraji lesa a Vlk se opatrně zadíval na otevřené pole.

„Nikoho nevidím," oznámil. „Jedeme."

„Pojeď se mnou, drahý kováři," vyzval Barak Durnika. „Rozhovor s čestným mužem je vždy příjemnější než noc plná urážek od nějakého vykutáleného Drasnijce."

„Jak si přeješ, příteli," odpověděl uctivě Durnik.

„Pojeďu první," oznámil Silk. „Vyznám se v postranních cestách a uvidíte, že se dostaneme před polednem na hlavní cestu za Horním Graltem. Barak s Durnikem by měli jet vzadu. Jsem si jist, že při pohledu na ně přejde každého chuť na nějaké sledování."

„Dobře," souhlasil Vlk a vylezl na kozlík prostředního vozu. Potom pomohl nahoru tetě Pol.

Garion rychle vylezl na vůz za nimi a trásl se obavou, že by někoho mohlo napadnout, aby jel se Silkem. Bylo sice hezké, že pan Vlk řekl, že jsou to staří přátelé, ale Garion si předtím užil tolik strachu, že se cítil lépe v jejich společnosti.

Pytle s cibulí se sice všelijak pohupovaly, ale Garion si za chvíli našel takovou polohu, kde se cítil docela pohodlně. Bylo to místo hned za zády pana Vlka a tety Pol, takže byl chráněn před větrem, a když si přes sebe přehodil plášť, bylo mu docela příjemně teplo. Cítil se docela pohodlně, a tak navzdory zážitkům noci začal pomalu klímat. Ten klidný hlas v jeho duši mu sdělil, že si v lese nepočínal zrovna chytře, ale za chvíli zmlkl a Garion usnul.

Probudila ho změna zvuku, který je doprovázel. Měkké zvuky podkov na polní cestě vystřídal klapání na dlážděné cestě, jak projížděli malou vesničkou v posledních chladných hodinách podzimní noci. Garion otevřel oči a ospale se díval na vysoké, uzoučké domy s tmavými okny.

Někde krátce zaštekal pes, ale pak se vrátil do svého vyhrátého koutku. Gariona napadlo, kolik asi lidí spí pod těmi drobnými stříškami a nemá ani tušení, že vesnicí zrovna projíždí tři vozy a na jednom z nich jede zrovna on.

Dlážděná ulice byla velmi úzká a Garion měl pocit, že by se mohl klidně dotknout těch kamenných domečků, aniž by se musel příliš vyklánět.

Za chvíli byla bezejmenná vesnička za nimi a znovu se octli na polní cestě. Tiché zvuky kopyt ho znovu ukoľébávaly ke spánku.

„Co když neprojel Darine?" zeptala se tiše teta Pol Vlka.

Gariona až teď napadlo, že při všem tom vzrušení vlastně vůbec ještě neví, co to hledají. *Zavřel* oči a poslouchal.

„Nezačínej s tím 'co kdyby'," řekl Vlk trochu podrážděně. „Když začneme uvažovat 'co kdyby', tak nikdy nic nedokážeme."

„Jenom jsem se ptala," ohradila se teta Pol.

„Jestli neprojel Darině, tak se obrátíme na jih... na Muros. Mohl se tam přidat k nějaké karavaně směřující po Velké severní cestě do Boktoru."

„A když neprošel Murosem?"

„Tak budeme pokračovat do Kamaaru."

„A potom?"

„To se uvidí v Kamaaru." Jeho hlas naznačoval, že to byla poslední odpověď a že se na toto téma nehodlá dále vybavovat.

Teta Pol se nadechovala, že položí nějakou protiotázku, ale pak si to zřejmě rozmyslela a opřela se na sedadle dozadu, aby si udělala alespoň trochu pohodlí.

Za nimi se na východě objevil slabý náznak nadcházejícího jitra. To svítání ukončilo dlouhou a asi nejdůležitější noc Garionova života, protože tím byl celý jeho život vytržen z původních kořenů.

Kapitola sedmá

TRVALO JIM ČTYŘI DNY, NEŽ SE DOSTALI do Darine na severním pobřeží. První den šlo vše celkem dobře, protože i když bylo pod mrakem a vál stále dost studený vítr, bylo sucho a cesty byly dobré. Projížděli kolem farem a sem tam zahlédli farmáře skloněného uprostřed pole nad svou prací. Každý, koho míjeli, přerušil na chvíli práci a podíval se za nimi. Někdo jim zamával, někdo ne.

A potom také projížděli vesnicemi, které si byly podobné jako vejce vejci. Většinou to byl shluk vysokých budov schoulený v údolí. Když projížděli vesnicí, vybíhaly z domků děti, utíkaly za vozy a radostně pokřikovaly. Vesničané je zaujatě pozorovali, dokud nebylo jasné, že nechtějí v jejich vesnici zastavit. Potom se zachmuřili a vrátili se ke své práci.

Když se odpoledne schylovalo k večeru, zavedl je Silk ke skupince stromů kousek od cesty, kde se přichystali na noc. Snědli zbytek šunky a sýra, který sebral Vlk na Faldorově farmě, a potom si rozložili na zem pod vozy svoje přikrývky. Zem byla chladná a tvrdá, ale pocít, že se zúčastní takového dobrodružství, pomohl Garionovi překonat nepohodlí.

Druhý den ráno začalo pršet. Nejdřív to byl droboučkový deštík, který spíš připomínal mlhu, ale s postupujícím ránem se z něho stávalo vytrvalé mrholení.

Pach cibule v pytlích ve vlhku zesílil a Garion se začal cítit ve svém plášti vyloženě mizerně. Dobrodružství se pomalu rozplývalo a zůstávalo jenom nepohodlí.

Cesta se rozbahnila a klouzala, takže koně museli o každý kopeček doslova zápasit a potom častěji odpočívali. První den ujeli třidvacet mil. Teď budou rádi, když udělají patnáct.

Teta Pol začala být nervózní a jízlivá. „Tohle je šílenství," řekla v poledne třetího dne Vlkovi.

„Všechno je šílenství, když se na to podíváš správným úhlem pohledu," odpověděl filosoficky.

„Ale proč jsme ze sebe udělali povozníky?" vyptávala se. „Vždyť jsou i lepší a rychlejší způsoby cestování. Například bohatá rodina jedoucí v pěkném kočáře... nebo královští poslové na dobrých koních... V obou případech už bychom byli v Darine."

„A nechali bychom za sebou takovou spoustu stop ve vzpomínkách prostých lidí, že by nás Thullové klidně mohli pronásledovat," vysvětloval trpělivě Vlk. „Brill už jistě dávno informoval své chlebodárce o našem odjezdu. Teď nás hledá každý Murgo v Sendarii."

„Proč se, pane Vlk, ukrýváme před Murgy?" zeptal se Garion, který se sice nechtěl do hovoru míchat, ale přál si zjistit, co se skrývá za jejich útekem. „Cožpak to nejsou jenom obchodníci... jako například Tolnedřané nebo Drasnijci?"

„Murgové se ve skutečnosti o obchod příliš nezajímají," vysvětlil mu Vlk. „Nadrakové jsou obchodníci, ale Murgové jsou válečníci. Murgové se tváří, že jsou obchodníci asi ze stejného důvodu, jako my předstíráme, že jsme povozníci..., mohou se tak poměrně nenápadně přesouvat z místa na místo. Když budeš předpokládat, že Murgové nejsou obchodníci, ale špióni, budeš docela blízko pravdy."

„Nemáš nic lepšího na práci, než klást takové hloupé otázky?" zeptala se teta Pol.

„Ani ne," odpověděl okamžitě Garion, ale hned mu došlo, že udělal chybu.

„Dobře," řekla teta Pol. „V Barakově voze najdeš špinavé nádoby od snídaně. Taky tam najdeš škopek. Popadni ten škopek, doběhni k potůčku pro vodu a umyj to nádoby."

„Ve studené vodě?" namítal Garion.

„Dej se do toho, Garione," řekla stručně.

S bručením slezl z pomalu jedoucího vozu.

Pozdě odpoledne čtvrtého dne se konečně dostali na vrcholek kopce, odkud bylo vidět město Darine a za ním už našedlou hladinu moře. Garion zatajil dech. Jeho očím připadalo město úžasně velké.

Hradby kolem města byly silné a vysoké a v městě samotném bylo víc budov, než jich kdy spatřil ve svém životě. Ale jeho oči hlavně přitahovalo moře. Ve vzduchu byl ostrý pach. Již několik mil přinášel vítr slabé závaný tohoto pachu, ale teď poprvé v životě cítil koncentrovanou vůni moře. Jeho duše se najednou povznesla nad strasti cesty.

„No konečně," řekla teta Pol.

Silk zastavil první vůz a pěšky přešel zpět. Kapuci měl lehce staženou dozadu a děšť mu stékal po dlouhém nose. „Zastavíme tady, nebo vjedeme do města?" zeptal se.

„Jedeme do města," odpověděla teta Pol. „Nebudu spát na zemi pod vozem, když jsou po ruce zájezdní hostince."

„Poctiví povozníci by jistě vyhledali nějaký zájezdní hostinec s vyhřátým výčepem," souhlasil Vlk.

„To jsem si mohla myslet," prohlásila teta Pol.

„Musíme vypadat věrohodně," pokrčil rameny Vlk.

Sjeli tedy dolů do města. Kopyta koní klouzala po cestě, jak se koně snažili ubrzdít těžké vozy.

Z maličké budky umístěné přímo v městské bráně vylezli dva strážní v ušpiněných tunikách a zarezlých helmách.

„Co vás přivádí do Darine?" zeptal se jeden z nich Silka.

„Jsem Ambar z Kotu," odpověděl Silk uctivě, „chudý drasnijský kupec, který doufá, že ve vašem krásném městě udělá dobrý obchod."

„Krásném městě?" zafrkal jeden ze strážných.

„Co to máte ve vozech, kupče?" zajímal se druhý.

„Cibuli," odpověděl trochu s despektem Silk. „Moje rodina se věnovala po generace obchodu s kořením, ale já jsem to zredukoval a obchoduju pouze s cibulí." Vzdychl. „Na světě je všechno naruby, nemám pravdu, přátelé?"

„Musíme vám prohlédnout vozy," řekl strážný. „Obávám se, že to bude chvíli trvat."

„Pěkně mokrá chvilka," prohodil Silk a pohlédl vzhůru k nebi, ze kterého se bez přestání valil děšť. „Bylo by mnohem příjemnější svlažit za tu dobu hrdlo ve vyhřáté hospodě."

„To je dost těžké, když člověk nemá moc peněz," opáčil s očekáváním v hlase strážný.

„Bude mi potěšením vám předat drobný projev svého uznání, aby se vám lépe svlažovalo," nabídl Silk.

„Jste velmi laskav," odpověděl se slabou úklonou strážný.

Několik mincí přešlo z ruky do ruky a vozy projely do města bez kontroly.

Z kopce vypadalo Darine krásně, ale v úzkých, mokrých uličkách změnil Garion trochu názor. Budovy vypadaly všechny stejně, i když se majitelé snažili je nějak povznést, a ulice byly špinavé a plné odpadků. Slaný pach moře se mísil s pachem mrtvých ryb a tváře lidí, spěchajících kolem, byly zamračené a nepřátelské. Garionovo prvotní nadšení začalo upadat.

„Proč ti lidé vypadají tak nešťastně?" zeptal se pana Vlka.

„Mají nelítostného a náročného boha," odpověděl Vlk.

„Co je to za boha?" zajímal se Garion.

„Peníze," na to Vlk. „Peníze jsou horší bůh než sám Torak."

„Nepumpuj chlapci do hlavy hlouposti," řekla teta Pol. „Ti lidé, Garione, nejsou nešťastní. Jenom stále spěchají. Musí se zúčastnit všelijakých důležitých akcí a bojí se, že přijdou pozdě. To je všechno."

„Asi by se mi tady nechtělo žít," řekl Garion. „Nevypadá to tady zrovna přátelsky." Vzdychl. „Někdy si přeju být zpátky na Faldorově farmě."

„Jsou jistě horší místa než Faldorova farma," souhlasil Vlk. Hostinec, který jim Silk vybral, ležel v přístavu, kde byl pach moře velmi silný. Hostinec sám byl však poměrně pěkné stavení se stájemi a budovou, kam bylo možno zavést vozy. Jako většina zájezdních hostinců i tenhle měl v přízemí velkou kuchyň se společnou jídelnou, kde byly řady stolů s lavicemi a několik krbů, V horních patrech byly pokoje pro hosty.

„Je to docela dobré místo," oznámil Silk, když se po delší rozmluvě s majitelem hostince vrátil k vozům. „Kuchyň je čistá a nahore v pokojích jsem neviděl žádné šváby a podobnou havěť."

„Já to ještě zkontroluju," prohlásila teta Pol a slezla z vozu.

„Jak si přejete, ctěná dámo," pravil s uctívou poklonou Silk.

Kontrola tety Pol zabrala mnohem delší dobu, a když se vrátila, byla skoro tma. „Vyhovující," shrnula svou inspekci, „ale tak tak."

„Přece tady neplánujeme přezimovat, Pol," řekl Vlk. „Vždyť je to jen na pár dní." "

Nevšímal si jeho slov. „Poručila jsem si nahoru do pokoje horkou vodu," oznámila. „Vezmu chlapce nahoru a pořádně ho vydrbu, zatímco vy dohlédnete na koně a vozy. Pojd', Garione." Otočila se a vešla do hostince.

Garion si toužebně, přál, aby se na něj ostatní přestali dívat jako na chlapce, a hlavně ho tak přestali oslovovat. Měl přece jméno a to snad nebylo tak těžké k zapamatování. Byl přesvědčen, že by mu tak říkali, i kdyby měl dlouhý, šedivý vous.

Poté, co ostatní uložili koně a vozy a umyli se, sešli se v jídelně a povečeřeli. Večeře samozřejmě nesnesla srovnání s kuchyní tety Pol, ale po té cibuli to byla příjemná změna. Garion si byl absolutně jist, že se do konce života nedokáže podívat na cibuli bez ušklíbnutí.

Po jídle si muži poručili pití a tvář tety Pol jasně vyjadřovala její nesouhlas. „Garion a já si půjdeme lehnout," oznámila jim. „Snažte se nespadnout, až půjdete nahoru."

Vlk, Barak i Silk se jen zasmáli, ale Garion měl pocit, že se na Durnikově tváři mihl výraz studu.

Příštího dne opustil pan Vlk se Silkem hostinec brzo ráno a byli celý den pryč. Garion se ochomýtal okolo a doufal, že ho vyzvou, aby šel s nimi, ale nestalo se tak. Nakonec byl rád, když mohl jít s Durnikem, který se šel podívat na koně.

„Durniku," oslovil ho poté, co nakrmili koně a kovář jim zkontroloval kopyta, zda nejsou poškozená nebo v nich nejsou nějaké ostré kamínky, „nezdá se vám to všechno divné?"

Durnik opatrně pustil kopyto, které zrovna prohlížel, a podíval se na Gariona. „Co všechno máš na mysli, Garione?" zeptal se klidně.

„Všechno," odpověděl neurčitě Garion. „Tu cestu, Baraka se Silkem, pana Vlka i tetu Pol... prostě všechno. Všichni si o něčem povídají, když si myslí, že je neposlouchám. Všechno vypadá tak důležité, ale já ani nevím, jestli před někým utíkáme, nebo jestli někoho pronásledujeme."

„Já tomu taky nerozumím, Garione," připustil Durnik. „Pamatuj, co jsem ti říkal. Ne všechno je tím, čím se zdá být. Někdy právě naopak."

„Nezdá se vám teta Pol nějaká jiná?" zeptal se Garion. „Mám pocit, že se k ní všichni chovají, jako by byla nějaká vznešená dáma, a ona se chová taky tak. Rozhodně se chová jinak než na Faldorově farmě."

„Slečna Pol je vznešená dáma," řekl Durnik, „a já jsem to vždycky věděl." Jeho tón byl stejně uznalý, jako vždycky, když o ní mluvil, a Garion pochopil, že nemá smysl pokoušet se přesvědčit Durnika o nějaké změně.

„A co pan Vlk?" zkoušel to Garion jinak. „Vždycky jsem si myslel, že je to starý vypravěč."

„Nevypadá jako obyčejný tulák," přiznal Durnik. „Mám, Garione, pocit, že jsme se dostali mezi důležité lidi při nějakém důležitém poslání. Pro prosté lidi, jako jsme ty a já, je lepší se moc nevyptávat, ale mít oči a uši otevřené."

„Vrátíte se nazpět na Faldorovu farmu, až bude po všem?" zeptal se opatrně Garion.

Durnik zamyšleně pozoroval dvůr hostince zkrápěný deštěm. „Ne," řekl konečně tichým hlasem. „Půjdu s nimi tak dlouho, dokud mi to slečna Pol dovolí."

V náhlém popudu Garion vstal a poklepal kováři na rameno. „Vše se obrátí k lepšímu, Durniku."

Durnik vzdychl. „Doufejme," vyhrkl a obrátil svou pozornost zpět ke koním.

„Durniku," zeptal se najednou Garion, „znal jste moje rodiče?"

„Ne," odpověděl Durnik. „Poprvé jsem tě viděl jako malé děťátko na rukou slečny Pol."

„Jak tehdy vypadala?"

„Byla pěkně rozčilená," řekl Durnik. „Myslím, že jsem nikdy neviděl nikoho tak rozčileného. Mluvila chvíli s Faldorem a pak šla pracovat do kuchyně... znáš Faldora. Nikdy nikoho neodmítne. Nejdřív pracovala jako pomocnice, ale to netrvalo dlouho. Naše stará kucharka už byla pořádně tlustá a líná a brzo se odstěhovala ke své nejmladší dceři.

„Byla tehdy mnohem mladší, co?" vyzvídal Garion.

„Ne," zamyslel se Durnik. „Slečna Pol je vlastně pořád stejná. Vůbec se nemění. Vypadá přesně stejně, jako když jsem ji potkal poprvé."

„Jsem si jist, že se vám to jenom zdá," poznamenal Garion. „Každý stárne."

„Slečna Pol ne," trval na svém Durnik.

Toho večera se pan Vlk se svým dlouhonosým přítelem vrátili s vážnými tvářemi. „Nic," řekl stručně Vlk a škrábal se ve vousech.

„To jsem ti mohla říci taky," ušklíbala se teta Pol.

Vlk jí věnoval našťvaný pohled a potom pokrčil rameny. „Musíme si být jisti," řekl.

Rudovousý obr Barak vzhlédl od leštění drátěné košile. „Žád-ná stopa?" zeptal se.

„Ani vidu ani slechu," zabručel Vlk. „Neprošel tudy."

„Tak kam teď?" zeptal se Barak a odložil drátěnou košili stranou.

„Muros," řekl stručně Vlk.

Barak vstal a přešel k oknu. „Děšť slábne," poznamenal, „ale cesty budou stejně rozbahněné."

„Stejně nemůžeme zítra odjet," řekl Silk a sedl si na židli vedle dveří. „Musíme se zbavit té cibule. Když ji povezeme zase z Darine, bude to podezřelé. Přece nechceme, aby si to pamatoval někdo, kdo to potom vyžvaní nějakému zvědavému Murgovi."

„Asi máš pravdu," přikývl Vlk. „Nechce se mi ztrácet čas, ale s tím se nedá nic dělat."

„Cesty za ten den vyschnou a budou mnohem lepší," pokračoval Silk, „a prázdné vozy pojedou mnohem rychleji."

„Jsi si jist, že tu cibuli dokážeš prodat, příteli Silku?" zeptal se Durnik.

„Já jsem Drasnijec," odpověděl přesvědčivě Silk. „Dokážu prodat cokoliv. Jsem si dokonce jist, že na tom ještě vyděláme."

„O zisk se moc nestarej," upozornil ho Vlk. „Ta cibule už svému účelu posloužila a teď se jí potřebujeme akorát zbavit."

„To je otázka cti," řekl klidně Silk. „Taky nezapomínejte, že kdybych tvrdě nesmlouval, tak si to budou všichni pamatovat. Nemějte obavu. Ten obchod nezabere moc času. Určitě nás to nijak nezdrží."

„Mohl bych jít s vámi, Silku?" zeptal se s nadějí v hlase Garion. „Neviděl jsem z Darine nic jiného než tenhle hostinec."

Silk pohlédl na tetu Pol s otázkou v očích.

Ta chvíli uvažovala. „Snad to nijak neuškodí," řekla, „a já budu mít aspoň čas si připravit pár věcí."

Příští den po snídani vyrazili Silk s Garionem a pytlem cibule z hostince. Malý muž se zdál být ve výjimečně dobré náladě a dlouhý nos se mu téměř chvěl. „Všechno spočívá v tom," říkal, když kráčeli špinavými dlážděnými ulicemi, „že nesmíš dát najevo, že chceš rychle prodat..., a taky musíš znát trh."

„To zní rozumně," řekl ze slušnosti Garion.

„Včera jsem se trochu poptával kolem," pokračoval Silk. „V docích v Kotu v Drasnii se prodává cibule po drasnijském stříbrňáku za metrák."

„Cože?" zeptal se Garion.

„To je drasnijská mince," vysvětloval Silk, „má hodnotu skoro jako stříbrný imperiál... ne úplně, ale přibližně to odpovídá. Kupec se pokusí od nás koupit cibuli za necelou čtvrtinu, ale půjde až na půlku."

„Jak to můžete vědět?"

„To je zvyk."

„Kolik té cibule vlastně máme?" zeptal se Garion a uhnul, aby nešlápl do hromady odpadků.

„Máme třicet metráků," odpověděl Silk.

„Tak to by bylo..." Garionova tvář se zachmuřila úsilím o složitý výpočet.

„Patnáct imperiálů," napovídal Silk. „Nebo tři zlaté koruny."

„Zlato?" vykulil se Garion. Zlaté mince byly tak zřídka k vidění při venkovských nákupech, že to slovo mělo takřka magický účinek.

Silk pokýval hlavou. „Tomu se dává vždycky přednost," řekl. „Snadno se nosí. Stříbro se někdy proneše."

„Kolik jsme zaplatili za tu cibuli my?"

„Pět imperiálů."

„Farmář dostane pět, my patnáct a kupec dostane třicet?" zeptal se nevěřicně Garion. „To není spravedlivé."

Silk pokrčil rameny. „Tak to už chodí," řekl. „Tady je kupcův dům." Ukázal na impozantní budovu se širokým schodištěm. „Až vejdeme dovnitř, bude předstírat, že má plno práce a že na nás nemá čas. Až se pak dáme do smlouvání, tak se otočí na tebe a pochválí tě, jaký jsi šikovný chlapec."

„Já?"

„Bude si myslet, že jsi můj příbuzný... buďto syn nebo synovec... a tak předpokládá, že si mě získá tím, že tě pochválí a že změknu."

„To je zvláštní postup," divil se Garion.

„Já mu toho taky navykládám spoustu," pokračoval Silk a mluvil najednou velice rychle. Oči mu zářily a nos se skutečně chvěl. „Nevšímej si toho a hlavně ne abys dal najevo nějaké překvapení. Bude nás oba bedlivě pozorovat."

„Vy mu budete lhát?" vyrazil ze sebe šokovaný Garion.

„To se v těchhle záležitostech rozumí samo sebou," řekl rázně Silk. „Ten kupec bude lhát taky. Ten, kdo bude lhát lépe, udělá lepší obchod."

„To je všechno tak promyšlené," podivil se Garion.

„Je to hra," prohlásil Silk a jeho lasiččí tvář se. zkrivila. „Velmi vzrušující hra, co se hraje na celém světě. Dobří hráči bohatnou a špatní holt ne."

„Vy jste dobrý hráč?" zeptal se Garion.

„Jeden z nejlepších," odpověděl hrdě Silk. „Tak jdem na to." A vedl Gariona vzhůru po širokých schodech.

Kupec měl na sobě světle zelený župan zdobený kožešinkou a s napevno přišitou kapuci, ale bez pásku. Choval se přesně, jak předpovídal Silk. Seděl za velkým stolem a hrabal se v hromadě papírů, zatímco Silk s Garionem čekali, až si jich všimne.

„Tak dobře," řekl konečně. „Tak vy máte pro mne nějaký obchod?"

„Máme nějakou cibuli," řekl trochu zkroušeně Silk.

„To je skutečně smůla, příteli," řekl kupec a protáhl tvář. „Skladiště v Kotu jsou zrovna teď" nacpaná cibulí k prasknutí. Tam mi za cibuli nikdo nic nedá. Těžko to od vás mohu koupit."

Silk pokrčil rameny. „Asi bude lepší se obrátit na Šereky nebo Algary," vzdychl. „Možná nemají cibule tolik co vy." Otočil se. Pojď, chlapče," vyzval Gariona.

„Počkejte, přáteli," zastavil je kupec. „Z vaší řeči soudím, že vy a já jsme rodáci. Možná bych vám mohl udělat laskavost a podívat se na tu vaši cibuli."

„Váš čas je drahý," řekl Silk. „Jestli nemáte pro cibuli odbyt, tak se tím dál netrapte."

„Možná bych mohl najít kupce někde jinde," namítl kupec. „Jestli je to ovšem dobré, kvalitní zboží." Vzal si od Gariona pytel a otevřel ho.

Garion se vzrůstajícím napětím naslouchal, jak Silk a kupec obratně šermují slovy, aby získali nějakou výhodu.

„To je ale šikovný chlapec," řekl najednou kupec a poprvé za celou dobu obrátil pozornost na Gariona.

„Je to sirotek," odpověděl Silk, „svěřený do mojí péče. Snažím se ho naučit základům obchodu, ale je na učení dost pomalý."

„Ach," povzdechl poněkud zklamaně kupec.

Potom najednou udělal Silk zvláštní pohyb prsty pravé ruky. Kupcovy oči se trochu rozšířily a potom náhle také zagestikuloval.

Potom už Garion vůbec nechápal, o co jde. Silkový i kupcovy prsty se míhaly vzduchem v podivných křivkách tak rychle, že někdy nebylo snadné je vůbec sledovat. Silkový dlouhé prsty tančily vzduchem a kupcovy oči je fascinovaně pozorovaly. Jeho ruka byla zpočátku, jak se soustředil na vyjednávání.

„Tak domluveno?" zeptal se konečně Silk a přerušil tak dlouhé ticho.

„Domluveno," souhlasil poněkud zklamaně kupec.

„Je to vždycky radost obchodovat s čestným mužem," řekl Silk.

„Dnes jsem se dost poučil," vzdychl kupec. „Doufám, přáteli, že nemáte v úmyslu tu obchodovat častěji. To bych vám příště mohl dát rovnou klíče od svého skladu i pokladny, abych si ušetřil námahu a duševní muka."

Silk se rozesmál. „Byl jste zdatný protivník, vážený kupče," řekl.

„Zprvu jsem si to skutečně myslel," potřásl hlavou kupec, „ale na vás jsem nestačil. Dopravte tu vaši cibuli zítra ráno do mého skladu v bedickém přístavu." Načmáral brkem pár řádků na kus papíru. „Můj dozorce vám zaplatí."

Silk se lehce uklonil a vzal si papír. „Tak pojd', chlapče," řekl Garionovi a vedl ho ven z pokoje.

„Co se stalo?" vyzvídál Garion, když se znovu ocitli na ulici.

„Dostali jsme cenu, jakou jsem chtěl," řekl poněkud odměřeně Silk.

„Ale vždyť jste nic neřekl," divil se Garion.

„Vždyť jsme spolu dlouho hovořili, Garione," namítl Silk.

„Cožpak ses nedíval?"

„Já jsem akorát viděl, jak oba mácháte prsty."

„Tak jsme spolu mluvili," vysvětloval Silk. „Je to zvláštní řeč, kterou vymysleli moji rodáci před tisíci let. Říká se jí tajná řeč a je mnohem rychlejší než mluvená řeč. Taky se s ní můžeme domlouvat v přítomnosti cizinců, aniž by nám rozuměli. Dá se s ní klidně domluvit obchod, zatímco se bavíš o počasí."

„Naučíte mě ji?" zeptal se fascinovaně Garion.

„To zabere hodně času," řekl mu Silk.

„A ta cesta do Murosu nezabere spoustu času?" podotkl Garion.

Silk pokrčil rameny. „Jak si přeješ," řekl. „Nebude to snadné, ale alespoň nám to lépe uteče."

„Půjdeme nazpět do hostince?" zeptal se Garion.

„Rovnou ne," odpověděl Silk. „Potřebujeme nějaké zboží, abychom vysvětlili, proč jedeme do Murosu."

„Myslel jsem, že pojedeme s prázdnými vozy."

„To ano."

„Ale vždyť jste zrovna řekl..."

„Navštívíme jednoho známého kupce," vysvětloval Silk. „Kupuje zboží z farem, ale nechává je tam, dokud se neobjeví dobrá cena na trhu v Arendii nebo Tolnedře. Potom zařídí jejich dopravu buď do Murosu, nebo Kamaaru."

„To mi připadá hrozně složité," pochyboval Garion.

„Ale vůbec to složité není," ujišťoval ho Silk. „Pojď se mnou a uvidíš."

Tenhle kupec byl Tolnedřan ve splývavé modré róbě a s pohrdavým výrazem ve tváři. Když Silk s Garionem vstoupili do jeho pracovny, byl zrovna zabrán do rozhovoru se zamračeným Murgem. Murgo vypadal jako všichni Murgové, co Garion dosud viděl. Měl hluboké jizvy ve tváři a jeho černé oči měly velmi pronikavý pohled.

Když Silk hned po vstupu do místnosti spatřil Murga, položil starostlivě ruku na Garionovo rameno a pokročil vpřed. „Odpusťte mi, vážený kupče," řekl omluvně. „Nevěděl jsem, že máte návštěvu. Počkám se svým nosičem venku, až na nás budete mít čas."

„Budu se svým přítelem jednat asi celý den," řekl kupec. „Máte něco důležitého?"

„Jenom jsem se chtěl pozeptat, jestli byste pro mě neměl nějaké zboží," odpověděl Silk.

„Ne," řekl stručně kupec. „Nic." Už se otáčel zpět k Murgovi, když tu se zarazil a pohledí ostře na Silka. „Nejste vy Ambar z Kotu?" zeptal se. „Myslel jsem, že obchodujete s kořením."

Garion si vzpomněl, že stejné jméno řekl Silk strážným u brány. Bylo zřejmé, že ho malý muž v minulosti užíval.

„Bohužel," vzdychl Silk. „Moje poslední zásilka leží na dně moře kousek od arendského pobřeží... dvě plně naložené lodi určené pro Tol Honet. Jedna náhlá bouře a je ze mne chudák."

„Tragická historka, mocný Ambare," řekl poněkud posměšně kupec.

„Musel jsem se dát na převážení zboží," řekl otráveně Silk. „Jediné, co zbylo z celého impéria Ambara z Kotu, jsou tři nákladní vozy."

„To se může stát každému z nás," poznamenal filozoficky kupec.

„Tak tohle je ten známý Ambar z Kotu," ozval se Murgo. Měl překvapivě tichý hlas se silným přízvukem. Díval se pozorně na Silka a jeho černé oči ho testovaly. „Jakou skvělou příležitost mi to dnes přinesla štěstěna. Jsem poctěn, že poznávám tak významného muže."

Silk se uctivě uklonil. „Jste velmi laskav, vážený pane," řekl.

„Jsem Ašarak z Rak Gosky," představil se. Otočil se ke kupci. „Můžeme na chvíli odložit naši debatu, Mingane," řekl. „Mělo by nám

být velkou ctí, pomoci tak známému kupci ke znovuzískání ztraceného bohatství a alespoň trochu zacelit jeho ztráty."

„Jste velmi laskav, mocný Ašaraku," uklonil se znovu Silk.

Garionovi se hlavou honily různé divoké myšlenky, ale neměl možnost dát Silkovi nenápadně nějaký varovný signál. Snažil se nedat nic najevo a zachovat kamennou tvář. Oči měl klidné, i když se mozek div nezaváhal.

„Rád bych vám, příteli, pomohl," řekl Mingan, „ale skutečně teď nemám v Darine žádnou zásilku."

„Už mám zásilku z Darine do Medalie," řekl Silk rychle. „Tři vozy prvotřídního železa z Šereku. Pak mám další zakázku na dopravu kožichů z Murosu do Kamaaru. Potřeboval bych něco na těch sto padesát mil z Medalie do Murosu. Prázdné vozy mi toho moc nevydělají."

„Medalie," opakoval si Mingan. „Musím si prohlédnout své záznamy. Něco by tam mohlo být." Vyšel z místnosti.

„Vaše hrdinské činy jsou ve východním království ještě v živé paměti, Ambare," řekl uznale Ašarak z Rak Gosky. „Když jsem odjížděl naposled z Kthol Murgos, byla tam na vaši hlavu vypsána královská odměna."

Silk se rozesmál. „To je lehké nedorozumění, Ašaraku," prohlásil. „V podstatě jsem jenom zkoumal dosah tolnedrijských tajných služeb ve vašem království. Zašel jsem asi trochu dál, než jsem měl, a Tolnedřané zjistili, co jsem zač. Ta odměna, co na mě vypsali, byl jenom výmysl."

„Jak se vám podařilo utéct?" zeptal se Ašarak. „Vojáci taurského krále Urgase div nepřevrátili celé království naruby, jak po vás pátrali."

„Potkal jsem se s jednou thullskou dámou," usmál se Silk, „a přemluvil ji, aby mne propašovala přes hranice do Mišaraku ak Thull."

„Ach," zasmál se chápavě Ašarak. „Thullské dámy se dají poměrně snadno přesvědčit."

„Ale pak toho moc chtějí," poznamenal Silk. „Vyžadují za každou laskavost plnou splátku. Dalo mi víc práce zbavit se jí než zmizet z Kthol Murgos."

„Provádíte ještě tyhle příležitostně služby pro vaši vládu?“ zeptal se nenápadně Ašarak.

„Už po mně ani nevzdychnou," prohlásil otráveně Silk. „Bohatý kupec Ambar jim byl dobrý, ale chudý povozník Ambar je nezajímá."

„Samozřejmě," řekl Ašarak, ale tón jeho hlasu nasvědčoval, že tomu nevěří. Pohlédl krátce bez zájmu na Gariona a ten cítil podivný šok poznání. Aniž by vědět jak, věděl, že ho Ašarak z Rak Gosky zná celý život. Ten pohled byl Garionovi důvěrně znám a byl stále důvěrnější, jak se jejich oči postupně setkávaly, když Garion rostl a Ašarak se na něj díval — vždy pečlivě oděn do černého pláště — a potom odjel. Ted' Garion bez zájmu opětoval jeho pohled a Ašarakovi se na zjizvené tváři mihl slaboučký úsměv.

V tu chvíli se Mingan vrátil do místnosti. „Mám nějakou šunku na farmě nedaleko Mendalie," oznamoval. „Kdy myslíte, že dojedete do Murosu?"

„Za patnáct až dvacet dní," odpověděl Silk.

Mingan přikývl. „Dám vám zakázku na odvoz šunky do Murosu," prohlásil. „Sedm stříbrných noblů za vůz."

„Tolnedrijských nebo sendarijských?" zeptal se rychle Silk.

„To je Sendarie, ctěný Ambare."

„Jsme přece občané celého světa, drahý kupce," usmál se Silk. „Obchody budeme uzavírat vždy v tolnedrijské měně."

Mingan vzdychl. „Byl jste vždycky rychlý, ctěný Ambare," řekl. „Tak dobře, tolnedrijské nobly..., že jsme staří přátelé a já mám pochopení pro vaše neštěstí."

„Snad se ještě setkáme, Ambare," řekl Ašarak.

„Snad," přikývl Silk a spolu s Garionem vyšel z místnosti.

„Vyděrač," huhlal Silk, když vyšli na ulici. „Mělo to být deset a ne sedm noblů za vůz."

„Co si myslíte o tom Murgovi?" zeptal se Garion. Znovu se mu vrátil pocit nevysloveného vztahu s tou podivnou postavou, která ted' měla alespoň nějaké jméno.

Silk pokrčil rameny. „On ví, že mám něco za lubem, ale neví přesně co..., stejně jako to já vím o něm. Takových setkání jsem už

měl spoustu. Pokud se naše zájmy nestřetnou, nebudeme se plést jeden druhému do cesty. Ašarak i já jsme profesionálové."

„Jste zvláštní člověk, Silku," prohlásil Garion.

Silk na něj mrkl.

„Proč jste se s Minganem dohadovali o ty mince?" zeptal se Garion.

„Tolnedrijské mince jsou trochu ryzejší," vysvětlil mu Silk.

„Mají trochu vyšší hodnotu."

„Aha," přikývl Garion.

Druhý den ráno všichni nasedli na vozy a zavezli cibuli do skladu drasnijského kupce. Potom zamířili k jihu a jejich prázdné vozy poskočily o poznání rychleji.

Přestalo pršet, ale ráno bylo zatažené. Na kopci nad městem se Silk otočil ke Garionovi, který seděl vedle něj. „Tak dobrá," řekl, „začneme." Pohnul prstem Garionovi těsně před tváří. „To znamená 'Dobré jitro'."

Kapitola osmá

HNED PRVNÍ DEN SE VÍTR ZTIŠIL a vykouklo slabé podzimní slunce. Jejich cesta směřovala k jihu podél řeky Darine, což byla divoká řeka spěchající dolů z hor do Šereckého zálivu. Krajina byla hornatá a hodně zalesněná, ale protože měli prázdné vozy, koně si s cestou poměrně snadno poradili.

Garion si moc nevšímal okolní krajiny, protože byl plně zabrán sledováním Silkových míhajících se prstů.

„Nekřič," radil mu Silk, když pozoroval, jak Garion cvičí.

„Cože?" zeptal se překvapeně Garion.

„Dělej malé pohyby. Nepřeháněj je. Celý trik spočívá v tom, že je celé jednání nenápadné."

„Vždyť teprve cvičím," namítal Garion.

„Zlozvyky je potřeba odstraňovat hned. Dřív než se zažerou pod kůži," řekl Silk. „Ale na druhou stranu dávej pozor, abys nehuhlal."

„Nehuhlal?"

„Tvoř každou větu přesně. Pořádně dokonči jednu věc, a potom začni tvořit druhou. O rychlost se nestarej, ta přijde s časem."

Třetí den už se jejich konverzace odehrávala napůl v normální mluvě a napůl v posunkové řeči a Garion na to byl nemálo hrdý. Sjeli z cesty ke skupině cedrů a začali chystat jejich běžné noční ležení z vozů do půlkruhu.

„Tak jak jde výcvik?" ptal se pan Vlk, když slézal z vozu.

„Zdárně pokračuje," odpověděl Silk. „Předpokládám velké zrychlení, jakmile hoch překoná své sklony používat stále dětské výrazy."

To Gariona ranilo.

Barak, který slyšel odpověď při slézání ze svého vozu, se zasmál. „Často jsem si říkal, že by mohlo být užitečné tu tajnou řeč znát," prohlásil, „ale prsty, které mají pořádně držet meč, nejsou pro tajnou řeč zrovna to pravé." Díval se na svou obrovskou tlapu a potřásal hlavou.

Durník zvedl hlavu a nasál vzduch. „Dneska v noci bude zima," řekl. „K ránu bude mrznout."

Barak se také pozorně nadechl a přikývl. „Máš pravdu, Durníku," souhlasil. „Musíme na noc udělat pořádný oheň." Natáhl se do vozu a vytáhl svou sekeru.

„Blíží se nějací jezdci," oznámila teta Pol, která stále seděla na voze.

Všichni zmlkli a poslouchali slabé klapání, které se ozývalo z cesty, ze které před chvílí sjeli.

„Jsou nejmíň tři," prohlásil Barak. Podal sekeru Durníkovi a natáhl se do vozu pro meč.

„Čtyři," řekl Silk. Vylezl na svůj vůz a vytáhl zpod sedátka vlastní meč.

„Jsme dost daleko od cesty," ozval se Vlk. „Když budeme zticha, tak možná projedou kolem a ani si nás nevšimnou."

„To nás před Grolimy neukryje," řekla teta Pol. „Ti nás nebudou hledat očima." Udělala dvě rychlá gesta, kterým Garion nerozuměl.

Ne, signalizoval zpět Vlk. *Místo toho...* A také udělal pohyb, který Garion nepochopil.

Teta Pol na něj chvíli hleděla a pak přikývla.

„Všichni buďte zticha," přikázal Vlk. Potom se obrátil k cestě a velice pozorně ji sledoval.

Garion zadržel dech. Klapání kopyt se přibližovalo. A pak se stala zvláštní věc. Ačkoliv Garion věděl, že by se měl obávat hrozby, kterou pro ně ti jezdci představují, přepadla ho místo strachu podivná malátnost. Měl pocit, že šla jeho mysl spát a nechala tělo, ať si stojí s otevřenýma očima a pozoruje jezdce v černém na cestě.

Nebyl schopen říci, jak dlouho tak stál, ale když se probral, byli jezdci pryč a slunce zapadalo. Na východě už nebe potemnělo a na západě už byly vidět červánky.

„Murgové," řekla chladně teta Pol, „a jeden Grolim." Chystala se slézt z vozu dolů.

„V Sendarii je mnoho Murgů, vážená dámo," řekl Silk a pomohl jí z vozu, „kteří mají různá poslání."

„Murgové jsou jedna věc," řekl vztekle Vlk, „ale Grolimové jsou něco úplně jiného. Myslím, že bychom se měli vyhnout dobrým a hodně frekventovaným cestám. Znáš nějakou postranní cestu do Medalie?"

„Já znám, starý příteli," pravil skromně Silk, „postranní cesty na celém světě."

„Dobře," kývl Vlk. „Posuneme se hlouběji do lesa. Byl bych rád, kdyby z cesty nebyl oheň vůbec vidět."

Garion spatřil jezdce v černých pláštích jenom na malý okamžik. Bylo skoro nemožné rozhodnout, jestli byl mezi nimi i Ašarak, kterého potkal osobně teprve nedávno, i když ho znal celý život jako temnou postavu. Z nějakého neznámého důvodu měl silný pocit, že Ašarak byl jedním z nich. Byla to jedna z těch věcí, na které se člověk mohl spolehnout.

Durnik měl pravdu, když tvrdil, že k ránu bude mrznout. Druhý den ráno bylo všude kolem nich bílo a koňům se od nozder valila v chladném vzduchu pára. Pohybovali se po vedlejších cestách, které byly v mnohem horším stavu. Po hlavních cestách by jeli mnohem rychleji, ale tady se zase cítili bezpečnější.

Trvalo jim pět dnů, než se dostali do Winoldu, což byla malá vesnička necelých čtyřicet mil severně od Mendalie. Na naléhání tety Pol zastavili na noc v poněkud zanedbaném zájezdním hostinci. „Od-mítám spát dnes v noci zase na zemi," prohlásila teta Pol rezolutně.

Poté, co pojedli v poněkud ošumělé jídelně, se muži věnovali svým púllitrům a teta Pol se odebrala nahoru do svého pokoje s tím, že za ní přinesou horkou vodu na koupel. Garion si našel záminku, že se půjde ještě podívat na koně, a vyšel ven. Nechtěl sice nijak podvádět nebo si něco vymýšlet, ale zrovna ten den si uvědomil, že od chvíle, co odjeli z Faldorovy farmy, neměl ani chvíli sám pro sebe. Nebyl

nijak samotářský chlapec, ale přece jenom se začal cítit trochu nesvůj, že je na každém kroku pod dohledem dospělých.

Winold rozhodně nepatřil mezi velké vesnice, což zjistil Garion takřka okamžitě, když ji přešel sem tam za necelou půlhodinku. Procházel se po dlážděných uličkách, nasával chladný večerní vzduch, díval se do oken ozářených svitem svíček a najednou ho popadl silný stesk po domově.

Zabočil za roh do úzké uličky a tam v paprsku světla z pootevřených dveří spatřil známou postavu. Nebyl si zcela jist, ale pro jistotu se rychle schoval za kamennou zídku.

Muž se našťavaně otočil ke světlu a Garion náhle spatřil bělmo jeho očí. Nebylo pochyb o tom, že je to Brill. Neupravený muž si zjevně nepřál, aby ho někdo viděl, a proto se rychle snažil dostat z osvětlené plochy a zastavil se teprve až ve stínu.

Garion se krčil za zdí a pozoroval Brilla, jak spěchá za roh. Nejmundřejší by asi bylo rychle se vrátit do hostince, ale Garion tento nápad rychle zavrhl. Ve stínu za zdí byl poměrně v bezpečí a navíc byl hrozně zvědav, co tady Brill dělá.

Po pár minutách, které Garionovi připadaly jako hodiny, se sunula dolů ulicí další zahalená postava. Muž měl na sobě kapuci, takže mu nebylo vidět do obličeje, ale bylo zřejmé, že je oděn do tuniky, kalhot a vysokých bot, jaké nosili obyčejní obyvatelé Sendarie. Za pasem se mu rýsoval meč, což už zdaleka tak běžné nebylo. I když nošení zbraní nebylo zakázané, bylo natolik řídkým jevem, že stálo za povšimnutí.

Garion se snažil dostat co nejbliž, aby rozuměl, co si povídá Brill s ozbrojeným mužem, ale ti spolu hovořili jenom velice krátce. Než se ti dva rozloučili, bylo slyšet cinkání mincí, jak šly z ruky do ruky. Brill chvatně zmizel za rohem a muž s mečem kráčel po úzké, dlážděné cestě směrem k místu, kde se krčil Garion.

Nebylo kam se skrýt, a až se muž dostatečně přiblíží, jistě Gariona uvidí. Otočit se a začít utíkat by bylo pravděpodobně ještě nebezpečnější. Protože neviděl jinou možnost, vykročil Garion vpřed přímo k muži v kapuci.

„Kdo je to?“ zeptal se muž v kapuci a ruka mu sklouzla k jílcí meče.

„Dobrý večer, pane," ozval se Garion a snažil se napodobit hlas o hodně mladšího chlapce. „To je zima, co?"

Muž v kapuci se napřímil a zdálo se, že si oddychl.

Garionovy nohy by se nejraději samy rozběhly pryč, ale přinutil se ke klidu. Pomalu minul muže s mečem a pocítil v zádech tázavý pohled.

„Chlapče?" ozval se náhle muž.

Garion se zastavil. „Ano, pane?" řekl a otočil se.

„Jsi odsud?"

„Ano, pane," lhal Garion a snažil se, aby se mu hlas netřásl.

„Je tady někde poblíž hospoda?"

Garion zrovna prošel celou vesnicí, a tak mluvil docela přesvědčivě. „Ano, pane," řekl. „Jdete nahoru touhle ulicí a na příštím rohu zahněte doleva. Pak už ji uvidíte. Jsou před ní louče. Nemůžete ji minout."

„Díky," řekl muž v kapuci a kráčel rychle vzhůru úzkou ulicí.

„Dobrou noc, pane," volal za ním Garion radostně, protože tušil, že nebezpečí pominulo.

Muž neodpověděl a Garion mířil rychle k nejbližšímu rohu. Celá ta situace ho nadobro vyřídila. Jakmile byl za rohem, přestal hrát roli malého venkovského chlapce a vzal nohy na ramena.

Bez dechu vběhl do hostince, kde pan Vlk a ostatní seděli kolem ohně a hovořili.

Na poslední chvíli mu došlo, že by možná nebylo nejmoudřejší vyklopit všechno v jídelně, kde by ho mohli slyšet i ostatní hosté. Přinutil se zpomalit a nevšímavě vstoupit do místnosti, kde zamířil ke svým přátelům. Postavil se k ohni a pokoušel se zahřát. „Před chvílí jsem ve vesnici viděl Brilla," řekl potichu.

„Brilla?" zeptal se Silk. „Kdo je Brill?"

Vlk se zamračil. „Dělník na farmě, který měl příliš mnoho zlata Angaraků, než abych uvěřil, že je poctivý muž," odpověděl. Rychle řekl Silkovi a Barakovi, co se stalo ve Faldorově stáji.

„Měl jste ho zabít," zahuhlal Barak.

„Nejsme v Šereku," zavrtěl hlavou Vlk. „Sendarové jsou na zabíjení docela citliví." Otočil se na Gariona. „Viděl tě?" zeptal se ho.

„Ne," odvětil Garion. „Viděl jsem ho první a ukryl jsem se do stínu. Sešel se s nějakým mužem a dal mu peníze. Alespoň si to myslím. Ten druhý měl meč." Stručně popsal celou událost.

„To mění naši situaci," přemýšlel nahlas Vlk, „Asi ráno vyrazíme dřív, než jsme původně plánovali."

„Přece nemůže být tak složité zařídit," navrhl Durnik, „aby se o nás přestal zajímat. Jedna z možností by byla, že ho vyhledám a párkrát ho pořádně praštím přes hlavu."

„To by neškodilo," pousmál se Vlk. „Ale jednodušší asi bude, když prostě ráno vyklouzneme z města a nenecháme po sobě žádné známky toho, že jsme tu vůbec byli. Nemáme čas bojovat s každým, kdo nám zkrátí cestu."

„Stejně bych se rád podíval na zoubek tomu Sendarovi s mečem," prohlásil Silk a vstal. „Kdyby se časem ukázalo, že nás přeci jenom sleduje, tak bych rád věděl, jak vypadá. Nemám rád, když mne pronásledují úplně neznámí lidé."

„Ale diskrétně," upozorňoval ho Vlk.

Silk se zasmál. „Copak jste mě už někdy viděl pracovat jinak?" podivil se. „Nebude to dlouho trvat. Garione, kde jsi říkal, že je ta hospoda?"

Garion mu popsal, jak se tam dostane.

Silk přikyvoval, oči mu zářily a dlouhý nos se chvěl radostí. Otočil se, rychle přešel zakouřenou jídelnu a vyšel do tmy.

„Zajímalo by mne," prohodil Barak, „když už o nás asi stejně vědí a pronásledují nás tak zblízka, jestli by nebylo lepší vykašlat se na ty vozy a koupit si pořádné koně. Pak bychom mohli tryskem dojet až do Murosu."

Vlk zavrtěl hlavou. „Nemám pocit, že by Murgové věděli, kde skutečně jsme," řekl. „Brill tu může být kvůli nějaké úplně jiné lumpárně a my začneme utíkat před stínem. Raději se potichu vytratíme a nepozorovaně budeme pokračovat v naší cestě. I kdyby Brill stále pracoval pro Murgy, bude lepší, když je necháme, aby nás hledali ve střední Sendarii." Vstal. „Jdu nahoru říct Pol, co se děje." Přešel přes místnost ke schodům a vyšel po nich nahoru.

„Stejně se mi to nelíbí," huhlal Barak se zarudlou tváří.

Potom seděli bez řečí a čekali na Silkův návrat. Oheň tiše

praskal a Garion se zamyslel. Měl pocit, že se za tu dobu, co odešli z Faldorovy farmy, dost změnil. Všechno vypadalo úplně jednoduše, když byl svět jasně rozdělen na přátele a nepřátele. Za tu krátkou dobu na cestách si začal uvědomovat komplexnost a různorodost života, kterou předtím neviděl. Začínal být nedůvěřivý a opatrný a hlavně víc dal na svůj vnitřní hlas, který předtím někdy záměrně ignoroval. Taký se naučil neposuzovat rychle nikoho podle vzhledu jeho tváře. Litoval, že ztratil svou dřívější nevinnost, ale vnitřní, suchý hlas mu napovídal, že ta lítost je pouhé dětinství.

V tu chvíli sestoupil po schodech pan Vlk a zase se k nim připojil.

Asi za půl hodiny po Vlkovi se vrátil Silk. „Chlapík se zpropadeně špatnou pověstí," oznámil a postavil se ke krbu. „Řekl bych, že je to nějaký lapka."

„Brill si hledá lidi ze stejných kruhů, jako je on sám," přikývl Vlk. „Jestli stále dělá pro Murgy, tak asi hledá nějaké darebáky, kteří by nás sledovali. Budou spíš hledat čtyři pěší uprchlíky než šest lidí na vozech. Řekl bych, že jestli se nám podaří ráno včas zmizet z Winoldy, tak jim vytřeme zrak."

„Myslím, že bych měl dnes v noci zůstat s Durnikem na stráž," řekl Barak.

„To je dobrý nápad," souhlasil Vlk. „Vyrazíme okolo čtvrté hodiny ráno. Byl bych rád, kdybychom byli do svítání takových sedm osm mil odsud."

Garion tu noc skoro nespál. Když už na chvíli usnul, pronásledovaly ho noční můry o muži v černé kápi, jak mu máchá v temné, úzké uličce nad hlavou hrozným mečem. Když ho Barak budil, měl zarudlé oči a hlavu plnou strachu a úzkosti z vyčerpávající noci.

Teta Pol pečlivě zkontrolovala okenice v jejich pokoji a teprve potom rozsvítila jedinou svíčku. „Už se tam ochlazuje," řekla a otevřela velký vak, který sundala den předtím z vozu. Vyndala z něj silné vlněné kalhoty a pár zimních bot s beráncí kožešinkou. „Vem si to na sebe," ukázala na oblečení, „a ten silný plášť."

„Už nejsem žádné mrně, teto Pol," odporoval Garion.

„Líbí se ti mít kašel a rýmu?"

„No, to ne, ale..." *Zarazil* se, protože nemohl najít vhodná slova, jak tetě Pol vysvětlit, co cítí. Začal se oblékat. Slyšel ostatní, jak spolu tiše hovoří ve vedlejších pokoji přidušenými hlasy, o kterých se domnívají, že se hodí ke vstávání před rozedněním.

„Už jsme hotovi, slečno Pol," ozval se Silk za dveřmi.

„Tak pojďme," odpověděla teta Pol a natáhla si kapuci.

Té noci vyšel měsíc pozdě a teď venku jasně ozařoval kameny potažené stříbrnou jinovatkou. Durník už zapráhl koně a teď je vyváděl ze stáje.

„Povedeme opatrně koně až za vesnici," řekl tiše Vlk. „Nechci, abychom svým odjezdem vzbudili vesničany."

Silk se ujal vedení a zvolna vedl koně ze dvora hostince.

Pole za vesnicí byla bílá mrazem a měsíc jim dodával ještě bledšího vzhledu, jako by neexistovala jiná než bílá barva.

„Jakmile se dostaneme z doslechu," velel Vlk a lezl na vůz, „tak popožeňte koně, ať jsme do rozednění co nejdál. Vozy jsou prázdné, tak by trochu poklusu nemuselo koním uškodit."

„To je jasné," souhlasil Silk.

Vylezli na vozy a pobídl koně. Na chladném nebi jasně zářily hvězdy. Na rozdíl od bílých polí byly koruny stromů podél cesty velmi tmavě.

Zrovna na vrcholku prvního kopce se Garion otočil zpět a pohlédl na řádku domů v údolí. V jednom okně zazářilo slabé světélko jako zlatá tečka a hned zmizelo.

„Někdo se tam probudil," oznámil Silkovi. „Zahlédl jsem světýlko."

„Asi nějaký ranní pták," zamyslel se Silk. „Ale . možná že ne." Lehce pobídl opatrně koně a ti zrychlili krok. Při dalším pobídnutí se koně rozběhli.

„Pořádně se drž, chlapče," upozornil Gariona a popohnal ještě víc koně. Vůz se hnal temnou cestou a Garion měl co dělat, aby se udržel na své sedačce. Chladný vítr mu narážel do tváří a on neměl možnost se nijak chránit.

Všechny tři vozy se plným tryskem spouštěly mezi poli, zalitými bledým svitem měsíce, do dalšího údolí a zanechávaly vesnici s osamělým světélkem daleko za sebou.

Když vyšlo slunce, měli za sebou nějakých dvanáct mil a Silk konečně začal brzdít koně, ze kterých se jen kouřilo. Garion se cítil úplně zmlácený z jízdy na cestách ztvrdlých mrazem na kámen. Byl rád, že bude mít možnost si alespoň na chvíli odpočinout. Silk mu podal opratě a seskočil z vozu. Šel dozadu, krátce pohovořil s panem Vlkem a tetou Pol a vrátil se ke Garionovi.

„Támhle u toho hřebene sjedeme z cesty," řekl Garionovi a masíroval si prsty.

Garion mu podával nazpět opratě.

„Jen řid' ty," pobídl ho Silk. „Já mám úplně zmrzlé prsty. Nech koně, aby pomalu šli."

Garion mlaskl na koně a lehce je popohnal opratěmi. Neochotně se koně znovu vydali na cestu.

„Cesta objíždí celý kopec," ukazoval Garionovi Silk ramenem a ruce měl zastrčené v tunice. „Na druhé straně je poměrně hustý háj. Tam sjedeme z cesty a necháme koně trochu odpočinout."

„Myslíte, že nás někdo pronásleduje?" zeptal se Garion.

„Ted' je právě dobrá příležitost to zjistit," odpověděl Silk.

Objeli kopec a zajeli do tmavého houští u cesty. Garion vedl koně ještě kus dál do lesíka a pak je zastavil.

„To bude stačit," souhlasil Silk a slezl z vozu. „Pojď se mnou."

„Kam jdeme?"

„Chci se podívat, co se děje za námi," řekl Silk. „Vylezeme na vršek kopce a zjistíme, zda jsme vzbudili nějaký zájem." Začal stoupat rychle do kopce a přitom se pohyboval naprosto tiše. Garion měl co dělat, aby mu stačil, a to při každém kroku lámal suché větvičky, až ho to samotného mrzelo. Silk se na něj podíval, ale nic neřekl.

Stromy končily těsně u vrcholu kopce a Silk se na kraji lesa zarazil. Údolí pod nimi bylo ještě tmavé a cesta byla prázdná až na dva jeleny, kteří ji přecházeli při své pouti za šťavnatější pastvou.

„Chvilku tady počkáme," oznámil Silk. „Jestli nás Brill se svými námezdními lumpy sleduje, tak by se měl zanedlouho objevit." Sedl si na pařez a pozoroval údolí. .

Po nějaké době spatřili malý vozík, který mířil po cestě k Winoldu. Z té dálky vypadal spíš jako hračka a pohyboval se velice po-

malu, Slunce postoupilo trochu výše, takže se už dostali do plného světla.

„Silku," ozval se konečně ostýchavým tónem Garion.

„Ano, Garione?"

„Co to má všechno znamenat?" byla to nečekaná otázka, ale Garion doufal, že zná Silka dost dobře na to, aby se mohl zeptat.

„Co všechno?"

„To, co děláme. Pár věcí jsem slyšel, něco jsem si domyslel, ale stejně mi to cele nedává smysl."

„A co si myslíš, Garione?" zeptal se Silk a oči měl oproti unavené, neholené tváři velmi živé.

„Něco bylo ukradeno... něco velmi důležitého... a pan Vlk a teta Pol... a i my všichni... se snažíme to najít a dostat zpět."

„Ano," přikývl Silk. „Tohle všechno je pravda."

„Pan Vlk a teta Pol jsou někdo jiný, než za koho se vydávají," pokračoval Garion.

„To je taky pravda," souhlasil Silk.

„Mám pocit, že dokážou věci, co jiní lidé nesvedou," zápasil s vhodnými slovy Garion. „Pan Vlk dokáže tu věc..., ať už je to cokoliv..., sledovat, aniž by ji viděl. A minulý týden..., když kolem jeli ti Murgové..., tak udělal něco... já ani nevím, jak to popsat..., ale moje mysl usnula a tělo bylo vzhůru..., myslím, že to zařídil on. Jak to dělá? A hlavně proč to dělá?"

Silk se zakuckal. „Jsi ty ale všímavý chlapec," vyhrkl, ale potom dodal vážnějším tónem: „Žijeme ve velice důležité době, Garione. Události za posledních tisíc let — nebo i víc — se teď zkoncentrovaly do těchto pár dnů. Takový už je svět. Někdy přejde několik století a nic se nestane. A někdy stačí pár dní nabitých událostmi a svět se změní tak, že už nikdy nebude, jak býval."

„Kdybych si mohl vybrat," řekl zadumaně Garion, „tak bych si vybral jedno z těch klidných století."

„Ale ne," řekl Silk a na jeho tváři se zase objevil ten úšklebek, který Garionovi připomínal fretku. „Ted' je právě doba, kdy stojí za to být naživu. Aby člověk viděl, co se bude dít. Aby se toho mohl zúčastnit. To jsou časy, kdy se pění krev a kdy s každým nadechnutím do sebe nasáváš dobrodružství."

Na ta slova Garion nijak nereagoval. „Jakou věc to vlastně hledáme?" zeptal se.

„Bude pro tebe nejlepší, když nebudeš znát ani jméno té věci," řekl Silk vážně, „ani jméno toho, kdo ji ukradl. Jak už jsi zjistil, jistí lidé nás hledají, a tak bych rád připomněl jednu zásadu. Co nevíš, nemůžeš prozradit."

„Nemám ve zvyku mluvit s Murgy," ohradil se uraženě Garion.

„Nemusíš s nimi ani mluvit," řekl Silk. „Jsou mezi nimi jedinci schopní spojit se s tvou duší a vytáhnout tvé myšlenky přímo z mozku."

„To je nemožné," namítl Garion.

„Kdo rozhodne, co je možné a co ne?" zeptal se Silk a Garion si vzpomněl na diskusi, kterou měl jednou na téma možného a nemožného s panem Vlkem.

Silk seděl se zkříženýma nohama v záři slunce, které se již vyhouplo na oblohu, a vypadal jako obyčejný, malý muž v tunice, v kalhotách a s hrubou kápí přes hlavu.

„Ty jsi byl, Garione, vychováván jako Sendar," řekl pomalu, „a Sendarové jsou pevní, praktičtí lidé, kteří nemají moc porozumění pro takové záležitosti, jako jsou kouzla, magie a věci nadpřirozené, na které si nejde sáhnout. Tvůj přítel Durnik je dokonalý Sendar. Umí spravit boty, zlomené kolo u vozu nebo vyléčit nemocného koně, ale mám pocit, že by nedokázal uvěřit ani v tu nejnepatrnější zmínku o kouzlech."

„*Ale já jsem taky Sendar,* " namítl Garion. Silkův výklad ho zasáhl přímo do srdce a nastolil otázku jeho vlastní identity.

Silk se k němu otočil a zblízka si ho prohlédl. „Ne," zavrtěl hlavou, „nejsi. Když vidím Sendara, tak ho poznám. Stejně dobře jako jsem schopen poznat rozdíl mezi Arend'anem a Tolnedranem nebo mezi Šerekem a Algarem. Sendarové mají určitý tvar hlavy a postavení očí, které ty nemáš. Ty nejsi Sendar."

„Tak co tedy jsem?" zajímal se Garion.

„Nevím," přiznal Silk a sraštil čelo, „a to je velmi neobvyklé, protože jsem byl cvičen, abych dokázal lidi rozpoznat. Možná na to časem přijdu."

„Je teta Pol Sendarka?" zeptal se Garion.

„Samozřejmě, že ne," zasmál se Silk.

„Tak to potom vysvětluje, co jsem zač," zamyslel se Garion.

„Budu pravděpodobně stejného původu jako ona."

Silk na něj ostře pohlédl.

„Byla přece sestra mého otce," pokračoval Garion. Nejdřív jsem si myslel, že byla spřízněna s mou matkou, ale mylil jsem se. Ted' vím, že byla sestra mého otce."

„To není možné," prohlásil stručně Silk.

„Proč by to nebylo možné?"

„To vůbec nepřichází do úvahy. To je nemyslitelné."

„Ale proč?"

Silk si chvíli hryzal spodní ret. „Vrátíme se k vozům," řekl po chvíli.

Otočili se a scházeli tmavým lesem dolů. Sluneční světlo zářilo zmrzlým ránem a hřálo jim na záda.

Zbytek dne jeli po malých cestičkách. Pozdě odpoledne, když už slunce začalo zapadat do růžových mraků na západě, dojeli na farmu, kde měli vyzvednout Minganovu šunku. Silk hovořil s tlustým farmářem a ukazoval mu kus pergamenu, který dostal od Mingana v Darine.

„Budu jen rád, když se jich zbavím," řekl s úlevou v hlase farmář. „Zabírají mi místo ve skladu, které nutně potřebuju."

„To je běžné, když obchodujete s Tolnedřany," prohlásil Silk. „Ti mají vždycky radost, když mohou dostat něco víc, než za co zaplatili. I kdyby to mělo být třeba skladování zadarmo."

Farmář zamračeně pokyvoval hlavou.

„Ted' mě napadlo," zarazil se Silk, jako by mu zrovna bleskla hlavou myšlenka, „jestli jste tu náhodou neviděl mého přítele? Jmenuje se Brill... středně velký chlapík s černými vlasy a vousy, co šilhá na jedno oko."

„Neupravené šaty, co už jsou trochu cítit potem?" zeptal se tlustý farmář.

„To je on," přikývl Silk.

„Objevil se tady v okolí," řekl farmář. „Hledal... nebo to aspoň říkal... staršího muže a ženu s chlapcem. Prý něco ukradli jeho pánovi a jeho poslali, aby je našel."

„Kdy to bylo?" zeptal se Silk.

„Asi před týdnem," odpověděl farmář.

„To mě mrzí, že jsem se s ním minul," řekl Silk. „Rád bych se s ním setkal."

„To tedy skutečně nechápu proč," zamračil se farmář. „Po pravdě řečeno se mi ten váš přítel moc nepozdával."

„Já z něj taky nejsem zrovna nadšen," přikývl Silk, „ale když už jsme u toho, tak on mi dluží nějaký peníze. Bez Brillovy společnosti se klidně obejdu, ale ty peníze mi chybí, jestli mi rozumíte."

Farmář se zasmál.

„Byl bych vám vděčen, kdybyste zapomněl, že jsem se na něj ptal," podotkl Silk. „Nebude to s ním lehké, ani když nebude vědět, že se po něm sháním."

„Na to se můžete spolehnout," ujistil ho stále se smějící farmář. „Ukážu vám stodolu, kde byste se mohl se svými kolegy uložit na noc. Byl bych také potěšen, kdybyste povečeřeli s mými lidmi ve velké jídelně."

„Tisícere díky," uklonil se zlehka Silk. „Zem už je pěkně studená a ani si nevzpomenu, kdy jsme jedli nějaké pořádné jídlo."

„Vy povozníci máte dobrodružný život," řekl zasněně farmář. „Vlní jako ptáci, za každým kopcem vás čeká nový horizont."

„To je přehnané," řekl mu Silk. „Zima je těžký čas pro ptáky i pro povozníky."

Farmář se zase zasmál, poplácal Silka po rameni a ukázal mu, kam mohou ustájit koně.

Jídlo bylo prosté, ale bylo ho hodně. Také stodola nebyl žádný pokojíček, ale seno bylo teplé a Garion se dobře vyspal. Nebylo to sice jako na Faldorově farmě, ale celková atmosféra mu byla důvěrně známá a to mu dodalo pocit bezpečí, jaký už dlouho nepoznal.

Ráno po bytelné snídani naložili přesolenou šunku a rozloučili se s přátelským farmářem.

Mraky, které se začaly objevovat předešlého dne večer na západě, zakryly během noci celou oblohu a den byl studený a šedý. Před

nimi bylo ještě sto padesát mil do Murosu.

Kapitola devátá

TĚCH SKORO ČTRNÁCT DNÍ, co jim trvala cesta do Murosu, patřilo mezi nejnepříjemnější období, jaká kdy Garion zažil. Cesta se klikatila při úbočí hor pouze velice řídké obydlenou krajinou, šedá obloha visela nízko nad krajem a bylo věčně zima. Objevovaly se i občasné ostrůvky sněhu a černé hory čnely nepřátelsky vzhůru.

Garion měl pocit, že už se nikdy neohřeje. Durník se sice snažil každý večer najít suché dřevo, ale navzdory jeho úsilí byl jejich ohýnek vždy slabým soupeřem všudypřítomné zimě. Zem, na které spali, byla věčně zmrzlá a její chlad zalézal Garionovi až ke kostem.

Jeho výuka tajné drasnijské řeči zdárně pokračovala a Garion se možná nestal ještě jejím mistrem, ale byl schopen v ní pohodlně komunikovat. V té době také projeli kolem jezera Kamaar a dostali se na cestu, která pozvolně klesala do Murosu.

Město Muros ve střední Sendarii bylo rozlehlé, poměrně nepěkné místo, kde se od nepaměti pořádal pravidelně velký trh. Každý rok v pozdním létě ženou algarští honáci svá stáda podél Velké severní cesty do Murosu, kde už na ně čekají kupci z celého západu. A protože tam nezřídka Algarové nakupují různé zásoby na celý rok, nevahají se na jih do Murosu vypravit obchodníci až ze vzdálené Nyissy, aby nabídli své zboží. Obrovská pláň, ležící na východ od města, byla určena jako shromaždiště dobytka, ale i přes svou rozlohu sotva dostačovala při hlavním náporu. Za shromaždištěm dobytka se rozkládala tábořiště Algarů.

Silk přivedl tři vozy naplněné šunkou tolnedrijského kupce Mingana do Murosu jednoho rána po skončení trhu, kdy už velká shromaždiště dobytka většinou zela prázdnotou a skoro všichni Algarové odjeli. Z obchodníků zůstávali na místě jen ti nejzoufalejší, kterým ještě zbývalo nějaké zboží.

Dodávka šunky proběhla bez komplikací, a tak mohly tři vozy brzo zamířit k zájezdnímu hostinci na severním okraji města.

„Tohle je slušný hostinec, vážená dámo," prohlásil Silk, když pomáhal tetě Pol dolů z vozu. „Už jsem se v něm jednou zastavil."

„Doufejme," opáčila. „Hostince v Murosu nemají nijak zvláštní pověst. Říká se o nich, že jsou dost špinavé."

„Ty hostince, kterých se ta pověst týká, leží většinou na východním okraji města," ujišťoval ji Silk. „Ty znám také dost dobře."

„Tomu docela ráda věřím," řekla teta Pol a povytáhla obočí.

„Má profese vyžaduje, abych občas navštívil místa, kterým bych se sám od sebe rád vyhnul," odpověděl mírně Silk.

Garion si vevnitř hostince skutečně všiml nevšední čistoty a také zaznamenal, že většinu jeho osazenstva tvořili sendarští kupci. „Myslel jsem si, že tady v Murosu budou lidé různých národností," řekl Silkovi, když spolu nesli věci do pokojů v druhém patře.

„To taky jsou," pokýval hlavou Silk, „ale každá skupinka se snaží držet se stranou od ostatních. Tolnedrané obývají jednu část města, Drasnijci druhou a Nyissánci zase jinou. Hrabě z Murosu dává přednost tomuto uspořádání. Během obchodování někdy vzplanou vášně a potom je lepší, když není tvůj nepřítel zrovna nejbližším sousedem."

Garion přikývl. „Víš co," ozval se zase, když vstoupili do místnosti, která se stane jejich domovem při pobytu v Murosu. „Já mám pocit, že jsem ještě nikdy neviděl pravého Nyissance."

„To jsi šťastný člověk," řekl znechuceně Silk. „Je to nepěkná rasa."

„Vypadají jako Murgové?"

„Ne," odpověděl Silk. „Nyissánci uctívají jako božstvo hadího boha Issu a já osobně bych řekl, že si osvojili nepěkné vlastnosti plazů. Nyissánci navíc zabili rivanského krále a od těch dob je Alornové nemají rádi."

„Rivané nemají krále," namítl Garion.

„Ted' už ne," řekl Silk. „Ale mívali ho, než si královna Salmis-sra usmyslela, že ho zabije."

„Kdy se to stalo?" zeptal se fascinovaně Garion.

„Před třinácti sty roky," odpověděl Silk, jako by to bylo včera.

„Není to dost dlouho na to, aby se stále myslelo na pomstu?" podivil se Garion.

„Na některé věci nejde zapomenout," zakončil stručně Silk debatu.

Protože ještě nebyl den zdaleka u konce, vydal se Vlk se Silkem do ulic Murosu pátrat po nezřetelných stopách, které by prozradily Vlkovi, zda ta podivná věc prošla ulicemi města. Garion seděl u ohně v pokoji, který obýval s tetou Pol, a snažil se vyhnat chlad z nohou. Teta Pol seděla také u ohně a spravovala jednu z tunik. Jehla se jí v rukách jen míhala.

„Kdo byl rivanským králem, teto Pol?" zeptal se Garion.

Teta Pol se zarazila a přestala šít. „Proč se ptáš?"

„Silk mně vyprávěl o Nyissáncích," odpověděl Garion. „Řekl mi, že jejich královna nechala zabít rivanského krále. Proč to udělala?"

„Ty máš dnes plno otázek, co?" řekla teta Pol a její jehla se zase dala do díla.

„Povídali jsme si za jízdy se Silkem o mnoha věcech," poznamenal Garion a natáhl si nohy co nejbližší k ohni.

„Nespál si boty," upozornila ho. „Silk říká, že nejsem Sendar," pokračoval Garion. „Říká, že neví, co jsem zač, ale že určitě nejsem Sendar."

„Silk toho prostě moc napovídá," shrnula teta Pol.

„Ty jsi mi nikdy nic neřekla, teto Pol," řekl Garion se vzrůstajícím rozčilením.

„Říkám ti vždycky to, co potřebuješ vědět," řekla teta Pol klidně. „Zrovna ted' nepotřebuješ vědět nic o rivanských králích nebo nyissanských královnách."

„Ty prostě chceš, abych zůstal nevědomým dítětem," prohlásil nedůtklivě Garion. „Jsem už skoro muž a ani nevím, co jsem zač a kdo jsem."

„Já vím, kdo jsi," řekla teta Pol, aniž vzhlédla.

„Kdo tedy jsem?"

„Jsi mladý muž, který si za chvíli spálí své boty," odpověděla. Garion rychle ucukl od ohně. „Neodpověděla jsi mi," vyčetl jí.

„To je pravda," odpověděla stejně klidným hlasem.

„Proč ne?"

„To teď ještě nemusíš vědět. Až to budeš potřebovat, tak ti to řeknu. Ale teď ještě ten čas nenadešel."

„To není fér," namítl Garion.

„Svět je plný nespravedlností," „opáčila teta Pol. „Když se teď cítíš tak uražen, tak bys mohl dojít pro nějaké dřevo do krbu. Alespoň přijdeš na jiné myšlenky."

Zadíval se na ni a potom vyrazil přes pokoj.

„Garione," oslovila ho teta Pol.

„Co?"

„Ne, aby tě napadlo prásknout dveřmi."

Když se toho večera Vlk se Silkem vrátili, vypadal ten starý, obvykle spokojený muž, nervózně a rozčileně. Seděl ve společné místnosti v hostinci a zamyšleně zíral do plamenů. „Mám pocit, že to tudy neprošlo," ozval se konečně. „Ještě zbývá prověřit pár míst, ale jsem si skoro jist, že to tady nebylo."

„Takže budeme muset pokračovat do Kamaaru?" zeptal se Barak a pohrával si s vousy.

„Budeme muset," přikývl Vlk. „Asi jsme tam měli jít rovnou."

„To jsi přece nemohl vědět," řekla mu teta Pol. „Proč by šel do Kamaaru, když to nese do angarackého království?"

„Není tak jisté, kam vůbec jde," řekl rozčileně Vlk. „Možná si to chce sám nechat. Vždycky si to hrozně přál." Zase se zahleděl do ohně.

„Budeme potřebovat nějaký náklad na cestu do Kamaaru," poznamenal Silk.

Vlk zavrtěl hlavou. „To by nás moc zdrželo," řekl. „Je docela obvyklé, že se vozy vrací z Murosu do Kamaaru bez nákladu, a my jsme se dostali do situace, kdy se musíme rozhodnout mezi dobrým přestrojením a rychlostí. Do Kamaaru je to sto dvacet mil a počasí se pořádně kazí. Sněhová bouře by mohla vozy úplně zastavit a já nemám čas strávit celou zimu v nějaké sněhové závěži."

Durnik najednou upustil nůž a vymrštil se.

„Co se děje?" zeptal se rychle Barak.

„Zrovna jsem spatřil Brilla," řekl Durnik. „Stál támhle ve dveřích."

„Jsi si jist?" ptal se Vlk.

„Já ho znám," řekl zamračeně Durnik. „Byl to zcela jistě Brill."

Silk praštil pěstí do stolu. „Jsem to idiot!" vyčítal si. „Toho chlapa jsem podcenil."

„To už je teď jedno," řekl Vlk a v jeho hlase bylo znát stopu úlevy. „Naše přestrojení je už zbytečné. Je čas dát přednost rychlosti."

„Podívám se na vozy," řekl Durnik.

„Ne," zarazil ho Vlk. „Vozy jsou příliš pomalé. Zajdeme do tábora k Algarům a koupíme si dobré koně." Rychle vstal.

„Ale co s vozy?" vyptával se Durnik.

„Zapomeň na ně," odpověděl Vlk. „Ty by byly jenom na překážku. Pojedeme do algarského tábora na nákladních koních a vezmeme si jenom to, co nezbytně potřebujeme a co můžeme pohodlně unést. Buďte připraveni okamžitě vyrazit. Sejdeme se na dvoře, jak jen to půjde." Vyšel rychle ze dveří do chladné noci.

Trvalo to jenom pár minut a všichni se sešli na dlážděném dvoře hostince, každý s malým ranečkem. Neohrabaný Barak při chůzi chřestil a Garion cítil pach jeho naolejované drátěné košile. Ledovým vzduchem se snášelo pár sněhových vloček a dosedalo na zmrzlou zem.

Poslední přišel Durnik. Přiběhl z hostince téměř bez dechu a podával panu Vlkovi několik mincí. „Dělal jsem, co jsem mohl," omlouval se. „Je to sotva polovina ceny těch vozů, ale majitel hostince poznal, že spěchám, a nechtěl moc přidat." Potrásl hlavou. „No, alespoň jsme se jich zbavili," řekl. „Není dobré nechat užitečné věci jen tak se povalovat. Člověku to pak leží v hlavě a odvádí ho to od pořádné práce."

Silk se zasmál. „Durniku," řekl, „ty jsi ztělesněním sendarské duše."

„Člověk se chová, jak mu velí povaha," odpověděl Durnik.

„Děkuji ti, příteli," řekl vážně Vlk a vložil mince do váčku. „Ved'te koně opatrně," vyzval je. „Klusat těmi úzkými uličkami ve tmě bude vyžadovat velké soustředění."

„Já půjdu první," oznámil Barak a vytáhl svůj meč. „Kdyby byly nějaké potíže, tak si s nimi asi poradím nejlépe."

„Já půjdu vedle tebe," prohlásil Durník a popadl pořádný kus dřeva z hranice.

Barak přikývl. Oči mu zářily, když vedl koně z brány s Durníkem po boku.

Garion si vzal příklad z Durníka a popadl pěkný dubový klacek. Byl tak akorát a seděl mu pěkně v ruce. Párkrát s ním švihl a pocítil uspokojení z výběru. Pak si všiml, že ho teta Pol pozoruje, tak zanechal dalších pokusů.

Uličky, kterými procházeli, byly úzké a tmavé. Začalo trochu hustěji sněžit a vločky se líně snášely mrazivým vzduchem k zemi. Zdálo se, že se koním sněžení nelíbí, a proto se snažili tisknout k těm, kdo je vedli.

Útok byl neočekávaný a velice rychlý. Náhle se ozval dusot běžících nohou a ostré nárazy kovu na kov, jak Barak odrážel svým mečem první výpad.

Garion spatřil pouze stíny postav, jak se blíží padajícími sněhem, a opět, stejně jako v dětství, kdy zápasil s Rundorigem, mu začalo zvonit v uších. Když se vrhl do boje, začala mu vřít v žilách krev a on si nevšímal výkřiku tety Pol.

Nějaká rána ho zasáhla do ramene, proto se rychle otočil a ohnal svou holí. Po jeho ráně se ozvalo zachroptění. Znovu a znovu se oháněl svou holí a snažil se podvědomě mířit do těch míst temné postavy, která pokládal za nejzranitelnější.

Hlavní boj se ale strhl kolem Baraka a Durníka. Zvonivé úderý Barakova meče a dunění Durnikovy hole byly doprovázeny křikem útočníků.

„Támhle je ten kluk!" ozval se vzadu něčí hlas a Garion se za ním rychle otočil. Směrem k němu běželi ulicí dva muži. Jeden z nich měl meč a ten druhý něco, co nápadně připomínalo zakřivenou dýku. Garion pozdvihl svou hůl, i když viděl, že je to poměrně beznadějně, ale v tu chvíli se na scéně objevil Silk. Malý muž se vynořil ze stínu

těsně před oběma útočníky a v tu chvíli byli všichni tři v jednom kole, kde vykukovala občas ruka či noha. Silk se jako kočka vymrštil na nohy a kopl dobře mířeným kopem jednoho z mužů těsně pod ucho. Muž se svalil na dlažbu. Druhý se zatím trochu vzpamatoval a začal se zvedat. V tu chvíli se kočičí Drasnjec vymrštil do vzduchu, oběma nohama trefil mužovu hlavu a rychle se ve vzduchu otočil. Pak se postavil a vypadal, jako by se nic nestalo.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Gariona.

„Nic mi není,“ odpověděl s obdivem v hlase Garion. „Jste na tyhle věci sakra dobřej.“

„Však jsem taky akrobat,“ prohlásil Silk. „Když víš, jak na to, tak to nic není.“

„Už utíkají,“ oznámil mu Garion.

Silk se otočil, ale ti dva už prchali temnou uličkou pryč. Zepředu se ozval vítězný Barakův pokřik a Garion viděl, že i ostatní útočníci prchají do tmy.

Na konci uličky bylo v matném světle z jednoho okna vidět Brilla, který skoro skákal uprostřed sněžení zlostí. „Zbabělci!“ křičel na své najaté bijce. „Zbabělci!“ Když po něm Barak ostře vystartoval, otočil se a dal se také na útěk.

„Jsi v pořádku, teto Pol?“ ptal se Garion a zamířil k místu, kde stála.

„Samozřejmě jsem v pořádku,“ odpověděla okamžitě. „A už to, mladý muži, neopakuj. Nech pouliční bitky těm, kdo jsou pro to lépe vybaveni.“

„Já jsem se taky vybavil,“ namítl. „Mám přece svou hůl.“

„Nehádej se se mnou,“ řekla rychle. „Nepřežila jsem si všechny ty trable s tvou výchovou jen proto, abys zemřel v nějaké rvačce.“

„Jste všichni v pořádku?“ ptal se s obavou v hlase Durnik, který se k nim vracel.

„Jasně, že jsme,“ odpověděla nedůtklivě teta Pol. „Měl byste se raději podívat, jestli starý Vlk nepotřebuje pomoci s koňmi.“

„Už jdu, slečno Pol,“ řekl schlíple Durnik.

„Krásná bitka,“ liboval si Barak a čistil svůj meč. „Nebylo prolito moc krve, ale k uspokojení to stačilo.“

„To jsem ráda, žes to tak cítil," pravila kysele teta Pol. „Mně se takové rvačky moc nelíbí. Zůstal tady někdo z nich?"

„Bohužel ne, vážená dámo," řekl Barak. „Je to tady příliš úzké, než aby se člověk mohl pořádně rozmáchnout, a ty kameny jsou kluzké, že se člověk do rány nemůže moc opřít. Ale dva z nich jsem určitě pěkně poznačil. Řekl bych, že nějaká kost bude zlomená a rozbitá hlava by se taky našla. Vcelku jde říct, že určitě uměli líp utíkat než bojovat."

Silk se vrátil z temné uličky, kde se snažil dohnat ty dva, co zaútočili na Gariona. Oči mu zářily a na tváři měl zlomyslný škleb. „To bylo osvěžující," prohlásil a pak se bez zjevného důvodu rozesmál.

Vlk s Durnikem uklidnili zdivočelé koně a teď je vedli ke skupince kolem Gariona a tety Pol. „Je někdo zraněn?" ptal se Vlk.

„Jsme všichni v pořádku," zahřímal Barak. „Skoro to nestálo ani za vytažení meče."

Garionovi se honily v hlavě myšlenky jako zběsilé. Z přestálého vzrušení měl stále potřebu něco říkat, aniž by mu došlo, že by někdy bylo lepší si všechno v duchu promyslet a až potom promluvit. „Jak mohl Brill vědět, že jsme v Murosu?" zeptal se.

Silk se na něj ostře podíval a oči se mu zúžily. „Asi nás pronásledoval už z Winoldu," řekl.

„Vždyť jsme zastavili a dívali se na cestu za námi," divil se Garion. „Neviděli jsme, že by nás sledoval, a to jsme se dívali pozorně každý den."

Silk se zamračil. „Pokračuj, Garione," řekl.

„Myslím, že věděl, kam jdeme," řekl neochotně Garion, který už bojoval se zvláštním nutkáním, že by měl být zticha, protože se částečně uklidnil.

„A co si ještě myslíš?" zeptal se Vlk.

„Že mu to někdo řekl," odpověděl Garion. „Někdo, kdo věděl, že sem míříme."

„Věděl to Mingan," řekl Silk. „Ale Mingan je obchodník, který by se s někým, jako je Brill, jen tak o svých obchodech nebavil."

„Ale ten Murgo, Ašarak, byl v místnosti, když nás Mingan najímal." Nutkání být zticha bylo teď tak silné, že mu skoro brněl jazyk.

Silk zavrtěl hlavou. „Proč by ho to mělo zajímat? Ašarak nevěděl, co jsme zač.“

„A co jestli to věděl?“ vybafl Garion. „Co jestli to nebyl obyčejný Murgo, ale jeden z těch druhých... jako ti, co projeli kolem nás pár dnů potom, co jsme odjeli z Darine?“

„Myslíš Grolim?“ vyhrkl Silk a oči se mu rozšířily úžasem. „Ano. Tak to mohlo být. Jestli je Ašarak Grolim, tak by asi věděl, kdo jsme a co budeme dělat.“

„A co když ten Grolim, co kolem nás za pár dní projel, byl taky Ašarak?“ pokračoval proti své vůli Garion. „Co když nejel ve skutečnosti za námi, ale jel za Brillem, aby ho poslal za námi?“

Silk pohlédl tvrdě na Gariona. „Velmi dobře,“ řekl tiše. „Skutečně velmi dobře.“ Pohlédl na tetu Pol. „Máte mé uznání, slečno Pol. Vychovala jste skutečně vzácného chlapce.“

„Jak ten Ašarak vypadal?“ zeptal se rychle Vlk.

„Byl to Murgo,“ pokrčil rameny Silk. „Říkal, že je z Rak Gowsky. Myslel jsem si, že je to obyčejný špión, který má své úkoly a o nás se nijak nezajímá. Teď mám pocit, že mě moje smysly nevarovaly včas, protože snad spaly.“

„To se stává, když má člověk co do činění s Grolimy,“ řekl mu Vlk.

„Někdo nás pozoruje,“ řekl tiše Durnik. „Támhle z toho okna.“

Garion pohlédl vzhůru a zahlédl tmavou postavu v okně ve druhém patře, osvětlenou slabým světlem. Ta postava mu byla důvěrně známá.

Pan Vlk se nahoru nepodíval, ale jeho tvář byla bez výrazu, jako by se díval někam dovnitř do své duše, nebo na něco vzpomínal. Potom se vrátil zpět a pohlédl vzhůru a jeho oči sršely energií. „Grolim,“ oznámil krátce.

„Mrtvý Grolim,“ podotkl Silk. Sáhł do své tuniky a vytáhl jako jehlu tenkou dýku. Udělal dva kroky od domu, kde stál Grolim, rozpráhl se a krásným, klidným hodem vrhl dýku do okna.

Dýka rozbila okno a vlétla dovnitř. Ozval se tlumený výkřik a světlo zhaslo. Garion pocítil prudkou bolest v pravém rameni.

„Označil jsem si ho,“ ušklíbl se Silk.

„Dobrá rána,“ řekl uznale Barak.

„Člověk časem něco pochytí," řekl skromně Silk. „Jestli to byl Ašarak, tak jsem mu to dlužil za to, co mi provedl v Minganově krámu."

„Alespoň bude mít o čem přemýšlet," řekl Vlk. „Ted' už nemá smysl se nějak schovávat a plížit městem. Vědí, že jsme zde. Na koně a rychle pryč." Nasedli na koně a vydali se klusem směrem k ležení Algarů.

Garion měl chuť jim vylíčit, jak to bylo s Ašarakem, ale neměl k tomu při rychlé jízdě vůbec příležitost.

Jakmile se dostali na kraj města, popohnali koně k ještě rychlejší jízdě. Sněžení houstlo a na zemi i na stádech skotu se usazovala bílá peřina.

„To bude dneska sakra studená noc," křičel za jízdy Silk.

„Můžeme se vrátit do Murosu," navrhoval Barak. „Jedna nebo dvě rvačky navíc by ti pěkně rozproudily krev a hned by ti bylo teplo."

Silk se zasmál a popohnal koně vpřed.

Ležení Algarů bylo asi devět mil východně od Murosu. Bylo to velké prostranství obehnané palisádou z tlustých kmenů zaražených do země. Sněžení neustávalo a díky němu vypadal celý tábor poněkud mlhavě. U brány do ležení hořely louče a stáli u ní dva divoce vyhlížející válečníci ve vysokých kožených legínách a v krátkých zimních kabátech z téhož materiálu. Na hlavách měli kovové špičaté helmy a na nablýskaných kopích se jim odráželo světlo loučí.

„Stát!" přikázal jeden z válečníků a namířil kopí na pana Vlka.

„Co vás sem přivádí takhle pozdě v noci?"

„Potřebuju si nutně pohovořit s někým, kdo má na starosti stádo," odpověděl uctivě Vlk. „Mohu dovnitř?"

Oba strážní se spolu krátce radili.

„Vy můžete sesednout a jít dál," řekl jeden z nich. „Ale vaši společníci musí odjet kousek stranou..., ale zároveň zůstat v dosahu světla našich loučí."

„Tihle Algarové!" huhlal si pro sebe Silk. „Každého podezírají!"

Pan Vlk slezl z koně, sundal si kápi a kráčel sněhem k oběma strážným.

Pak se stala podivná věc. Starší z obou strážných zíral u vytržení na pana Vlka, na jeho stříbrné vlasy a vousy. Oči se mu v úžasu doširoka rozevřely. Pošeptal něco svému kolegovi a oba muži se hluboce Vlkovi uklonili.

„Nechte toho, na to není čas," řekl rozmrzele Vlk. „Doved'te mě ke správci stáda."

„Hned to bude, Starodávný," řekl rychle starší strážný a spěchal otevřít bránu.

„Co to má znamenat?" šeptal Garion tetě Pol.

„Algarové jsou velmi pověřiví," odpověděla stručně teta Pol. „Už se nevyptávej."

Čekali, padal na ně sníh a pomalu tál na koňských hřbetech. Asi za půl hodiny se brána otevřela a z ní se vyřítily na koních dva tucty divoce vypadajících Algarů v kožených kabátcích a kovových helmách. Hnali před sebou šest osedlaných koní.

Za nimi kráčel pan Vlk s vysokým mužem, který měl úplně vyholenou hlavu až na malý copánek na temeni.

„Náš tábor je poctěn tvou návštěvou, Starodávný," říkal vysoký muž. „Přeji ti, aby tvá cesta probíhala co nejrychleji."

„S koňmi Algarů nemám strach, že bychom mohli něco zmeškat," odpověděl Vlk.

„Moji jezdci vám ukáží cestu, kterou znají jen oni a která vás za pár hodin zavede daleko od Murosu," doplnil vysoký muž. „Až se s vámi rozloučí, tak dohlédnou na to, aby vás nikdo nepronásledoval."

„Nevím, jak vyjádřit svou vděčnost, šlechetný pane," ukláněl se Vlk.

„Naopak. Já jsem poctěn tím, že jsem vám mohl posloužit," prohlásil vysoký muž a také se ukláněl.

Výměna koní jim zabrala ani ne minutu. Polovina algarských jezdců se zařadila na čelo výpravy a vedla je na západ do temné, sněhem zaváté noci. Druhá část Algarů se srovnala jako zadní voj a tím dodala Vlkově skupině pocit bezpečí.

Kapitola desátá

NOC ZAČALA POSTUPNĚ, TAKŘKA NEPOZOROVANĚ ustupovat bledému nadcházejícímu jitru. Algarští koně, kteří nejevili známky únavy, stále uháněli postupujícím světlem. Zvuk kopyt byl tlumen silnou vrstvou sněhu, která teď ležela na Velké severní cestě. Garion pohlédl zpátky ke vzdálenému obzoru a viděl, že sníh už pomalu jejich stopy zavál.

Když se úplně rozednilo, přitáhl pan Vlk otěže svého zpoceného koně a přešel s ním do pomalejší chůze. „Kolik myslíš, že jsme ujeli?“ zeptal se Silka.

Malý muž začal vytřepávat sníh ze záhybů svého pláště a rozhlížel se kolem sebe, aby našel nějaký opěrný bod, podle kterého by se mohl v zasněžené krajině orientovat. „Asi třicet mil,“ řekl konečně. „Možná trochu víc.“

„To je strašně počasí na cestu,“ nadával Barak a celý se naklonil, jak si trochu posunoval hrušku sedla.

„Jen si představ, jak se asi musí cítit ten kůň,“ zašklebil se na něj Silk.

„Jak je to ještě daleko do Kamaaru?“ zeptala se teta Pol.

„Z Murosu je to sto dvacet mil,“ odpověděl jí Silk.

„Budeme si muset někde odpočinout,“ řekla teta Pol. „Nemůžeme urazit tryskem sto dvacet mil bez přestávky, ať už nás pronásleduje kdokoliv.“

„Myslím, že se teď pronásledování nemusíme bát," řekl Vlk. „Algarové jistě dokáží zastavit Brilla a jeho žoldáky, i kdyby s nimi byl sám Ašarak."

„Alespoň k něčemu jsou ti Algarové dobří," prohodil suše Silk.

„Pokud si dobře pamatuju," ozval se zase Vlk. „Tak je asi patnáct mil na západ vojenská ubytovna. Měli bychom tam dorazit kolem poledního."

„Myslíte, že nás tam nechají odpočinout?" zeptal se pochybovačně Durník. „Nikdy jsem neslyšel, že by byli Tolnedrané vyhlášeni svou pohostinností."

„Tolnedrané udělají za peníze cokoli," ujistil ho Silk. „Tahle ubytovna může být náhodou moc dobré místo pro zastávku. I kdyby se Brill nebo Ašarak dostali přes Algary a pronásledovali nás, tak by jistě vojáci nestrpěli ve svých prostorách nějaké bitky."

„Jak to, že jsou tolnedrijští vojáci v Sendarii?" podivil se Garion a pocítil při té otázce osten patriotismu.

„Kdekoli je nějaká, dobrá cesta, tam najdeš jejich legie," odpověděl Silk. „Tolnedrané jsou mistry v sepisování různých nájemních smluv. To jim jde skoro tak dobře jako šízení zákazníků."

Pan Vlk se uchechtl. „Teď ale, Silku, nejsi důsledný," řekl. „Jejich dobré cesty ti nevadí, ale jejich legie ano. Přitom dobře víš, že jedno bez druhého nemůže existovat."

„Já jsem o sobě taky nikdy netvrdil, že jsem důsledný," opáčil nosatý muž. „Jestli se chceme do té královské ubytovny dostat před polednem, tak bychom měli asi pohnout. Já už nic nenamítám. Jeho veličenstvo si může posloužit z mojí peněženky."

„Tak dobrá," souhlasil Vlk. „Pojeďme." Pobídl svého algarského koně, který už začal projevovat známky netrpělivosti.

Když dorazili v poledne k ubytovně, ukázalo se, že je to komplex bytelně postavených budov se silnou ochrannou zdí. Legionáři, kteří v ní byli ubytováni, nijak Garionovi nepřipomínali tolnedrijské obchodníky, se kterými se kdysi potkával. Na rozdíl od tučných mužů obchodu se tito drsně vyhlížející profesionální válečníci nosili ve svých helmách a brněních s hrdým vědomím, že za nimi stojí celá Tolnedra.

Jídlo, které jim nabídli v jídelně, bylo prosté a jistě i zdravé, ale příšerně drahé. Malinké ubikace byly vojensky čisté, s úzkými postelemi a vlněnými příkrývkami a také byly velmi drahé. Stáje byly udržované a čist'ounké... a také kvůli nim musel pan Vlk pořádně sáhnout do váčku s penězi. Gariona by zajímalo, kolik musel Vlk za jejich ubytování zaplatit, ale ten platil vše s tak klidným výrazem, jako by byl jeho váček bezedný.

„Odpocíneme si tady do zítřka," oznámil bělovousý, starý muž po jídle. „Možná do rána také zmizí snůh. Moc se mi nelíbí cestovat naslepo sněhovou vánicí. V takovém počasí se může na cestě skrýt kdekdo."

Garion byl tak vyčerpán, že sotva vnímal, co se děje okolo, ta slova přivítal s velkou radostí. On sám už skoro usnul při jídle a i ostatní seděli potichu a bylo na nich vidět, že jsou unaveni.

„Garione," ozvala se konečně teta Pol, „proč si nejdeš lehnout?"

„Jsem v pořádku, teto Pol," odpověděl a probral se vztekem, že se s ním zase zachází jako s dítětem.

„*Okamžitě*, Garione," řekla teta tónem, který nesnesl odporu a který Garion tak důvěrně znal. Měl pocit, že od ní za celý život neslyší nic jiného než '*Ted' hned, Garione,*' nebo něco podobného. Zároveň ale věděl, že nemá smysl se s ní nijak dohadovat.

Vstal a s překvapením zjistil, že se mu úplně třesou nohy. Teta Pol vstala také od stolu a vedla ho z jídelny.

„Já najdu cestu sám," namítal Garion.

„To já vím," odpověděla. „Ale raději půjdu s tebou."

Když se složil ve svém pokojíku do postele, přikryla ho pečlivě příkrývkou až ke krku. „Zůstaň pěkně přikrytý," řekla mu. „Nechci, aby ses nachladil." Položila mu krátce chladnou ruku na čelo, jak to dělávala, když byl menší.

„Teto Pol," ozval se ospale.

„Ano, Garione?"

„Kdo byli moji rodiče? Rád bych věděl, jak se jmenovali?"

Vážně se na něj podívala. „Popovídáme si o tom později," řekla po chvilce váhání.

„Chtěl bych to vědět," trval na svém.

„Tak dobře. Tvůj otec se jmenoval Geran a tvoje matka byla Ildera."

Garion o tom chvíli přemýšlel. „Ta jména neznějí moc sendarsky," řekl konečně.

„Ani to nejsou sendarská jména," potvrdila teta Pol.

„Jak to tedy bylo?"

„Je to moc dlouhý příběh," řekla teta Pol, „a ty jsi už moc unavený, abys to mohl vnímat."

V náhlém popudu se Garion dotkl znaménkem na své pravé dlani pramene bílých vlasů nad obočím tety Pol. Jako už se mu jednou stalo, opět se mu otevřelo okno do jeho duše, ale tentokrát se otevřelo mnohem víc a celkově to byl daleko vážnější prožitek. Byl v něm vztek a převažovala v něm jedna tvář... byla to tvář podobná tváři pana Vlka, ale nebyl to on... v té tváři byl vepsán všechn vztek světa.

Teta Pol uhnula stranou. „Už jsem tě jednou, Garione, žádala, abys to nedělal," řekla vážným hlasem. „Na to ještě skutečné nejsi připraven."

„Jednou bys mi to ale měla říct," řekl Garion.

„Asi ano," přikývla, „ale ne teď. Zavři oči a spi."

Po těch slovech okamžitě usnul, jako by její vybidnutí zlomilo jeho vůli, a spal hlubokým, klidným spánkem.

Do příštího rána skutečně přestalo sněžit. Svět za zdmi ubytovny byl pokryt silnou bílou pokrývkou a vzduch byl prosycen hustou bílou mlhou.

„Tak to je skutečně mlžná Sendarie," smál se u snídaně Silk. „Někdy se divím, že tady v tom království všechno nezrezaví."

Celý den usilovně jeli vpřed a ukrajovali míli za mílí. Večer se dostali k další vojenské ubytovně, která jako by z oka vypadla té předešlé. Byla jí tak podobná, že Garion na chvíli zaváhal, zda nejeli celý den v kruhu a nedostali se zase na místo, odkud ráno vyjeli. Zmínil se o tom Silkovi, když spolu vedli koně do stáje.

„Tolnedřané jsou lidé, o kterých víš prakticky vše dopředu," prohlásil Silk. „A to samé platí o jejich ubytovnách. Ty samé budovy můžeš najít v Drasnii, Algarii, Arendii a na všech místech, kde jsou velké cesty. To je jedna z jejich velkých slabin... nemají vůbec představitost."

„Copak je neunavuje dělat stále ty samé věci dokola?“ podivil se Garion.

„Naopak. Mám pocit, že to se jim přesně líbí a dělá jim to život pohodlnějším,“ smál se Silk. „Podíváme se, jaká bude večere.“

Příštího dne zase sněžilo, ale kolem poledního ucítil Garion pach, který se výrazně lišil od nezřetelného pachu, který je provázel celou cestu. Měl přesně stejný pocit, jako když poprvé u Darině ucítil moře, a věděl, že se blíží k cíli cesty.

Kamaar, největší sendarské město, byl zároveň přístavem, který se rozkládal od pradávna u ústí Kamaarské řeky. Byl přirozenou západní křižovatkou Velké severní cesty, která mířila do Boktoru v Drasnii, a zároveň přirozeným severním koncem Velké západní cesty, která vedla dolů přes Arendii do Tolnedry a do hlavního města království Tol Honethu. S trochou nadsázky by bylo možno prohlásit, že všechny cesty končí v Kamaaru.

V pozdním, chladném odpoledni sjížděli za hustého sněžení z kopce k městu. Kus od brány zastavila teta Pol svého koně. „Když už se nevydáváme za nějaké pobudy,“ prohlásila, „nevidím důvod, proč bychom si stále měli vybírat k přespání zájezdní hostince s tou nejpochybnější pověstí. Co vy na to?“

„Abych se přiznal,“ řekl Vlk, „tak jsem o tom nepřemýšlel.“

„Dobrá, já jsem o tom přemýšlela,“ kývla teta Pol. „Už mám až po krk nějakých strohých ubytoven a ubohých vesnických hostinců. Chci koupelnu, čistou postel a nějaké dobré jídlo. Jestli vám to nebude příliš vadit, tak bych tentokrát ráda vybrala hotel já sama.“

„Samozřejmě,“ souhlasil pokorně Vlk. „Jak si přeješ.“

„Tak dobře,“ řekla teta Pol a zamířila k městské bráně v čele skupinky.

„Co vás přivádí do Kamaaru?“ zeptal se spíše nerudně jeden ze strážných zachumlaných do kožichů.

Teta Pol si stáhla kapuci a sjela muže chladným pohledem.

„Jsem vévodkyně z Eratu,“ oznámila zvučným hlasem. „Tohle jsou moji sloužící, a proč přijíždím do Kamaaru, je moje soukromá věc.“

Strážný překvapeně zamrkal a pak se uctivě uklonil. „Promiňte, Výsosti,“ řekl. „Nechtěl jsem vás nijak urazit.“

„Jste si tím jist?" řekla teta Pol a její hlas byl teď stejně chladný a nebezpečný jako její pohled.

„Nepoznal jsem vás, milosti," huhlal ten chudák a kroutil se pod zdrcujícím, vladařským pohledem. „Mohu vám být nějak nápomocen?"

„Těžko," prohlásila teta Pol a několikrát si ho změřila od hlavy k patě. „Jak se jmenuje nejlepší hotel v Kamaaru?"

„To asi bude Zlatý lev, madam."

„No a...?" zeptala se nervózně.

„Co 'no a', madam?" zeptal se ubohý strážný, kterého uvedla její otázka do rozpaků.

„Kde je?" vyptávala se. „Nestůjte tady jako solný sloup. Mluvte!"

„Je za celníci. Jeďte dolů touhle ulicí a dostanete se na Celní náměstí," odpověděl strážný, kterého slova tety Pol přivedla trochu k sobě. „Tam už vám každý ukáže, kde je Zlatý lev."

Teta Pol si znovu natáhla kapuci. „Dejte něco tomu chlapíkovi," řekla přes rameno a bez jediného ohlédnutí se rozjela do města.

„Děkuju," řekl strážný Vlkovi, když mu podal drobnou minci. „Musím přiznat, že jsem nikdy předtím neslyšel o vévodkyni z Eratu."

„To jste šťastný člověk," pokýval hlavou Vlk.

„Je skutečně krásná," pravil uznale strážný.

„A taky pěkně náladová, když to na ni přijde," řekl mu Vlk.

„To jsem si taky všiml," poznamenal strážný.

„My jsme si všimli, že jste si toho všiml," zasmál se Silk.

Popohnali koně, aby dostihli tetu Pol.

„Tak vévodkyně z Eratu?" řekl jízlivě Silk.

„Způsoby toho chlapíka mne pobouřily," řekla teta Pol. „Jsem příliš unavená na to, abych se někomu předváděla."

Na Celním náměstí zastoupil Silk svým koněm cestu obchodníkovi spěchajícímu přes zasněžené prostranství. „Hej, chlape," oslovil ho urážlivým tónem a cpal koně těsně před překvapeného kupce. „Moje paní, vévodkyně z Eratu, potřebuje vědět, jak se dostane ke Zlatému lvu. Buď tak laskav a ukaž nám cestu."

Kupec jenom zíral a jeho tvář zrudla tím urážlivým tónem. „Nahoru ulicí," řekl stručně ámávl rukou. „Je to kousek cesty. Hotel bude po vaší levé ruce. Je před ním štít se lvem."

Silk nelibě frkl, hodil pár drobných mincí kupci k nohám a elegantně otočil koně. Garion si všiml, že kupec sice vypadal dotčeně, ale *sehnul se* do sněhu pro peníze.

„Pochybuji, že ti lidé zapomenou, že jsme tudy projížděli," řekl s kyselou tvář Vlk, když kousek popojeli od kupce.

„Budou si pamatovat, že tudy projížděla arogantní šlechtična," řekl Silk. „To je to nejlepší maskování, jaké jsme si mohli přát."

Když přijeli do hotelu, teta Pol si neporučila obyčejný pokoj, ale hned celé apartmá. „Můj komoří vám potom zaplatí," řekla hoteliéroví a ukázala na pana Vlka. „Naši nákladní koně se zbytkem služebnictva jsou několik dní cesty pozadu. Proto budu potřebovat nějakého krejčího a služebnou. Postarejte se o to." Otočila se a důstojně odcházela ke schodišti, které vedlo k jejímu apartmá. Za ní pospíchal sluha, který se snažil dostat před ni, aby jí mohl ukázat cestu a přidržel dveře.

„Ta vévodkyně má pěkně panovačné způsoby, co?" otočil se hoteliér na Vlka.

„To tedy má," souhlasil Vlk. „Už jsem pochopil, že je nejlepší nezpěčovat se jejím přáním."

„Dám tedy raději na vás," ujistil ho hoteliér. „Moje nejmladší dcera je celkem spolehlivá a úslužná dívka. Pošlu ji, aby sloužila vaší milosti jako komorná."

„Tisíceré díky, příteli," řekl mu Silk. „Naše paní se vždycky pěkně rozčílí, když se její přání nesplní okamžitě. A první jsme vždycky na ráně my."

Zamířili po schodech k části hotelu, kterou vybrala teta Pol, a vstoupili do hlavního obývacího pokoje, který byl zařízen tak honosně, že to Garion ve svém životě ještě neviděl. Stěny byly potaženy látkovými, bohatě zdobenými tapetami. Na stěnách byly ve svícnech tlustá svíce z poctivého vosku a ne z nějaké ubohé lojovité náhražky. V krbu plápolal velký oheň a na podlaze ležel silný koberec s podivným vzorem.

Před ohněm stála teta Pol a nahřívala se. „Není to tu lepší než

v nějaké zaplivané hospodě, kde to smrdí rybami a nemytými námořníky?" zeptala se.

„Jestli mi vévodkyně z Eratu odpustí moje slova," ozval se kyselým tónem Vlk, „tak tohle je stěží způsob, jak se vyhnout pozornosti. A navíc za to, co tu budeme platit, by se dala týden živit celá legie."

„Nepodléhej na stará kolena lakotě, Starý vlku," odpověděla teta Pol. „Nikdo nebere panovačnou šlechtičnu příliš vážné a ani tvůj nápad s nákladními vozy nás neochránil od Brillova pronásledování. Tohle přestrojení je alespoň pohodlné a umožňuje nám rychlé cestování."

Vlk zafrkal. „Jenom doufám, že toho nebudeme litovat," řekl.

„Přestaň si stěžovat, staříku," chlácholila ho.

„No tak ať je po tvém, Pol," vzdychl.

„Jak se máme chovat, slečno Pol?" zeptal se ostýchavě Durnik. Bylo zjevné, že ho změna chování zaskočila. „Nejsem příliš obeznámen se způsoby šlechty."

„To je docela jednoduché, Durniku," ujist'ovala ho a prohlížela si pozorně jeho poctivou tvář a bytelnou figuru. „Jak by se ti líbilo být šéfem čeledínů vévodkyně z Eratu a správcem jejích stájí?"

Durnik se úlevně zasmál. „To jsou honosné tituly pro práci, kterou dělám celý život," řekl. „Práci zastanu klidně, ale ty tituly mohou být přítěží."

„Počínáš si skvěle, Durniku," ujistil ho Silk. „Tvoje poctivá tvář má na lidi blahodárný vliv. Věří všemu, co jim řekneš. Kdybych měl tvou tvář, klidně bych ukradl půlku světa." Otočil se k tetě Pol.

„Jakou roli mám hrát já, má paní?" zeptal se.

„Ty budeš můj šafář," řekla. „Té funkci se většinou přisuzuje zlodějna, takže ti to bude pěkně sedět."

Silk se ironicky uklonil.

„A co já?" zeptal se Barak a očividně se mračil.

„Ty budeš můj strážce," odpověděla teta Pol. „Těžko by kdo uvěřil, že jsi taneční mistr. Prostě se pohybuj okolo a tvař se dostatečně nebezpečně."

„A co já, teto Pol?" zeptal se Garion. „Co mám dělat já?"

„Ty budeš moje páže."

„Co dělá takové páže?"

„Budeš mi k ruce. Třeba mi budeš podávat věci, o které si řeknu.“

„To jsem vždycky dělal a ani jsem nevěděl, že jsem páže.“

„Nebud' drzý. Budeš také otvírat dveře a uvádět hosty. A když budu smutná, tak mi budeš zpívat.“

„Zpívat?“ divil se nevěřícíně Garion. „Já?“

„Je to zvykem.“

„To mi přece, teto Pol, nemůžeš udělat.“

„Vaše Výsosti,“ opravila ho.

„Nebude to žádná krása, když budu muset skutečně zpívat,“ upozorňoval Garion. „Nemám příliš krásný hlas.“

„Vedeš si dobře, drahý chlapče,“ řekla teta Pol.

„Já jsem už byl jmenován komořím Její Výsosti,“ prohlásil Vlk.

„Můj vrchní sluha,“ řekla mu. „Správce mých statků a zároveň držitel mé peněženky.“

„Věděl jsem dopředu, že mi ta role bude sedět.“

Najednou se ozvalo hlasité zaklepání na dveře.

„Podívej se, Garione, kdo to je,“ vybídla ho teta Pol.

Když Garion vyhlédl ze dveří, spatřil za nimi mladou dívku s čepcem ve světle hnědých vlasech. Měla velké hnědé oči, které ho s obavou pozorovaly.

„Prosím?“ zeptal se.

„Poslali mne sem, abych počkala na vévodkyni,“ řekla tichým hlasem.

„Vaše Výsosti, právě dorazila vaše komorná,“ oznámil Garion.

„Výborně,“ prohlásila teta Pol. „Pojď dál, dítě.“

Dívka vstoupila do pokoje.

„Ty jsi ale pěkná dívenka,“ řekla teta Pol.

„Děkuji, paní,“ pípala dívka a zrudla.

„Jak se jmenuješ?“

„Říkají mi Donia, má paní.“

„Krásné jméno,“ na to teta Pol. „Přejdeme k důležitějším záležitostem. Je tu někde koupelna?“

Příštího dne ráno stále ještě sněžilo. Střechy okolních domů byly úplně bílé a úzké uličky byly plné sněhu.

„Myslím, že se blíží konec našeho pátrání," prohlásil Vlk, když se díval z okna v pokoji potaženém tkanými tapetami.

„Je velmi nepravděpodobné, že by ten, po kom jdeme, zůstal v Kamaaru delší dobu," řekl Silk.

„Velmi nepravděpodobné," souhlasil Vlk, „ale jakmile najdeme jeho stopu, budeme postupovat mnohem rychleji. Pojd'me do města a přesvědčíme se, zda mám pravdu."

Potom co Vlk se Silkem odešli, sedl si Garion s Doniou a chvíli si s ní povídal. Donia byla zhruba jeho věku, a ačkoliv nebyla tak pěkná jako Zubretta, Garion našel v jejím měkkém hlase a velkých hnědých očích značné zalíbení. Pěkně si povídali, když přišel krejčí tety Pol a Donia musela jít do pokoje k vévodkyni z Eratu, aby mu byla k ruce.

Protože byl Durnik celý nesvůj z přepychových komnat, odešel hned po snídani do stájí a Garionovi zbyl jako společník pouze obr Barak. Ten seděl na židli a pečlivě si cídil svůj meč, zejména rudou skvrnu na jeho ostří..., což byla připomínka na jejich šarvátku v Murosu. Garion se nikdy necítil příliš dobře s tímhle rudovousým obrem. Barak mluvil velmi zřídka a Garion měl pocit, že z něj stále vyzařuje nějaká hrozba. Garionovi tedy nezbylo, než se věnovat tapetám v obyvacím pokoji. Na tapetách byli zobrazeni rytíři v plné zbroji na zámku na vrcholku hory a podivně se usmívající dívky v zahradách.

„To je arendijská tapeta," ozval se Barak těsně za Garionem. Garion překvapením nadskočil. Ten obrovský muž se k němu přiblížil tak tiše, že ho vůbec neslyšel.

„Jak to můžete vědět?" zeptal se uctivě Garion.

„Arend'ané mají slabost pro takové tapety," odpověděl obr. „Jejich ženy vyšívaly takové tapety, zatímco si muži navzájem naklepávají brnění."

„Oni si opravdu tohle všechno oblékají?" zeptal se nevěřicně Garion a ukázal na rytíře v těžkém brnění.

„Ale ano," zasmál se Barak. „A ještě víc. I jejich koně mají brnění. Je to velmi hloupý způsob válčení."

Garion poklepal nohou na koberec. „To je také arendijská práce?" zeptal se.

Barak zavrtěl hlavou. „Ne, to je z Mallorej," odpověděl.

„Jak se mohl dostat tak daleko od Mallorey?" podivil se Garion. „Slyšel jsem, že je Mallorean na druhém konci světa."

„Je pěkně daleko," souhlasil Barak, „ale kupci by kvůli zisku ušli dvakrát tolik. Takové zboží se často dopravuje po Velké severní cestě z Gar og Nadraku do Boktoru. Mallornské koberce mají velkou cenu. Mně osobně se moc nelíbí, protože nemám rád věci, které mají něco společného s Angaraky."

„Kolik druhů Angaraků vůbec je?" zeptal se Garion. „Vím, že existují Murgové a Thullové, a slyšel jsem také vyprávět o bitvě u Vo Mimbre, ale ve skutečnosti o nich tak moc nevím."

„Celkem existuje pět kmenů," pravil Barak a zase se usadil a pokračoval v leštění meče. „Murgové, Thullové, Nadrakové, Malloreané a samozřejmě Grolimové. Žijí ve čtyřech královstvích na východě... v Mallorey, Gar og Nadraku, Mišrak ak Thullu a Kthol Murgos."

„A kde žijí Grolimové?"

„Ti nemají žádné zvláštní místo," odpověděl zamračeně Barak. „Grolimové jsou knězi jednookého Toraka a žijí všude, kde jsou ostatní Angarakové. Grolimové provádějí oběti Torakovi. Nože Grolimů prolily víc angaracké krve než tucet bitev u Vo Mimbre."

Garion se otrásl. „Proč by Torak nacházel takové uspokojení v popravách svých vlastních lidí?" ptal se.

„Kdo ví?" potřásl hlavou Barak. „Je to zapuzený bůh zla. Někteří lidé si myslí, že se zbláznil, když použil Aldurův Orb proti ostatním a způsobil, že pukla zem. Orb mu to zase oplatil tím, že mu vypálil oko a připravil ho o jednu ruku."

„Jak by mohl puknout svět?" vykřikl Garion. „Této části celého vyprávění jsem nikdy nerozuměl."

„Moc Aldurova Orbu je taková, že může způsobit cokoliv," odpověděl mu Barak. „Když Torak pozdvihl Orb, země pod jeho rnocí pukla a zalilo ji moře. Ta pověst je velmi stará, ale přesto si myslím, že je pravdivá."

„Kde je Aldurův Orb nyní?" zeptal se náhle Garion.

Barak na něj zpřímá pohlédl svýma modrýma očima a jeho tvář vypadala velmi zamyšleně, ale neřekl nic.

„Víte, co si myslím?" řekl v náhlém popudu Garion. „Myslím, že Aldurův Orb byl ukraden. Myslím, že se pan Vlk snaží najít právě Aldurův Orb."

„Myslím, že bude lepší, když o těchhle věcech nebudeš moc přemýšlet," upozornil ho Barak.

„Ale já to chci vědět," namítl Garion a nic nedbal na Barakova slova a na jeho naléhavý tón. „Každý se mnou zachází jako s nějakým hloupým chlapečkem. Já se akorát motám okolo a nemám vůbec tušení, co se děje. Kdo vůbec *je pan Vlk*? Proč se k němu ti Algarové chovali tak uctivě, když ho viděli? Jak může vystopovat něco, co nevidí? Baraku, prosím vás, řekněte mi to."

„Já ti to neřeknu," usmál se Barak. „Tvoje teta Pol by mi vytrhala všechny vousy pěkně jeden po druhém, kdybych provedl takovou hloupost."

„Vy se jí bojíte, co?"

„Každý muž, který má všech pět pohromadě, se jí bojí," odpověděl vážně Barak. Vstal a zasunul meč do pochvy.

„Cože, tety Pol?" zeptal se nevěřičně Garion.

„Ty se jí nebojíš?" zeptal se Barak a mrkl na něj.

„Ne," řekl Garion, ale hned si uvědomil, že nemluvil úplně pravdu. „No... nebojím se jí nijak extra. Je to něco jiného..." Nechal větu nedokončenou, protože nevěděl, jak to vysvětlit.

„Přesně," řekl Barak. „A já nejsem o nic odvážnější než ty. Ty máš plno otázek a já cítím, že bude moudřejší na ně neodpovídat. Když se budeš chtít tyhle věci dozvědět, budeš se muset optat tety Pol."

„Ona mi to neřekne," řekl mrzutě Garion. „Nic mi neřekne. Neřekla mi nic ani o mých rodičích... tedy nic, co by stálo za řeč." Barak se zamyslel. „To je divné," řekl.

„Já si myslím, že nebyli Sendarové," řekl Garion. „Jejich jména nebyla sendarská a Silk mi řekl, že nejsem Sendar, nebo tak alespoň nevypadám."

Barak na něj pozorně pohlédl. „Ne," řekl po chvíli. „Když o tom tak mluvíš, tak musím říct, že skutečně nevypadáš jako Sendar. Vypadáš nejspíš jako Rivan... ale ani to není zcela přesně ono."

„Je teta Pol Rivanka?"

Barakovy oči se zúžily. „Myslím, že se dostáváme k otázkám, na které bych raději neměl odpovídat," řekl.

„Jednoho dne to stejně zjistím," prohlásil Garion.

„Ale ne dnes," doplnil Barak. „Pojď, potřebuji mít trochu cvičení. Zajdeme na dvůr a tam ti dám lekci v zacházení s mečem."

„Mně?" vyhrkl Garion a jeho zájem o vlastní kořeny se ztratil ve vzrušení, které teď pocítil.

„Už jsi ve věku, kdy je nejvyšší čas začít s učením," odpověděl Barak. „Časem se ti to může dost hodit."

Pozdě odpoledne, když ho začala bolet ruka z věčných pokusů o odražení těžkého Barakova meče, už se mu ten nápad s učením na válečníka tak vzrušující nezdál a v tu chvíli se také naštěstí vrátil pan Vlk se Silkem. Šaty měli mokré od sněhu, kterým se celý den brodili, ale přesto Vlkovi zářily oči a jeho tvář prozrazovala velké uspokojení.

„Zavolej tetu Pol, aby přišla k nám," řekl Garionovi, když si stáhl mokrý plášť a stoupl si k ohni, aby se ohřál.

Garion bystře usoudil, že teď není čas na nějaké vyptávání. Pospíchal k naleštěným dveřím, za kterými byla celý den zavřená teta Pol se svým krejčím a komornou.

„Co se děje?" ozval se hlas zevnitř po jeho zaklepání.

„Pan... ehm... co byl... ehm, váš komoří se vrátil, Výsosti," odpověděl Garion, který si na poslední chvíli uvědomil, že nejsou sami. „Rád by si s vámi promluvil."

„No, dobrá. Ať chvíli počká," ozval se hlas tety Pol. Za minutu se objevila a pečlivě za sebou zavřela dveře.

Garion jenom zíral. Bohaté šaty z nařaseného modrého sametu jí slušely, že se nezmohl ani na obdivný vzdech. Garion tam prostě stál a zíral v němém úžasu.

„Kde je?" zeptala se teta Pol. „Nestůj tady s otevřenou pusou, Garione. To není slušné."

„Ty jsi *tak krásná*, teto Pol," vyhrkl.

„To jsem ráda, drahý," řekla a poplácala ho po tváři. „Já vím. Tak kde je Starý vlk?"

„V pokoji s tapetami," odpověděl Garion, který stále nebyl schopen od ní odtrhnout oči.

„Tak pojd'me za ním," řekla teta Pol a zamířila halou k obývacímu pokoji. Vstoupili dovnitř a zjistili, že všichni stojí kolem krbu.

„Tak co?" zeptala se teta Pol.

Vlk na ni pohlédl a oči mu stále ještě zářily. „Vynikající výběr, Pol," pravil uznale. „Modrá ti vždycky slušela ze všech barev nejvíc." „Líbí se ti?" zeptala se a otočila se dokola skoro jako malé děvčátko, které těší, když se na ně ostatní dívají. „Doufám, že se ti to líbí, Starý vlku, protože tě to bude stát pěkné peníze."

Vlk se zasmál. „To jsem si mohl myslet," řekl.

Bylo zcela zjevné, jaký dojem udělala teta Pol na Durnika. Chudák doslova vyvalil oči, jeho tvář střídavě rudla a bledla a pak se mu na ní usadil výraz takové beznaděje, až to Gariona dojalo. Silk i Barak se beze slova hluboce tetě Pol uklonili a jejich oči bez přestání sledovaly její krásnou postavu.

„Bylo to tady," oznámil Vlk vážně.

„Jsi si jist?" ptala se teta Pol.

Vlk přikývl. „Cítím jeho stopy v každém kameni."

„Dostalo se to sem po moři?" zeptala se teta Pol.

„Ne. Patrně se s tím nejprve skryl v nějakém opuštěném zálivu a potom sem přišel po pobřeží."

„Tady si najmul loď?"

„Pochybuju," řekl Vlk. „Na to ho znám příliš dobře. Na moři se moc necítí."

„Mimo to," ozval se Barak, „by stačilo jedno slovo králi Anhegovi z Šereku a na moři by se objevilo sto jeho válečných lodí. Nikdo se na moři nedokáže ukrýt před šereckými loděmi a on to ví."

„Máš pravdu," přikývl Vlk. „Myslím, že se chce vyhnout území Alornů. Proto také asi necestoval po Severní cestě Algarií a Drasnií. V královstvích Alornů je ještě silný duch Belara. A ani zloděj si netroufne se postavit Medvědímu bohu."

„Takže zbývá Arendie," řekl Silk, „nebo země Ulgů."

„Myslím, že to bude Arendie," řekl Vlk. „Zloba Ulga je ještě hroznější než pomsta Belara."

„Promiňte," řekl Durnik s očima stále upřenýma na tetu Pol. „Jsem z toho trochu zmaten. Stále jsem ještě nepochopil, kdo je vlastně tím zlodějem."

„Lituji, milý Durniku," odpověděl Vlk, „ale vyslovit jeho jméno není zrovna nejlepší nápad. Je schopen zaslechnout své jméno tisíce mil a my bychom na sebe zbytečně upozornili. Má jisté schopnosti sledovat každý krok bytosti, kterou jednou zaměří."

„Je to nějaký kouzelník?" zeptal se nevěřičně Durnik.

„To není přesné označení, které bych pro něj použil já," pokyvoval hlavou Vlk. „Označení kouzelník používají ti, kteří tomuto speciálnímu umění příliš nerozumí. Nazývejme ho zatím 'zloděj', i když přiznávám, že znám několik ještě méně slušných výrazů, které by se pro něj hodily."

„Myslíte, že si můžeme být jisti, že míří do království Angaraků?" zeptal se Silk a svařtil čelo. „Jestli ano, tak by možná bylo rychlejší sednout rovnou na loď do Tol Honetu a odtamtud se za ním vydat Jižní obchodní cestou do Kthol Murgos."

Vlk zavrtěl hlavou. „Když už jsme ho našli, tak bude lepší sledovat jeho stopu. Nevíme přesně, co zamýšlí. Možná si tu věc, co ukradl, chce nechat pro sebe a nechce ji dát Grolimům. Je dokonce možné, že bude hledat útočiště v Nyisse."

„To by ale nemohl udělat bez souhlasu Salmissry," řekla teta Pol.

„Nebylo by to poprvé, co by se královna hadích lidí pletla do věcí, které se jí nijak netýkají," opáčil Vlk. „Jestli se ukáže, že je to pravda," sykla teta Pol, „tak si dopřeju to potěšení a pořádně si ji podám."

„Ještě to nevíme jistě," uklidňoval ji Vlk. „Zítra si koupíme zásoby jídla a necháme se převézt na druhou stranu řeky do Arendie. Tam určitě zachytíme jeho stopy a budeme ho sledovat. Až si budeme jisti, kam míří, můžeme promyslet naše možnosti."

Ze dvora, na který padal soumrak, se ozvaly zvuky mnoha přijíždějících koní.

Barak přistoupil k oknu a pohlédl ven. „Vojáci," oznámil stručně.

„Tady?" podivil se Silk a přispěchal k oknu.

„Zdá se, že jsou z jednoho z královských oddílů," řekl Barak.

„Ti se o nás nebudou zajímat," podotkla teta Pol.

„Pokud ovšem nejsou ve skutečnosti někým jiným," dodal Silk. „Není tak obtížné si obstarat jakoukoliv uniformu."

„Murgové to nejsou," zavrtěl hlavou Barak. „Ty bych poznal."

„Brill také není Murgo," usadil ho Silk a díval se pozorně na dvůr.

„Dávejte pozor, jestli nerozeznáte, o čem hovoří," radil Vlk.

Barak opatrně otevřel jedno křídlo okna a plamen svíčky zatancoval pod. nápořem chladného vzduchu. Dole na dvoře hovořil kapitán vojáků s majitelem hotelu. „Je to chlapík o trochu vyšší než střední postavy s bílými vlasy a vousy. Mohou s ním cestovat ještě další lidé."

„Je tady někdo, kdo by se hodil na váš popis, ctihodnosti," řekl uctivě majitel hostince, „ale jsem si jist, že to nebude on. Je to totiž vrchní komoří vévodkyně z Eratu, která poctila můj hotel svou návštěvou."

„Vévodkyně odkud?" zeptal se ostře kapitán.

„Z Eratu," odpověděl hoteliér. „Je to velice vznešená a krásná dáma vybraných mravů."

„Zajímalo by mě, jestli bych si mohl s vévodkyní promluvit," prohlásil kapitán a slézal z koně.

„Zeptám se jí, jestli přijme vaši ctihodnost," odpověděl hoteliér.

Barak zavřel okno. „Já si s tím kapitánkem poradím," řekl stručně.

„Ne," zarazil ho Vlk. „Má s sebou příliš mnoho vojáků. A jestli jsou to skutečně vojáci, tak nám nijak neublíží."

„Je tu zadní schodiště," navrhoval Silk. „Můžeme být tři ulice daleko, než se vůbec dostane ke dveřím."

„Co jestli rozmístil vojáky kolem celého hotelu?" obrátila se na něj teta Pol. „Co potom? Když si chce popovídat s vévodkyní z Eratu, proč nenechat vévodkyni, aby to s ním vyřídila?"

„Co máš v plánu?" zeptal se Vlk.

„Já si s ním promluví a vy zůstaňte mimo dohled," řekla teta Pol. „Mohla bych ho zpracovat tak, že by byl do rána bez sebe. Do té doby bychom se mohli dostat přes řeku do Arendie."

„Možné to je," řekl Vlk. „Ale ten kapitán vypadá značně odhodlaně a rozhodně."

„Už jsem měla co do činění i s takovými muži," prohlásila teta Pol.

„Musíme se rozhodnout rychle," upozornil ode dveří Silk. „Už je na schodech."

„Zkusíme to po tvém, Pol," souhlasil Vlk a otevřel dveře do sousedního pokoje.

„Ty tady, Garione, zůstaň," řekla teta Pol, „vévodkyně z Eratu nemůže zůstat bez svého pážete."

Vlk a ostatní se rychle vytratili z pokoje.

„Co mám dělat, teto Pol?" šeptal Garion.

„Prostě si pamatuj, že jsi moje páže, drahý chlapče," pravila teta Pol, usadila se na velkou pohovku uprostřed pokoje a pečlivě si urovnávala záhyby svých šatů. „Zůstaň stát nedaleko mne a tvař se ostražitě. Já se postarám o zbytek."

„Ano, má paní," odpověděl Garion.

Kapitán se objevil po hoteliérově zaklepání a ukázalo se, že je to vysoký, přísně vypadající muž s pronikavými šedými očima. Garion se snažil vypadat co nejoficiálněji. Zeptal se kapitána na jméno a potom se otočil k tetě Pol.

„Kapitán Brendig vás přišel požádat o rozmluvu, Vaše Výsosti," oznámil. „Tvrdí, že se jedná o něco důležitého."

Teta Pol na něj chvíli hleděla s výrazem, který měl dávat najevo, že přemýšlí o kapitánově žádosti. „Nuže dobrá," ozvala se konečně. „Ať jde dál."

Kapitán Brendig vstoupil do pokoje a hoteliér bleskurychle zmizel.

„Vaše Výsosti," ozval se kapitán a uklonil se směrem k tetě Pol.

„O co jde, kapitáne?" zajímala se teta Pol.

„Neobtěžoval bych Vaši Milost, kdyby mé poslání nebylo tak závažné," omlouval se kapitán Brendig. „Mám příkazy přímo od krále a všichni dobře víme, že ty musíme všichni poslouchat."

„Myslím, že pro krále mohu pár minut obětovat," svolila teta Pol.

„Král si přeje, aby byl zatčen jistý muž," řekl Brendig. „Má to být starší muž s bílými vlasy a vousy. Byl jsem informován, že jeden z vašich sloužících odpovídá danému popisu."

„Je ten muž snad zločinec?" zeptala se teta Pol.

„To král neřekl, Vaše Výsosti," odpověděl kapitán. „Bylo mi pouze řečeno, že ten muž má být zatčen a dopraven do paláce v Sendaru... a s ním všichni z jeho družiny."

„Bývám u dvora zřídkka," řekla teta Pol. „Přesto se mi zdá velmi neobvyklé, že by král projevoval zájem o mého sluhu."

„Vaše Milosti," ozval se uctivě kapitán Brendig, „musím přiznat, že kromě svých povinností u vojska královské Milosti honosím se ještě titulem baroneta a strávil jsem prakticky celý život u dvora. Přesto jsem vás tam nikdy neviděl. Na ženu takové krásy bych jistě jen tak nezapomněl."

Teta Pol po té lichotce lehce pokývla hlavou. „Měla jsem se hned dovítit, drahý lorde Brendigu," řekla. „Vaše způsoby jsou na hony vzdáleny jednání prostého vojáka."

„Ještě bych vám měl, Vaše Milosti, něco připomenout," pokračoval Brendig. „Znám velmi dobře všechnu šlechtu v království. Pokud se nemýlím, tak je Erat hrabství a hrabě z Eratu je malý, zavalitý muž... ostatně je to shodou okolností můj drahý strýc. Od té doby, co přestalo být království pod vládou wacitských Arendů, nebyl Erat nikdy vévodstvím."

Teta Pol na něj zírala ledovým pohledem.

„Drahá dámo," řekl Brendig takřka omluvným tónem, „Wacitsští Arendové byli vystřídáni svými asturijskými bratřenci na konci třetího tisíciletí. Už více než dva tisíce let jsme neměli šlechtice z wacitského rodu."

„Děkuji vám za lekci z historie, drahý pane," řekla teta Pol chladně.

„Ovšem to není to hlavní, že," pokračoval Brendig. „Můj král mne pověřil, abych našel muže s bílými vlasy i vousy, o kterém jsem vám už říkal. Vážená dámo, znáte takového muže?"

Ta otázka zůstala viset ve vzduchu a Garion měl v návalu náhlé paniky sto chutí zavolat Baraka.

V tu chvíli se otevřely dveře a z vedlejšího pokoje přišel pan Vlk. „Už nemusíte pokračovat v té komedii," řekl. „Já jsem ten, koho hledáte. Co ode mne Fulrach ze Sendarie chce?"

Brendig na něj pohlédl a nedal najevo sebemenší překvapení. „Do takových důvěrností mne Jeho královská Milost nezasvěcuje," řekl. „Nepochybuji, že vám to řekne sám, jakmile přijedeme do Sendaru."

„V tom případě čím dříve, tím lépe," prohlásil Vlk. „Kdy odjedeme?"

„Odjedeme do Sendaru hned zítra po snídani," odpověděl Brendig. „Doufám, že se mohu spolehnout na vaše slovo, že se nikdo nepokusí opustit v noci hotel. Dal bych přednost tomu, abych nemusel vévodkyni eskortovat do místních kasáren. Slyšel jsem, že tamní ubytování nepatří k nejlepším."

„Máte mé slovo," řekl Vlk.

„Děkuji," uklonil se lehce Brendig. „Musím vás ještě upozornit, že jsem kolem hotelu rozestavěl strážce... čistě kvůli vaší bezpečnosti."

„Váš přístup překonává naše očekávání," řekla suše teta Pol.

„Vždy k službám, vážená dámo," prohlásil s formální úklonou Brendig.

Dveře, které se za ním zavřely, byly jenom ze dřeva, ale Gari-on měl pocit, že za ním zapadla těžká železná vrata hradního vězení.

Kapitola jedenáctá

AČKOLIV TO BYLO PO POBŘEŽNÍ CESTĚ z Kamaaru do Sendaru sto sedmdesát mil, zabrala jim cesta devět dnů. Kapitán Brendig pečlivě volil tempo přesunu i rozmístění hlídek kolem Vlka a jeho přátet, že nebylo na útěk ani pomyšlení. Přestalo sice sněžit, ale vítr, který vál od moře přes zasněžené, prosolené pláže, byl pěkně syrový a studený. Přes noc zůstávali v sendarských noclehárnách, které nebyly vybavené úplně jako jejich tolnedrijské protějšky u Velké severní cesty, ale byly jim velmi podobné. Kapitán by jim zřejmě rád dopřál větší komfort, ale zároveň potřeboval ubytovat své muže.

Druhého dne večer seděl Garion u ohně hned vedle Durnika, který zamyšleně hleděl do plamenů. Durnik byl jeho nejstarší přítel a Garion v tu chvíli strašně potřeboval nějakého přítele.

„Durniku," ozval se konečně.

„Co je, chlapce?"

„Už jste byl někdy ve vězení?"

„To myslíš, že jsem provedl něco tak strašného, že jsem už byl ve vězení?"

„No... myslel jsem, že už jste třeba někde nějaké viděl."

„Spořádání lidé se takovým místům zdaleka vyhýbají," odpověděl Durnik.

„Slyšel jsem, že jsou vězení hrozná..., že je v nich zima a plno krys."

„Co má tahle řeč o vězení znamenat?" zeptal se Durnik.

„Mám strach, že se v nějakém vězení můžeme velmi záhy sami octnout," přiznal se Garion a snažil se, aby v jeho hlase nebylo slyšet, jak se bojí.

„Vždyť jsme neudělali nic špatného," řekl Durnik.

„Tak proč by nás král nechal takovým způsobem zatknout. Králové přece takové věci nedělají jen tak bezdůvodně."

„My jsme nic špatného neudělali," opakoval zarputile Durnik.

„Možná udělal něco špatného pan Vlk," zamyslel se Garion.

„Král by přece pro něj neposlal bezdůvodně všechny ty vojáky... a my všichni budeme uvrženi do vězení, protože jsme byli jeho společníky."

„Takové věci se v Sendarii nestávají," prohlásil přesvědčivě Durnik.

Příští den foukal opět velmi silný vítr, ale tentokrát to nebyl chladný vítr od moře, ale naopak teplý vítr z vnitrozemí a sníh začal tát. Kolem poledního začalo pršet. Zachmuřeně projížděli tím hnusným počasím k nejbližší noclehárně.

„Obávám se, že tu budeme muset zůstat, dokud ta mizérie nepřejde," prohlásil večer při pohledu z okna ubytovny kapitán Brendig. „Cesta bude asi zítra při takovém počasí nesjízdná."

Dva další dny strávili ve společné místnosti ubytovny, kde pod pozorným dohledem kapitána Brendiga a jeho mužů naslouchali skučení větru a dešti, který smáčel střechu a stěny.

„Silku," oslovil druhý den Garion muže s tváří fretky, pospávajícího na lavici u stolu.

„Ano, Garione?" ozval se Silk, který se hned probral.

„Jaký je ten král?"

„Jaký král?"

„Sendarský."

„Je to hlupák... jako všichni králové," zasmál se Silk. „Sendarští králové jsou možná trochu hloupější, ale to je přirozené. Proč se ptáš?"

„No..." ošíval se Garion. „Řekněme, že někdo udělal něco, co se králi nelíbilo, a že s tím člověkem, co to provedl, cestovali další lidé a král je dal všechny zatknout. Myslíš, že je král pošle do vězení

všechny? Nebo pošle do vězení jenom toho, kdo ho urazil, a ostatní nechá jít?"

Silk na něj chvíli zíral a pak pevně řekl: „Ta otázka tě není hodná, Garione."

Garion zrudl. „Já mám strach z vězení," řekl tichým hlasem a najednou se sám za sebe styděl. „Nechci být zavřený někde v temném sklepě a ani nevědět za co."

„Králové Sendarie jsou spravedliví a čestní mužové," řekl mu Silk. „Obávám se, že nepatří vždy k nejchytřejším, ale vždycky jsou spravedliví."

„Jak může být někdo králem, když není moudrý?" namítl Garion.

„Moudrost je ozdobou krále," řekl Silk, „ale určitě ne základní podmínkou."

„Jak se tedy stanou králi?" vyptával se Garion.

„Někteří se jimi už narodí," vysvětloval Silk. „I ten nejhlupejší člověk se může stát králem, když se narodí správným rodičům. Sendarští králové mají trochu nevýhodu, protože začínají od píky."

„Od píky?"

„Oni jsou totiž voleni. Nikdo předtím krále nevolil... nikdo kromě Sendarů."

„Jak se volí král?"

Silk se usmál. „Velmi špatně, Garione. Je to skutečně špatný způsob, jak vybrat krále. Ty ostatní způsoby jsou možná ještě horší, ale volby jsou skutečně špatným způsobem pro výběr krále."

„Řekni mi, jak k tomu došlo," žadonil Garion.

Silk se rychle podíval na okno bičované deštěm a pokrčil rameny. „Je to jedna z možností, jak zabít čas," prohlásil. Potom se zaklonil, natáhl si nohy k ohni a začal.

„Celé to začalo před nějakými patnácti sty lety," řekl hlasem dostatečně silným, aby dosáhl až k uším kapitána Brendiga, který seděl nedaleko s kusem pergamenu v ruce. „Sendarie tenkrát nebyla královstvím a vlastně nebyla ani samostatným územím. O vládu nad ní se čas od času dělil Šerek, Algarie nebo severní Arendové..., Wacitové nebo Asturiané..., to záviselo na štěstí v arendských občanských válkách. Když byli konečně Wacitové zničeni a Asturiané poraženi a

zahnání do lesů v severní Arendii, rozhodl vládce Tolnedry, Ran Horb II, že zde bude království."

„Jak mohl tolnedrijský vládce rozhodovat o Sendarii?" podivil se Garion.

„Tohle impérium má pěkně dlouhé ruce," odpověděl Silk. „Velká severní cesta byla postavena během panování druhé dynastie Borunů... myslím, že se stavbou započal Ran Borune IV, že kapitáne?"

„Pátý," řekl poněkud kysele Brendig, aniž by vzlédl od svého pergamentu. „Ran Borune V."

„Děkuji, kapitáne," řekl Silk. „Nikdy jsem nebyl zrovna silný v dynastii Borunů. Ať už to byl kdo chtěl, císařské legie byly v Sendarii, aby udržovaly cestu v provozu, a když už má někdo někde vojska, tak má i jistou autoritu. Co říkáte, kapitáne?"

„Je to váš příběh," odsekl Brendig.

„To máte pravdu," souhlasil Silk. „Nemysli si, Garione, že v rozhodnutí Ran Horba hrála roli nějaká lidumilnost. To bys to špatně pochopil. Tolnedrané se nikdy ničeho jen tak nevzdají. Stalo se to spíš proto, že mimbratští Arendové konečně vyhráli arendskou občanskou válku — což bylo tisíc let zabíjení a utrpení — a Tolnedra nemohla připustit, aby Mimbratové rozšířili svoje panství i na sever. Vytvoření nezávislého království v Sendarii mělo zabránit přístupu Mimbratů ke kupeckým cestám z Drasnie a zároveň zabránit přesunutí moci nad světem do Vo Mimbre. Tím také zůstala moc v rukou hlavního města císařství v Tol Honetu."

„To všechno zní hrozně komplikovaně," řekl Garion.

„Ani ne, chlapče," odpověděl Silk. „Je to jenom politika a to je velmi jednoduchá hra, že kapitáne?"

„Tuhle hru já nehraju," řekl Brendig a zase nevzlédl.

„Skutečně?" podivil se Silk. „Takovou dobu jste u dvora a ne jste politik? To jste tedy velice vzácný muž, kapitáne. V každém případě Arendové najednou zjistili, že mají království, ale nemají žádnou dědičnou šlechtu.

Samozřejmě, že tu bylo pár šlechticů z Tolnedry, kteří se ke stáru usadili na území Sendarie, několik rodů, které předstíraly, že mají v erbu buď wacitské nebo asturijské šlechtické tituly a dokonce

tu byl náčelník šereckých vojsk a pár jeho přísluhovačů, ale neexistovala tu žádná skutečná sendarijská šlechta. Tak bylo rozhodnuto, že se uspořádají volby, zvolí se král a ten potom udělí šlechtické tituly. Jak vidíš, je to velmi praktický přístup a je typický pro obyvatele Sendarie."

„Jak se volí král?" podivil se Garion, kterého to vyprávění tak zaujalo, že se přestal obávat hrozby vězení.

„Každý volí," odpověděl Silk. „Volí rodiče, snad i za svoje děti..., a přesto se jen málo podvádí. Celý svět se na to díval a smál se té hlouposti, ale Sendarové pokračovali ve volbách celých dvanáct let."

„Šest let, přesně řečeno," ozval se Brendig s hlavou stále zaborenou do svého pergamenu. „Od roku 3827 do 3833"

„A bylo přitom přes tisíc kandidátů," pokračoval Silk.

„Sedm set čtyřicet tři," opravil ho upjatě Brendig.

„Děkuji za upřesnění, ctihodný kapitáne," řekl Silk. „Je to skutečná úleva mít po ruce takového odborníka, který opraví všechny moje chyby. Ale to víte, já jsem prostý drasnijský kupec bez valného historického vzdělání. Prostě po třiadvacátém kole voleb zvolili konečně svého krále... pěstitele rutabagy, farmáře jménem Fundor."

„Pěstoval nejen rutabagu," řekl Brendig a pozdvihl tvář plnou vzteku.

„Samozřejmě, že pěstoval ještě jiné plodiny," opravil se Silk a mávl rukou. „Jak jsem jenom mohl zapomenout na zelí. Pěstoval taky zelí, Garione. Nezapomeň na zelí. Všichni obyvatelé Sendarie, kteří chtěli něco znamenat, se vydali na Fundorovu farmu a našli ho tam, jak hnojí svoje pole. Začali vyvolávat jeho jméno a poklekli v jeho přítomnosti na kolena, aby ho uctili."

„Musíme v tom pokračovat?" zeptal se s bolestí v hlase Brendig a vzhlédl.

„Chlapec to chtěl vědět, kapitáne," odpověděl Silk s nevinnou tváří. „Je povinností starších vysvětlovat dětem historické události, nebo snad ne?"

„Říkejte si, co chcete," řekl Brendig odměřeně.

„Děkuji vám za povolení, kapitáne," pošeptal Silk se sklopenou hlavou. „Víš, Garione, co potom sendarský král řekl?" zeptal se ho Silk.

„Ne," odpověděl Garion. „Co?"

„'Budu se za vás modlit,' řekl král, 'a hlavně za vaše šaty. Zrovna jsem totiž dobře pohnojil místo, kde klečíte'."

Barak, sedící vedle nich, se rozesmál, až se plácal rukama do stehů.

„Já vaše vyprávění neshledávám tak okouzlujícím," řekl chladně kapitán Brendig a vstal. „Já nedělám žádné vtípky o drsnij-ském králi, nebo snad ano?"

„Vy jste člověk dvora," řekl klidně Silk, „a šlechtic, kdežto já jsem pouhý chudák, který vidí svět po svém."

Brendig na něj bezmocně pohlédl, otočil se a vyšel z místnosti. Druhý den ráno bylo po větru i po dešti. Cesta byla pěkně rozbahněná a kluzká, ale Brendig rozhodl, že musejí pokračovat. Toho dne se cestovalo skutečně obtížně, ale další den cesta trochu oschla a již se jim jelo lépe.

Garion měl pocit, že si teta Pol nedělá vůbec nic z faktu, že byli na králův rozkaz zatčeni. Pokračovala dál ve svých panovačných způsobech, i když toho nebylo nijak zapotřebí, a Garion si zoufale přál, aby toho už nechala. Přívčtivá citlivost, tak důvěrně známá z Faldorovy kuchyně, byla nahrazena jistou panovačností, která Gariona velmi trápila. Poprvé v životě cítil, že mezi nimi vzniká jisté odcizení, které nikdy předtím nepociťoval. Situaci ještě zhoršila nejistota, která v Garionovi vzrůstala od doby, kdy mu Silk na kopci za Winoldem prozradil, že je možné, že teta Pol vůbec není jeho tetou, a tím vyvstala otázka jeho vlastní identity. Garion se často přistihl, že se zamýšlí nad stále tíživější otázkou, „Kdo vlastně jsem?"

Také pan Vlk se změnil. Mluvil velmi zřídka jak po cestě, tak i po večerech v ubytovnách. Velkou část dne strávil tím, že mlčky hleděl před sebe a na tváři měl výraz velkého znechucení.

Konečně devátý den po odjezdu z Kamaaru skončila rozlehlá, slaná blata podél pobřeží a vystřídal je zvlněný terén. Kolem poledního se dostali na vrcholek kopce a pod nimi se v zubatém zimním slunci v údolí objevilo hlavní město Sendar, otevřené směrem k moři.

Velitel hlídky u jižní brány uctivě pozdravil kapitána Brendiga, vedoucího svou skupinu do města, a ten pozdravil velice řízně. Ulice byly plné pěkně oblečených lidí, kteří někam spěchali, jako by

jejich záležitosti byly ty nejdůležitější na světě.

„Dvořané," odfrkl si znechuceně Barak, který jel zrovna vedle Gariona. „Není mezi nimi žádný pořádný chlap."

„To je nutně zlo, můj milý Baraku," ozval se přes rameno malý mužík. „Mravenčí práce vyžaduje malé lidi, ale právě mravenčí práce drží celé království v chodu."

Projeli nádherným, velkým náměstím a zamířili vzhůru širokou ulicí k paláci. Byla to rozlehlá budova s mnoha patry a křídly, která se rozbíhala na všechny strany kolem velkého nádvoří. Celé budově vévodila mohutná věž, která byla nejvyšší stavbou v celém městě.

„Kde myslíte, že je vězení?" zeptal se Garion Durnika, když slézali z koní.

„Byl bych ti velice vděčen, Garione," odpověděl s bolestným pohledem Durnik, „kdybys stále nemluvil o vězení."

Kapitán slezl také z koně a vyšel v ústřety velice zaměstnaně se tvářícímu muži ve vyšívané tunice a zdobené čepici, který sešel dolů po širokých schodech, aby je uvítal. Chvilí spolu hovořili a zdálo se, že se o něčem dohadují.

„Mám příkazy od samotného krále," dolétal až ke Garionovi rozčilený hlas Brendiga, „a ty jasně hovoří o tom, že mám ty lidi k němu okamžitě přivést."

„Já mám také příkazy od krále," odporoval zaměstnaně vyhlížeující muž, „a ty hovoří jasně o tom, že než se tito lidé dostaví do trůnního sálu, mají se upravit, aby vypadali alespoň trochu reprezentativně. Já se o to postarám."

„Hrabě Nildene, tito lidé zůstanou v mém zajetí, dokud je nedopravím před samotného krále," řekl chladně Brendig.

„Nedovolím, aby se vaši zabahnění vojáci potulovali po paláci, lorde Brendigu," oponoval mu hrabě.

„Potom tedy počkáme zde, hrabě Nildene," řekl Brendig.

„Buďte tak laskav a přiveďte Jeho Milost."

„Přivést?" Tvář hraběte prozrazovala nejvyšší stupeň zděšení. „Jsem vrchní komoří Jeho královské Milosti. Nebudu nikoho nikam vodit, lorde Brendigu."

Brendig se otočil, jako by chtěl znovu nasednout na koně.

„No tak dobře," ozval se smířlivě hrabě Nilden. „Ať je tedy po vašem, lorde Brendigu. Ale ať si aspoň očistí boty."

Brendig se chladně uklonil.

„Tohle vám ovšem, lorde Brendigu, nezapomenu," vyhrožoval Nilden.

„Ani já ne, hrabě Nildene," odpověděl Brendig.

Všichni slezli z koní a pod vedením Brendigových vojáků zamířili přes nádvoří k velkým dveřím takřka uprostřed západního křídla.

„Udělejte mi tu laskavost a pojd'te za mnou," řekl nešťastně hrabě Nilden s pohledem upřeným na zašpiněné vojáky a vedl je do široké chodby za dveřmi.

V Garionově duši se svářela obava se zvědavostí. Navzdory ujištění, kterého se mu dostalo od Durnika i Silka, a navzdory naděje vzbuzujícímu oznámení hraběte Nildena, že se mají dostavit ke králi pokud možno upraveni, se mu zdála vidina vězení plného krys, kamenných kobek a silných mříží velice reálná. Na druhé straně ovšem nikdy ještě nebyl v královském paláci a teď nevěděl, na co se dívat dříve. Ta část jeho nitra, která k němu občas hovořila suchým, věcným tónem, mu říkala, že jeho obavy byly pravděpodobně neopodstatněné, zatímco jeho nemístná zvědavost z něj dělá přihlouplého venkovského balíka.

Hrabě Nilden je vedl rovnou k té části chodby, kde bylo plno naleštěných dveří. „Tyhle dveře jsou pro chlapce," oznámil a ukázal na jedny z nich.

Jeden z vojáků je otevřel a Garion jimi vstoupil trochu váhavě dovnitř. Ještě se otočil na tetu Pol, ale ta nic neříkala.

„Tak už pojd' dál," ozval se zevnitř netrpělivý hlas.

Garion se trochu ošíval, protože nevěděl, co bude následovat.

„Zavři dveře, chlapče," řekl nóbl vypadající muž, který na něj čekal. „Nemáme moc času, to snad víš." Muž stál vedle velké dřevěné vany, ze které se kouřilo. „Sundej si rychle tyhle špinavé šaty a vlez si do vany. Jeho královská Výsost už čeká."

Garion byl příliš překvapen, než aby se zmohl na nějakou odpověď či námitku. Neschopen souvislé myšlenky, začal si svlékat tuniku.

Po koupeli, při níž mu pečlivě umyli i hlavu, se Garion oblékl do šatů, které ležely na blízké lavici. Jeho hnědé kalhoty z hrubě vlněné látky, které byly vhodně pro venkovského chlapce, byly nahrazeny mnohem jemnějšími v královské modré barvě. Jeho nešlapané, zaprášené škorně někam zmizely a místo nich tam ležely boty z jemné kůže. Jeho nová tunika byla jemňounká a bílá jak čerstvě padlý sníh, kabátek byl jasně modrý se stříbrnou kožešinkou.

„Víc toho za tak krátkou chvíli udělat nesvedu," prohlásil muž, který ho koupal a pomáhal mu s oblékáním, a kriticky si při těch slovech Gariona prohlížel. „Myslím, že se za tebe nebudu muset stydět, až předstoupíš před krále."

Garion zahuhlal slova díky, vstal a očekával další instrukce.

„No tak běž, chlapče. Nesmíš nechat krále čekat."

Silk a Barak stáli na chodbě a tlumeně hovořili. Barakovi to velmi slušelo v zeleném saku z brokátu, ale cítil se přece jenom trochu nesvůj, protože neměl svůj meč. Silk měl na sobě černé sako prošíané stříbrnou nití a jeho divoké kníry byly zastřiženy do elegantního tvaru.

„Co to má všechno znamenat?" zeptal se Garion, když se k nim připojil.

„Budeme předvedeni ke králi," odpověděl mu Barak, „a naše šaty by mohly krále urazit. Králové nejsou zvyklí se dívat na obyčejné lidi."

Na chodbu vyšel Durnik a jeho tvář byla, bílá hněvem. „Ten vyšňořený blbec mě chtěl vykoupat," zajíkal se zlostí.

„To je takový zvyk," vysvětloval Silk. „Nepředpokládá se, že by se urození hosté koupali sami. Doufám, že jsi mu neublížil."

„Já nejsem žádný urozený host a dokážu se vykoupat sám," vztekal se Durnik. „Řekl jsem mu, že ho hodím do vany, jestli na mne sáhne. Po tomto varování mě už nechal na pokoji, ale ukradl mi šaty. Musel jsem si na sebe vzít tohle." Ukazoval na šaty, které vypadaly skoro jako ty, co měl na sobě Garion. „Doufám, že mě v té maškarádě nikdo neuvidí."

„Barak tvrdí, že bychom mohli krále svými normálními šaty urazit," vysvětloval mu situaci Garion.

„Král přece na mě nebude koukat," oponoval mu Durnik, „a mně se moc nelíbí hrát nějakou komedii a předstírat, že jsem někdo jiný než ve skutečnosti."

„Jen klid, Durniku," radil mu Barak. „Až se ta záležitost s králem vyřeší, tak si budeme pokračovat podle svého."

Jestli byl Durnik vzteklý, tak pana Vlka by bylo nejlépe popsat jako boha pomsty. Objevil se na chodbě ve sněhobílé róbě s velkou kápí. „Za tohle někdo zaplatí," syčel vztekle.

„Vždyť vám to sluší," prohlásil uznale Silk.

„Váš vkus byl, pane Silku, vždycky podivný," odsekl velmi odměřeně Vlk. „Kde je Pol?"

„Dáma se ještě neobjevila," odpověděl Silk.

„To jsem si mohl myslet," řekl Vlk a posadil se na blízké sedátko. „Klidně si můžete udělat pohodlí. Pol jistě zaberou přípravy pěknou chvilku."

A tak čekali. Kapitán Brendig, který se také přezul a převlékl si sako, pochodoval nervózně sem tam. Garion byl plně zaujat myšlenkami na nastávající přijetí u krále. Zdálo se mu, že to na zatčení příliš nevypadá, ale stále v něm přetrvávala představa temného žaláře, což způsobilo, že se cítil velmi nejistě.

Konečně se objevila teta Pol. Měla na sobě modré sametové šaty, které si nechala ušít v Kamaaru, a na hlavě měla stříbrný kroužek, který měl skoro stejnou barvu jako její bílý pramen vlasů. Nesla se jako královna a tvář měla velmi přísnou.

„Co tak brzo, slečno Pol?" zeptal se ironicky pan Vlk. „Doufám, že na vás nikdo nespěchal."

Naprosto ignorovala jeho poznámku a prohlížela si pozorně každého zvlášť. „Řekla bych, že vypadáte docela slušně," prohlásila a upravila límeček Garionova saka. „Podej mi ruku, Starý vlku, ať už konečně zjistíme, co nám vlastně chce král všech Sendarů."

Pan Vlk vstal, podal tetě Pol ruku a pak spolu vykročili dolů chodbou. Kapitán Brendig shromáždil své muže a následoval Vlka s tetou Pol. „Kdybyste, vážená dámo, dovolila," volal za tetou Pol, „ukázal bych vám cestu."

„Víme sami dobře, kam jít, lorde Brendigu," odpověděla teta Pol, aniž by se na něj otočila.

Hrabě Nilden, hlavní komoří, je očekával před masivními dvojítymi dveřmi, před kterými stáli dva ozbrojení strážníci. Uklonil se lehce tetě Pol a luskl prsty. Ozbrojenci otevřeli masivní dveře.

Sendarský král Fulrach byl zavalitý muž s krátce střiženým hnědým vousem. Seděl — a zdálo se, že docela nepohodlně — na vysokém trůnu na vyvýšeném pódiu na vzdáleném konci velké komnaty, do které je právě uváděl hrabě Nilden. Komnata to byla skutečně ohromná, s vysokým zdobeným stropem a stěnami pokrytými několika akry těžké, rudé drapérie.

Všude bylo plno svící a v rozích místnosti postával asi tucet vybraně oblečených lidí, kteří si nijak nevšíмали přítomnosti krále a hlasitě hovořili.

„Mohu vás představit?“ zeptal se hrabě Nilden pana Vlka.

„Fulrach mne zná,“ odpověděl mu stručně Vlk a kráčel s tetou Pol po boku po dlouhém šarlatovém koberci směrem k trůnu. Garion a ostatní je hned následovali a za nimi s malým odstupem kráčel kapitán se svými muži. Dvořané se svými dámami teď také zmlkli.

Těsně u stupínku, na kterém stál trůn, se všichni zastavili. Pan Vlk se chladně symbolicky uklonil, tetu Pol s ledovým pohledem vysekla pukrle a Barak se Silkem se uklonili řádně dvořanským způsobem. Durnik a Garion se je snažili napodobit, ovšem chyběla tomu zběhllost v tomto počínání.

„Doufám, že je Vaše Výsost spokojena,“ ozval se za nimi hlas kapitána Brendiga. „Zde jsou ti, jež jste hledal.“

„Věděl jsem, že se na vás mohu spolehnout, lorde Brendigu,“ odpověděl král a Gariona překvapilo, že měl úplně normální hlas. „Vaše pověst je všeobecně známa a je plně na místě. Patří vám mé díky.“ Potom se podíval na pana Vlka a ostatní. Z výrazu jeho tváře nebylo možno nic vyčíst.

Garion se začal třást.

„Můj starý, dobrý příteli,“ oslovil král pana Vlka. „Už je to mnoho let, co jsme se viděli naposledy.“

„To už jsi ztratil rozum úplně, Fulrachu?“ zeptal se Vlk hlasem, který dosáhl tak akorát k uším sendarského krále. „Proč ses rozhodl se plést do mých záležitostí? Zrovna teď... po všech těch letech? A zrovna takovým absurdním způsobem?“ Ukázal s odporem na svou

bílou róbu. „Chceš snad na mne upozornit každého Murga odsud až po Arendský poloostrov?“

Králova tvář se bolestně stáhla. „Obával jsem se, že to špatně pochopíš," odpověděl hlasem, který nebyl o nic hlasitější než Vlkův. „Vysvětlím ti to, až spolu budeme hovořit o samotě." Otočil se rychle k tetě Pol, jako by se snažil alespoň zachovat zdání důstojnosti. „Vás jsem, drahá dámo, neviděl ještě mnohem déle. Layla a děti vás moc postrádaly a já jsem byl vaší nepřítomností velmi zdrcen."

„Vaše Výsost je příliš laskavá," odpověděla teta Pol hlasem stejně chladným jako Vlk.

Král ucukl. „Jen počkejte, drahá dámo," omlouval se, „nesuďte mne příliš přísně. Měl jsem ke svému jednání skutečně vážné důvody. Doufám, že vám příkazy lorda Brendiga nezpůsobily velké potíže."

„Lord Brendig byl ztělesněná zdvořilost," odpověděla teta Pol stejným hlasem. Pohlédla na Brendiga, který viditelně zbledl.

„A co vy, drahý lorde Baraku," pospíšil si král k dalšímu objektu ve snaze vybruslit z trapné situace, Jak se daří vašemu bratranci, našemu drahému králi Anhegovu z Šereku?"

„Když jsem ho naposledy viděl, Vaše Milosti, byl docela v pořádku," odpověděl formálně Barak. „Byl trochu opilý, ale to je u Anhega docela normální."

Král nervózně zamrkal a rychle se otočil na Silka. „Prince Kheldar z královského paláce v Drasnii," řekl. „Jsme skutečně poctěni, že máme tak vzácné hosty v našem domě. Jenom mne mrzí, že jste si nenašli trochu času, abyste se zastavili a dovolili nám vzdát vám poctu. Je pro vás sendarský král tak málo, že vám nestojí ani za krátké zastavení?"

„Neměli jsme v úmyslu vás nějak urazit, Vaše Milosti," odpověděl Silk s úklonou, „ale naše poslání bylo tak naléhavé, že jsme neměli čas na obvyklé dvorní mravy."

Král na něj vrhl varovný pohled a pak najednou jeho prsty rozehrály škálu pohybů tajné drasnijské řeči. *Tady ne. Je kolem příliš zvědavých uší.* Pak zvědavě pohlédl na Durnika a Gariona.

Teta Pol si stoupla před ně. „Tohle je mistr Durnik z Eratského distriktu, Vaše Milosti," řekla, „statečný a čestný muž."

„Zdravím tě, Durniku," řekl král. „Mohu jenom doufat, že také *mne* jednou někdo nazve statečným a čestným mužem."

Durnik se způsobně uklonil a jeho tvář odrážela zmatek duše. „Jsem prostý kovář, Vaše Milosti," řekl, „ale myslím, že všichni lidé, které znám, si vás velmi váží."

„Moc pěkně jsi to, Durniku, řekl," prohlásil král a otočil se ke Garionovi.

Teta Pol sledovala jeho pohled. „To je chlapec, Vaše Milosti," řekla neurčitým hlasem. „Jmenuje se Garion. Kdysi mi ho svěřili do mé péče. Cestuje s námi, protože jsem nevěděla, co s ním."

Garionovo nitro sevřel náhlý chlad. Samozřejmost, s jakou teta Pol vyslovila tu prostou pravdu, mu zničila jeho svět. Ani se nesnažila to nějak zjemnit nebo zaobalit. Nezájem, s jakým mu zničila jeho dosavadní jistoty, byl skoro horší než samotný fakt zkázy.

„Zdravím tě, Garione," řekl král. „Na tak mladého člověka cestuješ ve skutečně vybrané společnosti."

„Nevěděl jsem, Vaše Milosti, kdo jsou," vyhrkl zničeně Garion. „Nikdo mi to neřekl."

Král se zasmál v dobromyslném rozmaru. „Až trochu vyrosteš, Garione," řekl, „asi zjistíš, že tyhle dny nevinnosti jsou nejšťastnějšími obdobími v životě. Já jsem se později dozvěděl tolik věcí, o kterých bych raději nevěděl."

„Můžeme si někde promluvit o samotě, Fulrachu?" zeptal se Vlk stále ještě pořádně nasupeně.

„Až přijde čas, starý příteli," odpověděl král. „Připravil jsem na vaši počest banket. Pojd'me se tedy najíst. Layla a děti nás už očekávají. Potom bude čas probrat určité záležitosti." Po těch slovech vstal a sestoupil z pódia.

Garion, který se trápil svými vlastními problémy, se náhle ocitl vedle Silka. „Tak vy jste princ Kheldar?" zeptal se zoufale a marně hledal oporu, která by mu pomohla vydrápat se ze šokující skutečnosti, kterou se zrovna dozvěděl.

„To je jenom náhoda zrození, Garione," odpověděl s pokrčením ramen Silk. „Je to něco, co nemohu ovlivnit. Naštěstí jsem pouze synovec drasnijského krále a jsem hodně vzadu v nástupnické linii. Nejsem nijak v nebezpečí, že bych mohl usednout na trůn."

„A Barak je...?“

„Bratranec krále Anhega ze Šereku," odpověděl Silk. Pohlédl přes rameno. „Jaký je tvůj skutečný titul, Baraku?“ zeptal se.

„Hrabě z Trellheimu," zahřměl Barak. „Proč se ptáš?“

„Tady chlapce to zajímalo," řekl Silk.

„Stejně je to všechno nesmysl," řekl Barak, „ale když se stal Anheg králem, někdo se musel stát náčelníkem klanu. V Šereku nelze tyto funkce spojovat. Je to dost nešťastné rozhodnutí..., vyhovuje vlastně jenom náčelníkům jiných klanů.“

„Chápu, že jim to tak vyhovuje," zasmál se Silk.

„Stejně je to jenom prázdný titul," prohlásil Barak. „V Šereku nebyla válka klanů dobrých tři tisíce let. Nechal jsem svého nejmladšího bratra, aby tu funkci zastával po dobu mé nepřítomnosti. Je to trochu prostší chlapec, tak se pro to snadno nadchnul. Navíc to štvě moji ženu.“

„Vy jste ženatý?“ vykulil se Garion.

„Když tomu chceš tak říkat," řekl kysele Barak.

Silk šťouchl varovně do Gariona a naznačil mu, že to je příliš choulostivé téma.

„Proč jste nám o tom neřekl?“ vyptával se vytrvale Garion. „O těch titulech myslím.“

„Byl by v tom potom nějaký rozdíl?“ ptal se Silk.

„No... asi ne," připustil Garion, „ale..." Zarazil se, neschopen vyjádřit své pocity slovy. „Já tomu vůbec nerozumím," řekl nešťastně.

„Časem to pochopíš," ujistil ho Silk a v tu chvíli vstoupili do hodovní síně.

Tato síň byla skoro stejně velká jako trůnní sál. Byly tu dlouhé stoly pokryté krásně vyšívanými ubrusy a zase bylo všude plno svící. Za každou židli stál sluha a na všechno dohlížela buclatá, usměvavá žena s malou korunkou ve vlasech. Když vstoupili všichni do hodovní síně, vykročila jim rychle v ústřety.

„Drahá Pol," řekla, „vypadáš prostě úžasně." Vřele objala tetu Pol a obě si okamžitě začaly něco povídat.

„To je královna Layla," vysvětlil rychle Silk Garionovi. „Říká jí ji také Máma Sendarie. Táhle ty čtyři děti jsou její. Má ještě čtyři nebo pět dalších dětí, ale ty už jsou větší a nikde je tady nevidím. Asi

jsou někde ve státních službách, protože by jim Fulrach rád předal časem své žezlo. Vypráví se tady takový starý vtip, že byla královna Layla v jiném stavu každý rok od svých čtrnácti let, protože očekávala za každé dítě nový dárek od krále. Je to ale skutečně dobrá žena a drží Fulracha na uzdě, aby neděla! moc chyb.

„Ona zná tetu Pol," řekl Garion a tenhle fakt ho z nějakého důvodu rozrušil.

„Každý zná tvou tetu Pol," odpověděl mu na to Silk.

Protože byla teta Pol stále zabraná do hovoru s královnou Laylou a všichni už si sedali ke stolům, zůstal Garion u Silka. *Dej na mě pozor, abych neudělal nějakou chybu*, signalizoval mu prsty pokud možno po straně.

Silk místo odpovědi zamrkal.

Když se posadili a sluhově začali nosit jídlo, Garion se trochu uklidnil. Zjistil, že se musí skutečně soustředit jedině na Silka a všechno dělat jako on a rázem se mu ulevilo. Všichni okolo si uvolněně povídali, ale nikdo si ho nevšímal, takže se mohl klidně věnovat svému talíři a nemusel se bát, že by udělal nějakou chybu.

Jen si pomyslel, že všechno v pohodě zvládne, naklonil se k němu starší šlechtic s krásně nakadeřeným šedým vousem. „Slyšel jsem, že jsi v poslední době hodně cestoval, mladý muži," řekl Garionovi. „Jak se vede našemu království?"

Garion pohlédl zoufale přes stůl na Silka. *Co mu mám říct?* signalizoval prsty.

Řekni mu, že si království stojí přesně tak, jak by se dalo za současných okolností očekávat, signalizoval nazpět Silk.

Garion poctivě zopakoval Silkovo poselství.

„Ach," ozval se šlechtic. „Přesně, jak jsem očekával. Jsi velmi bystrý na tak mladého chlapce. Rád hovořím s mladými lidmi. Jejich názory na věc jsou mnohdy velmi neotřelé."

Kdo je to? signalizoval Garion zase Silkovi.

Je to hrabě ze Seline, odpověděl prsty Silk. *Je to nudný stařík, ale buď na něj slušný a oslovuj ho můj pane.*

„Jaké jsou cesty?" vyptával se hrabě.

„Někdy jsou dost zanedbané, můj pane," odpověděl Garion se Silkovou podporou. „Ale to je asi v tomto ročním období normální."

„To je," přikývl souhlasně hrabě. „Jsi skutečně velmi bystrý mládenec."

Podivná trojcestná konverzace pokračovala a Garion se začínal bavit tím, jak stařička potěšila každá poznámka, kterou mu poslal Silk.

Konečně byl banket u konce a král vstal ze své židle v čele stolu. „A nyní, drazí přátelé," oslovil přítomné, „bych rád s královnou Laylou pohovořil o samotě s našimi hosty. Prosím vás, abyste nás omluvili."

Nabídl rámě tetě Pol, pan Vlk. nabídl rámě malé baculaté královně a všichni čtyři zamířili ke vzdálenějším dveřím vedoucím z hodovního sálu do královských komnat.

Hrabě ze Seline se široce usmál na Gariona a potom pohlédl přes stůl. „Skutečně mne ten rozhovor potěšil, princí Kheldare," oslovil Siika. „Možná skutečně jsem nudný stařík, jak jste o mně prohlásil, ale někdy to může být výhoda, nemyslíte?"

Silk se omluvně rozesmál. „Mohl jsem si myslet, že takový starý lišák jako vy bude znát naši tajnou řeč, hrabě."

„Hřích promarněného mládí." Zasmál se starý hrabě. „Ten váš hoch je velmi šikovný, princí Kheldare, ale má trochu divný přízvuk."

„Učili jsme se ve velké zimě, můj pane," odpověděl Silk, „a měli jsme trochu zmrzlé prsty. Tenhle problém odstraním hned, jak bude trochu času."

Starý šlechtic vypadal skutečně velmi spokojený tím, jak převzl Silka. „Chytrý chlapec," řekl, poklepal Garionovi na rameno a odešel s úsměvem na rtech.

„Vy jste věděl celou dobu, že nám rozumí," obvinil Garion Silka.

„Samozřejmě," přiznal Silk. „Drasnjici vždy poznají, když někdo ovládá jejich tajný jazyk. Někdy se docela hodí, když jim dovolíš, aby pochytili několik pečlivě vybraných vět. Ale nepodceňuj hraběte ze Seline. Je možné, že je chytřejší než já, ale podívej, jakou má radost, že nás nacytal."

„Děláte vůbec někdy něco vážně..., aby v tom nebyla nějaká poťouchlost?" zeptal se Garion. Jeho tón byl trochu zahořklý, protože byl přesvědčen, že oběť celého žertíku byl on sám.

„Ne, pokud to není zcela nezbytné, Garione," zasmál se Silk.

„Lidé jako já se stále pohybují trochu v rovině předstírání a šalby... a to i ve chvíli, kdy to není nezbytně nutné. Život totiž často závisí na tom, jak jsi mazaný, a proto je nezbytné udržovat si smysly a mozkové závity v pohotovosti.“

„To musí být hodně osamělý způsob života,“ řekl už smířlivěji Garion, protože poslechl svůj vnitřní hlas. „Vy vlastně nikomu plně nedůvěřujete, co?“

„Myslím, že ne,“ přikývl Silk. „Hrajeme všichni hru, Garione. A my ji umíme hrát..., alespoň my, co ji hrajeme dostatečně dlouho. Všichni se navzájem známe, protože patříme k malé skupince skutečných profíků. Odměna je sice skutečně velká, ale po nějaké době už tu hru hrajeme pro tu radost, když porazíme toho druhého. Ale máš pravdu. *Je to skutečně osamělý život*, a někdy také nepříliš radostný, ale většinou je to docela legrace.“

V tu chvíli k nim přistoupil hrabe Nilden a uctivě se uklonil. „Jeho Milost vás žádá, princí Kheldare, jestli byste se mohl vy i chlapec dostavit do jeho soukromých komnat,“ řekl. „Kdybyste byli tak laskavi a následovali mne.“

„Samozřejmě,“ odpověděl Silk. „Pojďme, Garione.“

Královy soukromé komnaty byly mnohem skromnější než nazzdobené síně v hlavním paláci. Sám král Fulrach odložil svou korunu a státní róby vypadaly spíš jako nějaký obyčejný Sendar. Stál a klidně rozmloval s Barakem. Královna Layla a teta Pol seděly na gauči a také si povídaly. Kus od nich stál Durnik a ze všech sil se snažil vypadat nenápadně. Pan Vlk stál sám u okna a jeho tvář vypadala asi jako mrak před bouřkou.

„Ach, tady je princ Kheldar,“ řekl král. „Už jsme si mysleli, že se s Garionem někde schováváte.“

„Utkali jsme se s hrabětem ze Seline, Vaše Milosti,“ řekl tiše Silk. „Obrazně řečeno, samozřejmě.“

„Dejte si na něj pozor,“ upozornil ho král. „Je možné, že je dost lstivý i na člověka vašich schopností.“

„Mám se před tím starým darebákem plně na pozoru,“ zasmál se Silk.

Král Fulrach pohlédl starostlivě na pana Vlka, pokrčil rameny a vzdychl. „Myslím, že bude lépe, když budeme mít tu nepříjemnost

za sebou," řekl. „Laylo, zabavila bys, prosím tě, ostatní hosty, zatímco já si popovídám s naším zamračeným přítelem a dám jemu i vážené dámě příležitost mi vynadat. Je zcela zjevné, že nebudou mít pokoj, dokud mi neřeknou pár ostrých slov za mé počínání, i když to vše nebyla moje chyba."

„Samozřejmě, drahý," přikývla královna Layla. „Nebud'te pryč příliš dlouho a snažte se nekřičet. Děti jsou už v posteli, tak bych nebyla ráda, kdybyste je probudili. Potřebují si odpočinout."

Teta Pol vstala z gauče a ona i pan Vlk, jehož výraz se nijak nezměnil, vyšli s králem z místnosti.

„Tak dobrá," řekla královna Layla. „O čem si budeme povídat?"

„Mám pokyn, Vaše Jasnosti, předat vám pozdravy od královny Porenn z Drasnie, když se mi k tomu naskytne příležitost," řekl dvorným způsobem Silk. „Požádala mne, abych s vámi probral nějakou otázku, kterou nechtěla jinak posílat, protože je důvěrná."

„Děkuji, příteli," rozzářila se královna. „Porenn je skutečně velmi milé dítě a je až příliš dobrá pro toho starého, tlustého banditu Rhodara. Doufám, že s ním není nešťastná."

„Ne, Vaše Výsosti," odvětil Silk. „Je to skutečně s podivem, ale ona miluje mého strýce takřka k zbláznění a on je samozřejmě naplněn láskou ke své mladé a krásné manželce. Je to pro oba skutečně nejlepší cesta k záhubě."

„Jednou se i vy, principi Kheldare, zamilujete," řekla s jistou jízlivostí královna, „a potom bude všech dvanáct království stát kolem a smát se tomu, jak dopadl zapřísáhlý starý mládenec. Jakou otázku to chce Porenn se mnou probrat?"

„Je to něco o rodičovství, Vaše Výsosti," řekl Silk a decentně si odkašlal. „Chtěla by dát mému strýci dědice a potřebuje od vás radu. Celý svět je u vytržení nad vašimi schopnostmi v tomto směru."

Královna Layla nejdřív nádherně zčervenala a potom se zasmála. „Dobře, někdy jí o tom napíšu," slíbila.

Garion se pomalu posouval ke dveřím, za kterými zmizel král Fulrach s tetou Pol a panem Vlkem. Předstíral, že si prohlíží složitou kresbu na tapetách a zatím se snažil zaslechnout, co se děje za zavře-

nými dveřmi. Trvalo mu jenom chvíli, než zaslechl důvěrně známé hlasy.

„Co má všečen tenhle blázeň znamenat, Fulrachu?“ říkal pan Vlk.

„Prosím, nesud' mne příliš přísně, Prastarý,“ řekl uctivě král. „Staly se nějaké věci, o kterých bys měl vědět.“

„Ty víš dobře, že vím o všem, co se děje,“ řekl Vlk.

„Víš tedy, že budeme bezbranní, jakmile se Zatracený probudí? To, co ho drží pod kontrolou, bylo ukradeno z trůnu rivanského krále.“

„Mohu k tomu říci jenom to, že jsem zrovna sledoval stopu zloděje, když mne ten tvůj šlechtyný kapitán Brendig zatkl a překazil mi tak mé sledování.“

„To je mi skutečně líto,“ řekl Fulrach, „ale stejně by ses nedostal o moc dál. Králové z celé Alorie po tobě pátrají už tři měsíce. Tvoji podobu namalovali nejlepší malíři a dostali ji všichni vyslanci, agenti a všichni úředníci v pěti královstvích na severu. Vlastně jste byli sledováni od chvíle, kdy jste opustili Darine.“

„Fulrachu, mám plno práce. Řekni králům Alornů, aby mě nechali na pokoji. Proč se tak najednou zajímají o to, co dělám?“

„Chtějí svolat velký sněm, na kterém by se s tebou chtěli setkat,“ odpověděl král. „Alornové se chystají na válku a dokonce i moje nebohá Sendarie se pomalu chystá k mobilizaci. Kdyby teď Zatracený povstal, jsme všichni ztraceni. Ta síla, co byla ukradena, ho asi dokáže lehko probrat a jeho první kroky budou jistě směřovat k tomu, aby napadl západ... to přece víš, Belgarate. A také víš, že dokud se nevrátí rivanský král, tak proti němu nemáme účinnou obranu.“

Garion zamrkal překvapením a zíral tupě před sebe. Po chvíli se znovu pokusil vypadat, že pozoruje tapetu. Snažil se přesvědčit, že asi špatně slyšel. To jméno, které vyslovil král Fulrach, nemohlo být ve skutečnosti Belgarat. Belgarat byla postava z pohádek, postava z mýtů.

„Prostě řekni alornským králům, že pronásleduju zloděje,“ řekl pan Vlk. „Nemám čas na žádné porady. Ať mne nechají být a já se pokusím chytit zloděje dřív, než nadělá nějaké zmatky s tím, co ukradl.“

„Nepokoušej osud, Fulrachu," radila mu teta Pol. „Tvoje akce nás už stála plno času a toho my nemáme nazbyt. Už jsi mne rozzlobil dost."

Králův hlas teď zněl dost pevně. „Znám vaši moc, paní Polgaro," řekl a Garion znovu nadskočil. „Nemám ale jinou možnost," pokračoval král Fulrach. „Zavázal jsem se svým slovem, že vás dopravím do Val Alornu ke králům Alornů. Dobře oba víte, že nemohu zrušit královské slovo, které jsem dal ostatním králům."

Ve vedlejší pokoji bylo ticho a Garionova mysl se snažila dobrat nějakého řešení vzniklé záhady.

„Ty nejsi špatný člověk, Fulrachu," řekl pan Vlk. „Nejsi tak bystrý, jak bych si přál, ale jsi dobrý člověk. Nevztáhnu na tebe ruku ani já... ani moje dcera."

„Mluv jenom za sebe, Starý vlku," řekla tvrdě teta Pol.

„Ne, Polgaro," řekl Vlk. „Jestli musíme jít do Val Alornu, tak tedy pojďme co nejrychleji. Čím dříve vysvětlíme celou záležitost alornským králům, tím dříve se nám přestanou plést do cesty."

„Myslím, že ti už začíná stářím měknout mozek, otče," řekla teta Pol. „Nemáme čas na výlet do Val Alornu. Fulrach to může vysvětlit alornským králům sám."

„To by nebylo k ničemu, paní Polgaro," ozval se král Fulrach poněkud smutným hlasem. „Jak už se zmínil váš otec, nikdo mne nepovažuje za příliš chytrého. Alornští králové mne neposlechnou. Když teď odejdete, prostě pošlou nějakého jiného Brendiga a zase vás někde dostihnou."

„Ten nešťastník, co se nás příště pokusí zadržet, by mohl zjistit, že stráví zbytek života jako ropucha nebo ředkev," prohlásila tvrdě teta Pol.

„Nech toho, Pol," řekl pan Vlk. „Je už připravena loď, Fulrachu?"

„Stojí připravena v severním doku, Belgarate," odpověděl král. „Je to šerecká loď, kterou poslal král Anheg."

„Tak dobře," řekl pan Vlk. „Zítra vyplujeme do Šereku. Zdá se, že budu muset těm zabeđeným Alornům pár věcí pořádně vysvětlit. Pojedeš s námi?"

„Mám tam být také," ozval se Fulrach. „Je to všeobecná rada a Sendarie je členem."

„Ještě jsi neslyšel všechno, Fulrachu," řekla teta Pol.

„Nech už toho, Pol," zarazil ji Vlk. „Dělá jenom to, o čem je přesvědčen, že je správné. Vyjasníme si to ve Val Alornu."

Garion ustoupil ode dveří a celý se třásl. To bylo neskutečné. Jeho sendarský skeptický smysl pro realitu mu říkal, že to není možné. O takovém nesmyslu by člověk neměl snad ani přemýšlet. Bylo to absurdní, ale byl nucen se nakonec té nové skutečnosti podívat do tváře.

Co když pan Vlk *skutečně byl* Belgarat, čaroděj, který žil víc než sedm tisíciletí? Co když teta Pol byla skutečně jeho dcera Polgara? Čarodějka, která žila jenom o málo kratší dobu? Všechny ty tajemné věci, kousek po kousku, do sebe zapadaly. Silk měl pravdu, teta Pol nemohla ve skutečnosti být jeho tetou. Teď byl Garion úplně sirotek. Byl na světě úplně sám a neměl žádné pokrevní příbuzné, ani žádné příbuzenské pouto. Zoufale chtěl jít domů. Zpátky na Faldorovu farmu, kde by se mohl vrátit do normálního světa, kde nebyli žádní čarodějové a kde by mu nic nepřipomínalo tetu Pol ani ten krutý podvod, který mu připravila.

Část druhá

ŠEREK

Kapitola dvanáctá

JIŽ BRZY RÁNO, JEŠTĚ ZA KALNÉHO SVĚTLA, projížděli spícími ulicemi Sendaru do přístavu k čekající lodi. Nádherné šaty včerejšího večera zůstaly stranou, dnes byli všichni oblečeni ve svých normálních šatech. Dokonce i král Fulrach a hrabě ze Seline odložili zbytečné ozdoby a byli oblečeni asi jako dobře prosperující obchodníci na obchodní cestě. Královna Layla sice s nimi nemela do Šereku jet, ale doprovázela svého manžela alespoň do přístavu a výraz její tváře nasvědčoval tomu, že má blízko k pláči. Celou společnost doprovázeli vojáci, zahalení do silných plášťů, které je chránily proti prudkému, chladnému větru.

Na konci ulice vedoucí od paláce k přístavu stála, chráněna velkými balvany před útoky mořských vln, jejich loď. Byla to štíhlá loď s vysokými nástavbami a její trochu vlčí vzhled nedodával Garionovi před jeho první mořskou plavbou příliš optimismu. Na palubě se pohybovalo pár krvežíznivě vypadajících námořníků. Všichni měli dlouhé vlasy, mohutné plnovousy a byli oblečeni do šatů z kůží. S výjimkou Baraka to byli první Šerekové, které Garion viděl a upřímně řečeno nevzbuzovali v něm příliš důvěry.

„Baraku!“ zvolal hřmotný muž stojící na provazovém žebříku asi v polovině stožáru. Popadl oběma rukama lano, visící na palubu, sjel po něm dolů, přeskočil zábradlí a uháněl jim v ústrety.

„Grelidiku!“ zařval Barak, seskočil z koně a sevřel divoce vypadajícího muže v medvědíh objetí.

„Zdá se, že lord Barak zná našeho kapitána,“ poznamenal hrabě ze Seline.

„To mne zneklidnilo," řekl suše Silk. „Doufal jsem, že náš kapitán bude rozumný, usedlý muž středního věku a konzervativního vzhledu. Nemám rád lodě a cestování na moři vůbec."

„Slyšel jsem, že kapitán Gredlik je jeden z nejlepších námořníků v celém Šereku," ujíšťoval ho hrabě.

„Drahý hrabě," řekl Silk s bolestným výrazem ve tváři. „Šerecké přirovnání může být trochu zavádějící." Kysele se zadíval na Baraka a Gredlika, kteří oslavovali své shledání notným popíjením nějakého alkoholu z korbelů, které jim rychle podali z paluby chechtající se námořníci.

Královna Layla sesedla z koně a objala tetu Pol. „Prosím tě, Pol, dohlédni na mého manžela," řekla se slabým úsměvem, který skrýval trochu smutku. „Nedovol, aby ho ti alornští chlapáci přinutili udělat nějakou hloupost."

„Ráda na to dohlédnu," přikývla teta Pol.

„No tak, Laylo," ozval se trochu uraženým tónem král Fulrach. „Budu v pořádku. Nakonec jsem přece dospělý člověk, ne?"

Malá, baculatá královna na něj pohlédla. „Chci, abys mi slíbil, že se budeš teple oblékat," řekla, „a ne abys seděl celou noc s Anhegem a popíjel s ním."

„Máme před sebou vážný úkol, Laylo," upozornil ji král Fulrach. „Na nic takového nebude čas."

„Znám příliš dobře Anhega," zafrkala královna. Otočila se na pana Vlka, postavila se na špičky a políbila ho na zarostlé tváře. „Milý Belgarate," oslovila ho. „Musíš mi slíbit, že až bude po všem, přijedete s Pol na dlouhou návštěvu."

„Slibuji, Laylo," řekl vážně pan Vlk.

„Začíná odliv, králi," ozval se Gredlik. „Myslím, že je nejvyšší čas vyplout."

„Ach drahý," zaštkala královna. Objala krále Fulracha kolem ramen a zabořila mu tvář do ramene.

„No tak, no tak," utěšoval ji nemotorně Fulrach.

„Jestli hned neodejdeš, tak začnu brečet na veřejnosti," varovala ho královna a odstrkávala ho pryč.

Kameny v přístavu byly kluzké a štíhlá šerecká loď se zmítala pod nárazy moře, přesto se jim všem podařilo přejít úzký můstek bez

nehody. Námořníci vylezli na stožáry a další zaujali svá místa u vesel. Štíhlá veslice odrazila od přístaviště a svižně vyklouzla na moře podél bachratých obchodních lodí. Královna Layla stála na břehu, obklopena vojáky, a mávala jim. Její postavička se stále zmenšovala, až ji nebylo možné rozeznat. Jenom zblízka by bylo vidět, že teď skutečně pláče.

Kapitán Grelidik zaujal místo u kormidla s Barakem po boku a dal signál statnému válečníkovi stojícímu nedaleko. Silák pokýval hlavou a sundal kryt z velkého bubnu. Začal na něj v pomalém rytmu bubnovat a veslaři okamžitě zachytili rytmus. Loď poskočila vpřed a vyjela na volné moře.

Jakmile se dostali z ochranného valu přístavu, stala se loď hříčkou vln, které si s ní lehce pohrávaly. Dlouhá vesla však přesto zabírala těsně pod hladinu v přesném rytmu vedeném velkým bubnem. Moře bylo pod zimní oblohou olověně šedé a zasněžené pobřeží po pravici vypadalo velmi opuštěně a smutně.

Garion strávil většinu dne v krytém přístřešku nedaleko hlavního stožáru a zíral na moře. Myslel neustále na to, co zaslechl včera večer a co převrátilo jeho dosavadní život v naprosté ruiny. Nápad, že pan Vlk je ve skutečnosti Belgarat a teta Pol je Polgara, byl samozřejmě absurdní. Na druhou stranu byl Garion přesvědčen, že alespoň část celé té záležitosti byla jistě pravdivá. Možná to nebyla Polgara, ale zcela jistě to nebyla jeho teta. Garion se snažil na ni nedívat a vůbec s nikým nemluvil.

Té noci spali v oddělené části pod vrchní palubou lodi. Pan Vlk mluvil dlouho s králem Fulrachim a hrabětem ze Seline. Garion dlouho pozoroval toho starého muže se stříbrnými vlasy a krátce střiženým voussem, který vypadal v záři čadící olejové lampičky, jako by měl kolem sebe svatozář. Jinak ale vypadal normálně jako vždycky, a tak Garion po nějaké době usnul.

Druhý den obepluli sendarijský výběžek a s dobrým větrem v zádech zamířili na severovýchod. Konečně mohli plně využít plachet a veslaři si odpočinuli. Garion se stále zaobíral svým problémem.

Třetí den se přihnala bouřková mračna a byla děsná zima. Déšť začal mrznout a ledové krupky bičovaly hladinu kolem lodi.

„Jestli se počasí nezmění, tak to bude sakra těžká cesta Průlivem,“ poznamenal Barak a mračil se na ledové kroupy.

„A to má být zase co?“ zeptal se s obavou v hlase Durnik. Durnik se na lodi necítil příliš dobře. Zrovna se zotavoval z nejhoršího záchvatu mořské nemoci a bylo mu stále dost mdlo.

„Šerecký průliv,“ vysvětloval Barak. „To je asi čtyři míle dlouhý úsek cesty mezi severním cípem Sendarie a jižním koncem Šereckého poloostrova. Jsou tam mělčiny, víry a podobné legrácky. Ničeho se ale, Durniku, neboj. Máme dobrou loď a Grelidik zná taje navigace v Průlivu. Může to být trochu drsné, ale s ním jsme v bezpečí..., pokud nebudeme mít vyloženou smůlu.“

„To je skutečně pěkně řečeno,“ ozval se suše Silk. „Celé tři dny se usilovně snažím nemyslet na Šerecký průliv.“

„To je to skutečně tak zlé?“ zeptal se sevřeným hlasem Durnik.

„Vždycky jsem se snažil, abych tudy neplul ve střízlivém stavu,“ řekl mu Silk.

Barak se zasmál. „Zrovna ty, Silku, bys měl být rád, že tu Šerecký průliv je,“ řekl. „Ten drží celé impérium stranou od Šereckého zálivu. Nebýt Průlivu, tak už je celá Drasnie tolnedrijskou kolonií.“

„Politicky Šerecký průliv uznávám,“ prohlásil Silk, „ale osobně bych byl mnohem radši, kdybych ho už nikdy neviděl.“

Následující den zakotvili nedaleko kamenného pobřeží severní Sendarie a čekali, až se vrátí příliv. Po nějaké době se začaly do Šereckého průlivu hrnout vody Větrného moře a zvedaly hladinu Šereckého zálivu.

„Najdi si něco pevného a pořádně se drž,“ poradil Garionovi Barak, když dal Grelidig povel ke zvednutí kotvy. „S tímhle větrem bude plavba Průlivem skutečně zajímavá.“ Pochodoval po horní palubě a zuby mu zářily v širokém úsměvu.

Garion věděl hned, když vstal, že dělá chybu a je to od něj skutečně dětinské, ale po čtyřech dnech osamělého probírání svých vlastních problémů si nemohl pomoci a nebyl schopen logicky uvažovat. Stiskl zuby, do rukou si vzal zrezlý železný kruh a následoval rudovousého obra k přídi lodi.

Barak se zasmál a poklepal mu na rameno. „Dobrý chlapec,“ pravil uznale. „Budeme tu spolu stát a podíváme se Průlivu přímo do chřtánu.“

Garion se rozhodl, že to ponechá bez odpovědi.

S větrem a přílivem v zádech Grelidikova loď doslova letěla průlivem. Tváře jim bičovala ledová smršť a napůl oslepený Garion si nevšiml ohromného víru, dokud nebyli téměř u něj. Uslyšel ohromný řev a před sebou viděl ohromnou jámu, připomínající otevřená ústa pohádkové příšery. „Co to je?“ snažil se překřičet živly.

„To je Velký Maelstrom," řval Barak. „Drž se."

Maelstrom byl asi tak velký jako Horní Gralt, mizel někde v hlubinách a vypadal jako ohromná díra napůl zaplněná mlhou. Bylo to neuvěřitelné, ale místo aby Grelidig řídil loď co nejdál od obrovského víru, mířil kapitán zrovna k němu.

„Co to dělá?" ječel Garion.

„To je tajemství, jak projet Průlivem," řval v odpověď Barak. „Zatočíme se dvakrát s Maelstromem, abychom získali rychlost. Jestli se loď nerozpadne, tak odsud vylétne jako kámen z praku a už ji protiproudý za Maelstromem nestihnou strhnout zpět, a ani ji nezpomalí."

„Jestli se loď co?"

„Někdy se loď v Maelstromu rozpadne na kusy," řekl Barak. „Ale neboj se, chlapče. Nestává se to příliš často a Grelidikova loď vypadá skutečně bytelně."

Loď se dostala do vrchní hrany Maelstromu a dvakrát ho obeplula. Veslaři zběsile veslovali pod vedením fantastického tempa obrovského bubnu. Vítr bušil do Garionovy tváře, ale on se držel svého kruhu a sledoval fascinující divadlo pod sebou.

A najednou byli volní a vystřelili jako hvízdající kámen skrz bouřící vody za Maelstromem. Vítr ještě zesílil a Garion měl pocit, že z jeho řevu ohluchne.

Loď v protiproudu stále zpomalovala, ale rychlost, kterou získala v Maelstromu, jí umožnila dostat se bezpečně do klidných vod poměrně chráněného zálivu.

Barak se radostně smál a vytřepával si vodu z vousů. „No tak, chlapče," otočil se na Gariona, „co si myslíš o Průlivu?"

Garion moc nedůvěřoval svému hlasu, že by dokázal klidně odpovédět, a tak se snažil tvářit alespoň trochu mužně a zároveň se snažil uvolnit křečovitě sevření svých prstů z prorezlého kruhu.

Najednou se ze zádi ozval důvěrně známý hlas. „Garione!"

„Ted' jste mě dostal do pěknýho maléru," řekl otráveně Garion, aniž by si přiznal, že jít na příď byl jeho vlastní nápad.

Teta Pol kousavě držela k Barakovi řeč o jeho nezodpovědnosti a teprve potom obrátila svou pozornost ke Garionovi.

„Nuže?" řekla. „Čekám, co mi řekneš. Ráda bych slyšela nějaké vysvětlení."

„Nebyla to Barakova chyba," řekl Garion. „Byl to můj nápad." Nebyl žádný důvod, aby měli oba nepříjemnosti.

„Aha," prohlásila sžíravě teta Pol. „A co se skrývá za tím nápadem?"

Pochybnosti a trápení, kterým propadal celou cestu, způsobily, že byl najednou bezstarostný. „Měl jsem chuť to udělat," prohlásil, napůl na vlastní obranu.

„Cože jsi?"

„Měl jsem chuť to udělat," opakoval. „Jaký je rozdíl v tom, jestli jsem to udělal nebo ne? Stejně mě potrestáš."

Teta Pol ztuhla a oči jí vzplály.

Pan Vlk, který seděl poblíž, se krátce zasmál.

„Co je na tom tak legračního?" obořila se na něj.

„Proč nenecháš mne, abych to vyřídil, Pol?" navrhl starý muž.

„Já si s tím poradím," řekla teta Pol.

„Ale ne dost klidně," řekl Vlk. „Určitě ne v klidu. Jsi příliš vznětlivá a tvůj jazyk je příliš ostrý. On už není dítě. Ještě sice není celý muž, ale už není ani dítě. Ten problém je potřeba řešit zcela zvláštním přístupem. Já se o to postarám." Vstal. „Myslím, že na tom musím trvat, Pol."

„Cože?"

„Trvám na tom." Oči mu ztvrdly.

„Nuže dobrá," odpověděla teta Pol ledovým hlasem, otočila se a odešla.

„Posaď se, Garione," řekl starý muž.

„Proč je tak zlá?" zeptal se Garion.

„Není zlá, Garione," řekl pan Vlk. „Je našťvaná, protože jsi ji vyděsil. Nikdo není rád, když je vyděšený."

„Je mi to líto," zahuhlal Garion a najednou se za sebe styděl.

„Mně se neomlouvej," usmál se pan Vlk. „Já jsem vystrašený nebyl."

Zadíval se na Gariona a ten cítil, jak ho ten pohled prostupuje.

„Jaký máš problém?" zeptal se.

„Říkají vám Belgarat," řekl Garion, jako by to vše vysvětlovalo, „a jí zas Polgara."

„No a?"

„To přece není možné."

„Cožpak jsme už o tom nemluvili? Je to už dost dlouho."

„Vy jste Belgarat?" zeptal se Garion přímo.

„Někteří lidé mi tak skutečně říkají. Jaký by v tom byl rozdíl?"

„Je mi to líto," řekl Garion, „ale já vám nevěřím."

„No dobrá," pokrčil rameny Vlk. „Když nechceš, tak tomu nevěř. Co to má ale společného s tím, že jsi byl drzý na tetu Pol?"

„To je..." Garion zaváhal. „No..." Zoufale si přál zeptat se pana Vlka na rozhodující, životně důležitou otázku, ale navzdory tomu, že už věděl, že mezi ním a tetou Pol není žádný příbuzenský vztah, bál se získat konečné, nezrušitelné potvrzení.

„Ty jsi na pochybách," řekl pan Vlk. „Je to tak? Máš pocit, že nic není tak, jak má být, a dáváš to tetě Pol za vinu."

„Když to takhle říkáte, tak to vypadá skutečně dost dětinsky," řekl Garion a lehce zrudl.

„A není to dětinské?"

Garion zrudl ještě víc.

„Garione, to není tvoje starost," pravil vážně pan Vlk. „Myslíš, že je správné, když jsi kvůli tomu ošklivý na ostatní?"

„Ne," přiznal Garion zaraženě.

„Tvoje tetu Pol a já jsme tím, kým jsme," řekl Vlk tiše. „Lidé o nás napovídají spousty nesmyslů, ale na tom nezáleží. Jsou věci, které se musí uskutečnit, a udělat to musíme právě my. Na tom skutečně záleží. Nedělej to pro tetu Pol ještě těžší jen proto, že se ti to zrovna dvakrát nelíbí. To není jenom dětinské, ale je to nesprávné, a ty jsi správný kluk. Já si skutečně myslím, že jí dlužíš omluvu. Co o tom soudíš?"

„Asi jo," přikývl Garion.

„Jsem rád, že jsme měli možnost si o tom pohovořit," prohlásil starý muž, „ale na tvém místě bych s tou omluvou moc neotálel. Nevěřil bys, jak dlouho dokáže být našťvaná." Najednou se zakřenil. „Na mne je našťvaná, co si pamatuju, a to je tak dlouho, že na to raději ani nemyslím."

„Zajdu za ní hned," řekl Garion.

„Dobře," souhlasil Vlk.

Garion vstal a zvolna zamířil k tetě Pol, která stála u zábradlí a dívala se na vody Šereckého průlivu.

„Teto Pol," oslovil ji.

„Ano, drahý?"

„Omlouvám se. Udělal jsem chybu."

Otočila se a přísně na něj pohlédla. „Ano," řekla. „To jsi tedy udělal."

„Už to nikdy neudělám."

Teta Pol se zasmála teplým smíchem a prohrábla mu prsty nepoddajné vlasy. „Nedávej sliby, které nebudeš moci dodržet, drahý Garione," řekla teta Pol. Pak ho objala a všechno zase bylo v pořádku. Po divoké plavbě přes Šerecký průliv se dostali na klidné moře a plavili se na sever podél zasněženého pobřeží Šereckého poloostrova směrem k prastarému městu, které bylo původním domovem všech Alornů, Aigarů, Drasnijců, Šereků i Rivanů. Vítr byl velmi chladný a nebe hrozivě zatažené, ale zbytek plavby byl bez jakýchkoliv rušivých příhod. Po dalších třech dnech vplula jejich loď do přístavu ve Val Alornů a zakotvila u jednoho z promrzlých kotvišť.

Val Alorn nebyl nijak podobný sendarijským městům. Jeho hradby a budovy byly tak neuvěřitelně prastaré, že vypadaly spíše jako přírodní útvary než jako díla lidských rukou. Úzké, klikaté uličky byly zasypány sněhem a hory nad městem svítily bíle do výšky proti tmavému nebi.

V přístavu už na ně čekalo několik koňmi tažených saní.

Koně i divoce vyhlízející vozkové podupávali netrpělivě v udupaném sněhu. Ve všech saních leželo několik kožichů a Garion si na sebe jeden oblékl, zatímco čekali, až se Barak rozloučí s Gredikem a dalšími námořníky.

„Tak pojed'me," řekl Barak vozkovi, který se sápal na sáně.

„Uvidíme, jestli dokážeš dohonit ostatní."

„Kdybyste se tam, lorde Baraku, takovou dobu nevybavoval, nebyli by nám tak ujeli," opáčil kysele vozka.

„To máš asi pravdu," kývl na souhlas Barak.

Kočí usedl, dotkl se koní bičem a sáně vyrazily vzhůru k ulici, kde už zmizeli ostatní.

Po ulicích města procházelo mnoho šereckých válečníků, oblečených v těžkých kožiších, a mnozí z nich cestou pozdravovali Baraka, když je mýjely jejich saně. Na jednom rohu musel kočí zastavit saně, protože uprostřed ulice zápasili ve sněhu nehledě na velkou zimu dva statní mužové, povzbuzováni davem čumilů.

„To je dost běžné," vysvětloval Barak Garionovi. „Zima je ve Val Alornu příšerně nudná."

„To před námi je palác?" zeptal se Garion.

Barak potřásl hlavou. „To je chrám Belara," řekl. „Někdo říká, že tam dlí duch Medvědího boha, ale já sám jsem ho nikdy neviděl, tak ti to nemohu jistě potvrdit."

Zápasníci se odkutáleli kousek stranou a jejich saně mohly pokračovat.

Na schodech chrámu stála stařena, zahalená ve vlněných šatech, s holí v kostnaté ruce a rozčuchanými vlasy kolem tváře. „Zdravím tě. lorde Baraku," vykřikla, když ji mýjeli. „Soudný den tě nemine."

„Zastav saně," vykřikl Barak na kočího, odhodil kožich a seskočil ze saní. „Martje," zahřměl na starou ženu, „máš zakázáno tady okounět. Kdybych řekl Anhegovi, že jsi přestoupila jeho zákaz, tak pošle kněží z chrámu, aby tě upálili pro čarodějnictví."

Stařena se na něj podívala a Garion si s děsem všiml, že má úplně bílé oči bez jakéhokoliv výrazu.

„Oheň se staré Martje ani nedotkne," zasmála se skřehotavým hlasem. „Martje žádná zkáza nečeká, ale čeká na tebe."

„Tak už toho bylo o zkáze dost," řekl Barak. „Ztrat' se od chrámu."

„Martje vidí, co vidí," prohlásila stařena. „Na tobě stále ulpívá znamení zkázy, lorde Baraku. Až k tobě přijde, vzpomeneš si na slova

staré Martje." A pak se zdálo, že pohlédla na saně, kde seděl Garion. ačkoliv její oči byly jako vždy slepé. Její obyčejný prázdňý výraz se najednou změnil v podivný výraz posvátné úcty.

„Zdravím tě, nejvyšší z lordů," zvolala s hlubokou úklonou. „Až nadejde tvůj čas, vzpomeň si. že to byla stará Martje, kdo tě první pozdravil."

Barak se k ní rozběhl, ale ona začala couvat a její hůl klepala na kamenných schodech.

„Co to mělo znamenat?" zeptal se Garion Baraka.

„Je to stará, bláznivá ženská," odpověděl Barak s tváří bledou hněvem. „Stále se poflakuje kolem chrámu a děsí ženské svými průpovídkami. Kdyby měl Anheg trochu rozumu, tak by ji už dávno vyhnal z města nebo ji nechal upálit jako čarodějnici." Vylezl zpět na saně. „Tak jed'," pobídl kočího.

Garion se ohlédl nazpět, ale starou, slepou ženu nebylo nikde vidět.

Kapitola třináctá

PALÁC KRÁLE ANHEGA ZE ŠEREKU BYLA obrovská, rozlehlá stavba takřka uprostřed Val Alornu. Z hlavní budovy vybíhalo na všechny strany mnoho ohromných křídel, z nichž některá se pomalu rozpadala, a jejich vymlácená okna hleděla slepě do zimní oblohy zpod polámaných střech. Garion měl pocit, že palác nebyl stavěn podle nějakého plánu, ale že tu živelně rostl po těch tři tisíce let, co zde vládli šerečtí králové.

„Proč je tu tolik prázdných, rozbitých budov?“ zeptal se Baraka, když jejich sáně vjely na zasněžené nádvoří.

„Co někteří králové postavili, jiní nechali zpustnout,“ odpověděl stručně Barak. „Jak už to mají králové ve zvyku.“ Barak byl od setkání se slepou stařenou u chrámu ve špatné náladě.

Ostatní už sesedli ze saní a čekali na ně.

„To musíš být z domova pěkně dlouho, když netrefíš z přístavu do paláce,“ prohlásil s gustem Silk.

„Trochu jsme se zdrželi,“ zabručel Barak.

V tu chvíli se otevřely velké okované dveře nad širokým schodištěm, jako by za nimi někdo čekal, až budou všichni pohromadě. Z nich vyšla žena s dlouhými, světlými copy, oblečená v dlouhém plášti zdobeném kožešinou a růstala stát na vrcholu schodiště. Stála tam a pozorně je sledovala. „Zdravím tě, lorde Baraku, hrabě z Trellheimu a můj manžel,“ volala obřadně.

Barakova tvář zvažovala ještě víc. „Zdravím tě, Merel,“ opětoval její pozdrav s krátkou úklonou.

„Král Anheg mi povolil tě pozdravit, můj pane,“ řekla Barakova žena. „Je to moje právo i povinnost.“

„Ty jsi vždy dbala na své povinnosti, Merel." řekl Barak. „Kde jsou mé dcery?"

„V Trelheimu, můj pane," řekla. „Myslím, že by to nebyl nejlepší nápad, aby cestovaly tak daleko v takové zimě." V jejím hlase se objevil trochu zlomyslný tón.

Barak vzdychl. „To chápu," řekl.

„Udělala jsem snad chybu, můj pane?" zeptala se Merel.

„Nech to být," řekl Barak.

„Jestli jsi ty a tvoji přátelé, můj pane, připraveni, tak vás doprovodím do trůnního sálu."

Barak vyšel rychle po schodech nahoru, krátce a velice formálně objal svou ženu a potom spolu vešli velkými vstupními dveřmi do paláce.

„To je skutečně tragické," huhlal hrabě ze Seline a vrtěl hlavou v údivu, když vystupoval po schodech vzhůru.

„To snad ne," řekl Silk. „Konec konců má Barak to, co chtěl, nebo snad ne?"

„Jste velmi tvrdý muž, princi Kheldare," řekl hrabě.

„Ani ne," nesouhlasil Silk. „Jsem realista, to je všechno. Barak se celá léta snažil získat Merel, tak ji teď má. Jsem skutečně potěšen, když vidím, jakou odměnu si vysloužil. Vy snad ne?"

Hrabě ze Seline vzdychl.

Nahoře se k nim přidala skupinka ozbrojenců a doprovázela je širokými chodbami k dalšímu širokému schodišti, za kterým byla dlouhá chodba, a potom následoval sestup po úzkém schodišti do hlubin rozlehlého komplexu.

„Vždycky jsem uznával šereckou architekturu," prohlásil ironicky Silk. „Je tak překvapující. Nikdy nedokážete odhadnout, co bude následovat."

„Zvětšování paláce umožňuje i slabým králům, aby si připadali nějak důležití," shrnul své myšlenky král Fulrach. „Nakonec to není tak špatný nápad. V Sendarii se špatní králové vyžívají v projektování dláždění ulic, ale ve Val Alornu byly všechny ulice vydlážděny před tisíci let."

Silk se rozesmál. „To je vždycky problém. Vaše Výsosti," řekl. „Jak chcete zabránit špatným králům, aby nenadělali zmatky?"

„Princi Kheldare," řekl král Fuirach, „nepřeji vašemu strýci nic špatného, ale docela rád bych viděl, jak si budete počínat, až vám spadne do klína koruna Drasnie."

„Prosím vás. Vaše Výsosti," řekl Silk s nepředstíraným děsem v hlase, „to ani nevyslovujte."

„A taky manželka," přisadil si poťouchle hrabě ze Seline. „Princ přece potřebuje i manželku."

„Tak to by bylo ještě horší," pravil Silk a otrásl se.

Trůnní sál krále Anhega byla ohromná místnost s dírou na oheň uprostřed. V té plápolala a praskala velká polena. Na rozdíl od bohatě zdobených stěn v paláci krále Fulracha zde byly zdi holé. Byly v nich pouze zatlučeny kovově držáky, ve kterých plápolaly hrubé pochodně. Muži, kteří posedávali kolem ohně, byli velmi vzdáleni uhlazeným dvořanům sendarijského dvora. Podobali se spíše vousatým šereckým válečníkům v drátěných košilích. U jedné zdi stálo pět trůnů a každý byl označen praporem. Ve čtyřech z nich seděli muži a opodál postávaly tři královsky vyhlížející ženy a tiše rozmlouvaly.

„Fulrach, král Sendarie!" zvolal jeden ze zbrojnošů, kteří doprovázeli skupinku příchozích, a udeřil kopím do kamenné podlahy.

„Zdravím tě, Fulrachu," zvolal velký muž s tmavým vousem a vstával z trůnu. Jeho modrá róba byla pomačkaná a vlasy měl rozčuchané a neupravené. Zlatá koruna, kterou měl na hlavě, byla na dvou místech prasklá a chyběla jí jedna špička.

„Zdravím tě, Anhegu," odpověděl sendarijský král a lehce se uklonil.

„Tvůj trůn tě už očekává, drahý Fulrachu," oznámil slavnostně rozčuchaný muž a ukázal na prázdný trůn, za kterým byla vlajka Sendarie. „Králové Alorie vítají moudrost krále Sendarie na poradě."

Garion jenom kulil oči, protože ho obřadné uvítání sendarijského krále překvapilo.

„Který z nich je čí král, příteli Silku?" šeptal Durnik, když se přiblížili k trůnům.

„Ten tlustý v rudé róbě s jelenem na vlajce je můj strýc Rhodar z Drasnie. Ten s protáhlým obličejem v černém s koněm ve znaku je Cho-Hag z Algarie. Ten velký, zamračený, co nemá korunu na hlavě a sedí pod vlajkou s mečem, je Brand, rivanský Správce."

„Brand?" přerušil ho Garion, který si vzpomněl na vyprávění o bitvě u Vo Mimbire.

„Všichni Správcové Rivy se jmenují Brand," vysvětlil mu situaci Silk.

Král Fulrach pozdravil ostatní krále slavnostním jazykem, který byl zřejmě pro takové příležitosti předepsán, a usedl do prázdného trůnu pod praporec se snopem, což bylo znamení Sendarie.

„Zdravíme Belgarata, učedníka Aldurova," prohlásil Anheg, „a s ním zdravíme i paní Polgaru. váženou dceru nesmrtelného Belgarata."

„Nemáme čas na žádné ceremonie, Anhegu," řekl pan Vlk kysele, odhodil svůj plášť a postoupil vpřed. „Proč mne sem králové Alorie pozvali?"

„Dopřej nám trochu ceremonií, Pradávný," prohlásil rozverně Rhodar, tlustý král Drasnie. „Máme tak zřídka příležitost zahrát si na skutečné krále. Však už toho za chvíli necháme."

Pan Vlk potřásl nespokojeně hlavou.

Před krále předstoupila jedna z urozeně vyhlížejících dam. Byla to vysoká krasavice s havraními vlasy, v přiléhavých šatech z černého sametu. Přistoupila ke králi Fulrachovi a krátce přitiskla svou tvář k jeho. „Vaše ctihodnosti," řekla, „vaše přítomnost je poctou pro náš dům."

„Vaše Výsosti," odpověděl uctivě Fulrach s lehkou úklonou.

„To je královna Šereku Islena," pošeptal Durnikovi a Garionovi Silk. Jeho tvář se usmívala v radostném očekávání. „Sledujte, jak přivítá Polgaru."

Královna se otočila a uklonila se panu Vlkovi. „Božský Belgarate," řekla hlasem, který prozrazoval velký respekt.

„Nikterak božský, Isleno," opravil ji suše starý muž.

„Nesmrtelný synu Aldura," pokračovala, aniž si povšimla přerušení, „nejmocnější čaroději na světě. Můj prostý dům se otřásá v základech pod silou, kterou jsi s sebou přinesl."

„Pěkná řeč, Isleno," odpověděl Vlk. „Trochu nepřesná, ale přesto pěkná."

Ale královna se už otočila k tetě Pol. „Předrahá sestro," zvolala.

„Sestro?" vykulil se Garion.

„Ona je duchovně založená," řekl tiše Silk. „Vyzná se trochu v magii a myslí si o sobě, že je čarodějka. Jen se dívej."

S dobře propracovaným gestem vykouzila v ruce zelený drahokam a podala ho tetě Pol.

„Měla ho schovaný v rukávu," oznámil vesele Silk.

„Skutečně královský dar, Isleno," řekla teta Pol divným hlasem. „Škoda, že ti to mohu oplatit pouze takto."

Podala královně stonek rudé růže.

„Kde to vzala?" zeptal se okouzlený Garion.

Silk na něj mrkl.

Královna se nedůvěřivě podívala na růži a sevřela ji oběma rukama. Pečlivě ji zkoumala a oči se jí rozšířily úžasem. Z tváří jí začala mizet barva a ruce se jí třásly.

Druhá královna postoupila vpřed. Byla to drobná blondýnka s milým úsměvem. Bez jakýchkoliv oficialit políbila krále Fulracha, potom pana Vlka a nakonec vřele objala tetu Pol. Její vystoupení bylo prosté a nechtěla jím jistě na sebe nijak strhnout pozornost.

„To je Porenn, královna z Drasnie," řekl Silk a v jeho hlase byl zvláštní tón. Garion na něj rychle pohlédl a viděl, jak se mu na tváři mihl slabý záblesk hořkosti a lítosti. V tom okamžiku, jako by byl ozářen náhlým zábleskem poznání, pochopil Garion důvod pro Silkovy někdy zvláštní způsoby. Takřka bolestný pocit sympatií k tomu malému mužíkovi sevřel Garionovo hrdlo.

Třetí královna, Silar z Algarie, pozdravila krále Fulracha, pana Vlka i tetu Pol jenom pár slovy, pronesenými tichým hlasem.

„Správce Rivy není ženatý?" zeptal se Durnik a rozhlížel se po další královně.

„Měl ženu," odpověděl Silk s očima stále na královně Porenn, „ale ta zemřela před několika lety a zanechala mu čtyři syny."

„Aha," sykl Durnik.

V tu chvíli vstoupil do sálu zamračený a zjevně rozčilený Barak a přistoupil k trůnu krále Anhega.

„Vítej doma, bratrance," oslovil ho král Anheg. „Už jsem si myslel, že jsi zabloudil."

„Rodinné záležitosti, Anhegu," odpověděl Barak. „Musel jsem prohodit pár slov se svou ženou."

„Chápu," řekl Anheg a dál se tomu tématu nevěnoval.

„Už jste se seznámili s našimi hosty?" zeptal se Barak.

„Ještě jsme neměli příležitost, lorde Baraku," řekl král Rhodard. „Zaobírali jsme se zatím dvorními formalitami." Zasmál se a jeho velký břich se zatřásl.

„Jsem si jist, že znáte hraběte ze Seline," začal představování od nejstaršího Barak. „Tohle je Durnik, kovář a statečný muž. Tenhle chlapec se jmenuje Garion a je v péči paní Polgary. Je to dobrý chlapec."

„Co kdybychom přikročili k dalšímu jednání," ozval se netrpělivě pan Vlk.

Algarský král Cho-Hag promluvil zvláštním, měkkým hlasem: „Jsou si vědomi, vzácný Belgarate, jakéžto neštěstí na nás padlo? Vědí, proč svolali jsme tento sněm?"

„Cho-Hagu," řekl pan Vlk nedůtklivě, „mluvíš jako špatná arendská báseň. Jsou všechna ta onikání a podobné nesmysly skutečně nutná?"

Cho-Hag vypadal velmi uraženě a podíval se na krále Anhega.

„Je to moje chyba, Belgarate," řekl kajícně Anheg. „Já jsem připravoval poznámky pro tuto schůzku. Cho-Hag se snažil oslovit nejen tebe, ale i historii." Koruna se mu na hlavě mírně svezla na stranu a seděla mu teď trochu na uchu.

„Historie je velmi tolerantní, Anhegu," odpověděl Vlk. „Nemusíš se ji pokoušet nějak dojmout nebo okouzlit. Stejně zapomene většinu z toho, co řekneme." Otočil se na rivanského Správce. „Brande," oslovil ho, „troufáš si vysvětlit mi situaci, aniž bys zabředl do podrobností a dvorních manýrů?"

„Obávám se, že je to všechno moje vina, Belgarate," prohlásil hlubokým hlasem šedě oblečený Správce. „Ten odpadlík mohl odnést ukradený předmět jedině díky mé nepozornosti."

„Ta věc by se měla sama ochránit, Brande," řekl mu Vlk. *Já sám se jí nemohu ani dotknout. Zním zloděje a vím, že jste mu v tom v Rivě nemohli zabránit. Co nechápu, je to, že na to mohl sáhnout svými vlastníma rukama, aniž by byl zničen silou toho předmětu.*"

Brand bezmocně roztáhl ruce. „Jednoho dne jsme se probudili a bylo to pryč. Naši knězi nám byli schopni pouze zjistit jméno zloděje. Duch Medvědího boha nebyl schopen říci víc. Protože už jsme znali jméno zloděje, nevyslovovali jsme ani jeho jméno, ani jsme nejmenovali zcizenou věc.“

„Dobře," řekl Vlk. „Zloděj ví, jak zachytit slova ve vzduchu i na velmi velké vzdálenosti. Já sám jsem ho to naučil.“

Brand pokýval hlavou. „To víme," poznamenal. „Proto taky bylo tak těžké poslat nějaký vzkaz. Když jsi nepřišel do Rivy a ani se nevrátil náš posel, pomyslel jsem si, že se něco stalo. Proto jsme poslali všude naše muže, aby tě našli.“

Pan Vlk se poškrábal ve vousech. „Mám teď pocit, že je to vlastně moje vina, že jsem tady," vzdychl. „Použil jsem tvého posla pro své účely. Měl jsem říct lidem v Arendii, že o všem vím. Měl jsem to všechno trochu lépe zařídit.“

Silk si odkašlal. „Mohu něco říct?" zeptal se.

„Jistě, princí Kheldare," vyzval ho král Anheg.

„Je prozíravě pokračovat v této diskusi na veřejnosti?" zeptal se Silk. „Murgové mají dost peněz na to, aby si kdekoliv zaplatili nějaké uši, a Grolimové se umějí vetřít do duše i toho nejoddanějšího bojovníka. Co nevím, nemohu prozradit, jestli rozumíte, co tím chci říci.“

„Bojovníky krále Anhega nelze tak lehko koupit,' prohlásil uraženě Barak, „a v Šereku žádní Grolimové nejsou.“

„Jsi si stejně jist sloužícími i kuchyňskými pomocníky?" zeptal se Silk. „Potkal jsem už Grolimy na mnoha neočekávaných místech.“

„Na tom, co řekl můj synovec, něco je," pravil král Rhodar zamyšleně. „Drasnie má stoleté zkušenosti se shromažďováním informací a Kheldar patří v tomto směru mezi nejlepší odborníky. Jestli se domnívá, že se naše slova mohou dostat dál, než bychom si přáli, měli bychom ho poslechnout.“

„Děkuji, strýče," řekl Silk s úklonou.

„Dokázal bys proniknout do tohoto paláce, princí Kheldare?" zeptal se král Anheg.

„Už se mi to, Vaše Výsosti, podařilo," přiznal uctivě Silk, „a to nejméně desetkrát.“

Anheg vyslechl toto prohlášení s povytaženým obočím.

Rhodar tiše zakašlal. „To už bylo dávno, Anhegu. A nebylo to nic vážného. Jenom mě něco zajímalo.”

„Tak ses mohl zeptat rovnou,” pravil Anheg dotčeně.

„Nechtěl jsem tě obtěžovat,” řekl Rhodar a lehce se ošil. „A navíc je to takhle zábavnější.”

„Přátelé,” ozval se král Fulrach, „záležitost, kterou máme projednat, je příliš vážná, než abychom ji mohli dát všanc nějakým zvědům nepřátel. Je lépe být zbytečně opatrný, než podstupovat nějaká rizika.”

Král Anheg se nejprve zamračil a potom kývl. „Jak si přejete. Budeme pokračovat v soukromí. Bratranče, mohl bys pro nás připravit sál starého krále Eldriga? Vem si také pár strážných a postav je do přilehlých chodeb.”

„Zařídím to,” řekl Barak. Vzal tučet ozbrojenců a opustil trůnní sál.

Králové vstali z trůnů..., všichni kromě Cho-Haga. Hubený zbrojnoš, vysoký skoro jako Barak, s vyholenou hlavou až na jediný pramen vlasů na temeni po algarském způsobu, přistoupil k trůnu a pomohl mu vstát.

Garion pohlédl na Silka s otázkou v očích.

„Když byl Cho-Hag ještě dítě, tak onemocněl zvláštní nemocí,” vysvětlil tiše Silk, „a od té doby má tak slabé nohy, že nemůže bez pomoci vstát.”

„Není pro něj obtížné být králem?” zeptal se Garion.

„Algarové stráví víc času na koňském hřbetě než na svých nohou,” odpověděl Silk. „Jakmile je na koni, vyrovná se Cho-Hag kterémukoliv jinému muži v Algarii. Ten bojovník, co mu pomáhal, je jeho adoptivní syn Hettar.”

„Vy ho znáte?” podivil se Garion.

„Já znám každého,” zasmál se tiše Silk. „Už jsem se s ním několikrát setkal. Mám ho docela rád, ale byl bych rád, kdyby se o tom nedozvěděl.”

V tu chvíli k nim přišla královna Porenn. „Islena chce vzít Silar a mne do svých soukromých komnat,” řekla Silkovi. „Zdá se, že zde v Šereku nejsou ženy vítány u důležitých státních záležitostí.”

„Naši bratraci v Šereku mají ještě pár neprozkoumaných oblastí, Výsosti," odpověděl Silk. „Jsou tak konzervativní, že ještě nezjistili, že jsou ženy také lidské bytosti."

Královna Porenn na něj s malým úšklebkem mrkla. „Doufala jsem, že budeme mít příležitost si popovídat, Kheldare. Ale teď to na to moc nevypadá. Vyřídil jsi Layle můj vzkaz?"

Silk přikývl. „Slíbila, že ti hned napíše," řekl. „Kdybych věděl, že tu budeš, tak bych ti sem ten dopis sám přinesl."

„To byl nápad Isleny," řekla královna. „Usoudila, že by to mohl být dobrý nápad, kdyby se královny sešly u příležitosti sněmu králů. Pozvala i Laylu, ale každý ví, jak se strašně bojí cesty po moři."

„Vzešlo z vaší schůzky něco velkolepého, královská Výsosti?" zeptal se s úsměvem Silk.

Královna Porenn se ušklíbala. „Seděly jsme kolem Isleny a dívaly se, jak nám předvádí své triky. Mizení mincí, tahání věcí z rukávu a takové ty věci," prohlásila. „Nebo nám předpovídala budoucnost. Silar je příliš slušná, než aby jí něco řekla a já jsem nejmladší, tak se očekává, že budu zticha. Je to skutečně dost dětinské, zvláště když se pokouší věstít z křišťálové koule. Neříkala Layla, jestli by mi dokázala poradit?"

„Jestli někdo, tak jistě ona," řekl Silk. „Ale měl bych tě upozornit, že její rada bude pěkně názorná. Královna Layla je zemitý člověk a někdy je pěkně hrubá."

Královna Porenn se zachichotala. „To je v pořádku," pravila. „Nakonec, jsem dospělá žena."

„Samozřejmě," opáčil Silk. „Jenom jsem tě na to chtěl upozornit."

„Děláš si ze mne, Kheldare, legraci?" zeptala se.

„Myslíš, že bych toho byl schopen, milosti?" zeptal se s nevinnou tváří Silk.

„Myslím, že ano," řekla královna Porenn.

„Půjdeš už, Porenn?" ozval se hlas královny Isleny.

„Už jdu, Vaše Výsosti," řekla královna Drasníe. Její prsty se roztančily. *To je nuda.*

Trpělivost, Výsosti, odpověděl znakovou řečí Silk.

Královna Porenn poddajně následovala majestátní šereckou královnu a tichou královnu Algarie ze sálu. Silkový oči ji sledovaly a jeho tvář měla stejně trpitelský výraz jako předtím.

„Ostatní už také odcházejí," upozornil ho decentně Garion a ukázal na vzdálený konec místnosti, kde zrovna vycházeli alornští králové ze dveří.

„Tak dobrá," řekl Silk a vydal se rychle za nimi.

Jak procházeli dlouhými chodbami, držel se Garion ve skupince pěkně vzadu, protože mu jeho vnitřní hlas našeptával, že kdyby ho spatřila teta Pol, jistě by si našla nějaký důvod, proč ho poslat pryč.

Jak se tak loudal na konci zástupu, upoutal ho pohyb na konci chodby, který zpozoroval pouze koutkem oka. Zaznamenal pouze siluetu toho muže. Vypadal jako normální šerecký ozbrojenec, oblečený v tmavozeleném plášti. Garion se zastavil, a pak dokonce ustoupil kousek zpět, aby si ho lépe prohlédl, ale muž v zeleném plášti byl pryč.

U dveří do sálu krále Eldriga čekala teta Pol s rukama zkříženými na prsou. „Kde jsi byl?" zeptala se.

„Jenom jsem se rozhlížel," odpověděl Garion co možná nejnevinnějším tónem.

„Aha, to chápu," řekla teta Pol. Pak se otočila na Baraka. „Zasedání asi bude trvat pěkně dlouho," prohlásila, „a Gariona by to pravděpodobně nudilo. Je tu nějaké místo, kde by se mohl zabavit, než se bude podávat jídlo?"

„Ale teto Pol!" protestoval Garion.

„Snad by si mohl prohlédnout zbrojnici," navrhl Barak.

„Co mám dělat ve zbrojnici?" vyptával se Garion.

„To by sis raději prohlížel mučírnu?" zeptala se ironicky teta Pol.

„Když o tom tak přemýšlím, tak si prohlédnu docela rád zbrojnici."

„Myslela jsem si to."

„Je to až vzadu v chodbě," vysvětloval mu Barak. „Ty červené dveře."

„Jen si to tam, miláčku, pěkně prohlédni," řekla teta Pol, „a snaž se nezranit."

Garion se pomalu ploužil chodbou a přemýšlel o hluboké ne-spravedlnosti celé situace. Strážé ve vchodu do sálu krále Eldriga skřížili svá kopí tak, aby nikdo nemohl vstoupit. Garion vzdychl a pokračoval ve své cestě ke zbrojnici.

Garion se sice pohyboval velmi zvolna, ale jeho mysl pracovala na plné obrátky nad jiným problémem. Sice se zdráhal uvěřit možnosti, že by pan Vlk a teta Pol byli Belgarat a Polgara, ale chování králů Alornu nasvědčovalo tomu, že oni tomu věří! Pak tu byla ještě otázka kolem té růže, kterou dala teta Pol královně Isleně. Nehledě na skutečnost, že růže v zimě nekvetou, jak mohla teta Pol předpokládat, že ji královna Islena podaruje zeleným drahokamem? Když to nemohla předpokládat, jak si tedy mohla připravit na oplátku růži? Zdráhal se uvěřit myšlence, že by tu růži vyčarovala na místě.

Chodba, po které krácel, byla tmavá, jenom spoře osvětlená několika loučemi. Po obou stranách ústily další chodby, které mířily někam do naprosté temnoty. Byl už téměř u zbrojnice, když z jedné temné chodby zaslechl slabý zvuk.

Muž v zeleném plášti vstoupil do osvětlené chodby a kradmo se rozhlížel. Byl to tuctově vyhlížející muž s krátce střiženým vousem pískové barvy, který klidně mohl kráčet v paláci kamkoliv, aniž by vzbudil nějakou pozornost. Z jeho nezvykle opatrného chování však bylo zřejmé, že dělá něco, co by dělat neměl nebo co by od něj nikdo neočekával. Ted' spěchal směrem, odkud přicházel Garion. Ten se pro jistotu skryl do temnoty, aby si ho muž nevšiml. Když znovu vykoukl do chodby, muž už nebyl nikde v dohledu a bylo nemožné určit, kterou chodbou se vydal.

Garionův vnitřní hlas mu říkal, že i kdyby o tom někomu řekl, nikdo by ho nebral vážně. Potřeboval by trochu více důkazů než jen mlhavé podezření, aby nevypadal jako hlupák. Všechno, co mohl dělat, bylo mít oči otevřené a rozhlížet se po muži v zeleném plášti.

Kapitola čtrnáctá

PŘÍŠTÍHO DNE RÁNO SNĚŽILO a teta Pol, Silk, Barak a pan Vlk se sešli k poradě s králi a zanechali Gariona v péči Durnika. Oba seděli u ohně v obrovském trůnním sále a pozorovali asi pětadvacet šereckých vojáků, kteří posedávali okolo a zabývali se obvyklými vojenskými činnostmi pro ukrácení času. Někteří brousili meče, jiní si leštili brnění, další jedli, a dokonce tak brzo po ránu popíjeli. Pár jích bylo zabráno v nějakou hru o drobné mince a zbývající prostě pospávali, opření o zed'.

„Tihle Šerekové jsou nějací líní," řekl tiše Durnik Garionovi. „Od té doby, co jsme sem dorazili, jsem ještě neviděl žádného pracovat. Ty snad ano?"

Garion potřásl hlavou. „Tohle budou asi zbrojnoši, kteří podléhají samotnému králi," řekl stejně tiše. „Ti asi nemají nic jiného na práci, než se poflakovat kolem a být připraveni na králův rozkaz vyrazit do boje."

Durnik nevěřícně zavrtěl hlavou. „To musí být strašně nudný život," poznamenal.

„Durniku," zeptal se po chvíli Garion, „všiml sis, jak se k sobě chovají Barak a jeho žena?"

„To je skutečné velmi smutné," pošeptal Durnik. „Silk mi o tom včera vyprávěl. Barak se do ní hrozně zamiloval, když byli oba velmi mladí, ale ona byla z urozeného rodu a nebrala ho vůbec vážně."

„Tak jak to, že se vzali?" podivil se Garion.

„To bylo rozhodnutí její rodiny," vysvětloval Durnik. „Když se stal Barak hrabětem z Trellheimu, usoudili, že by svatba mohla být vhodným krokem k získání dalšího vlivu. Merel se proti tomu postavila, ale nebylo jí to nic platné. Silk tvrdí, že Barak teprve po svatbě zjistil, že je Merel velmi povrchní člověk, ale už mu to bylo houbu

platné. Ona mu dělá různé poťouchlosti, aby ho zranila, a tak se Barak radši zdržuje většinu času mimo domov."

„Mají nějaké děti?" zeptal se Garion.

„Dvě," pokýval hlavou Durnik. „Dvě děvčátka, sedmileté a pětileté. Barak je velmi miluje, ale prý je moc často nevidí."

Garion vzdychl. „Přál bych si, abychom mohli Barakovi nějak pomoci."

„Nemůžeme se plést mezi muže a jeho ženu," řekl Durnik. „Takové věci se nedělají."

„Všiml sis, že Silk miluje svou tetu?" zeptal se Garion, aniž by se nad tou otázkou zamyslel.

„Garione!" vyhrkl Durnik a jeho hlas zněl velmi překvapeně.

„Jak to můžeš vůbec vyslovit!"

„Vždyť je to pravda," bránil se ukřivděně Garion. „Já vím, že to není jeho skutečná teta. Je to druhá žena jeho strýce. To pak není opravdová teta."

„Je provdaná za jeho strýce," řekl přísně Durnik. „Kdo ti řekl takovou skandální historku?"

„Nikdo mi to neřekl," řekl Garion. „Prostě jsem ho pozoroval, když spolu včera mluvili. Je zcela jasné, co k ní cítí."

„Jsem si jist, že je to jenom tvoje představivost," prohlásil nevěřícně Durnik. Vstal. „Porozhlédneme se tady kolem. To snad bude užitečnější, než jen tady sedět a pomlouvat přátele. To není činnost, která by se hodila k pravým mužům."

„Dobře." souhlasil rvchle Garion, i kdž byl trochu zklamán. Vstal a následoval Durnika přes zakouřený sál směrem k chodbě.

„Co se podívat do kuchyně," navrhl Garion.

„A taky do kovárny," souhlasil Durnik.

Královská kuchyň byla skutečně ohromná. Na rožnících se opékaly velké kusy hovězího a v moři omáčky se připravovala celá hejna hus. Hrnce s gulášem by dokázaly nasytit celou armádu a totéž platilo pro těsto na chleba, zrovna připravené k pečení. Kuchyně ale nijak nepřipomínala spořádanou kuchyň tety Pol na Faldorově farmě. Všude vládl zmatek a nepořádek. Hlavní kuchař byl obrovitý muž s brunátnou tváří, vykřikující rozkazy, které nikdo neposlouchal, a všichni se řídili podle svých pravidel, která zřejmě velela co nejvíce drsné zába-

vy. Pracovat v takové kuchyni bylo o nervy i zdraví. Jeden kuchtík nahřál vidličku v ohni a podal ji druhému, který se o ni po chvíli spálil, jednomu kuchaři sebrali vysokou čepici a hodili ji do kotlíku s gulášem.

„Pojďme někam jinam, Durniku," řekl Garion. „Tohle jsem tedy skutečně neočekával." .

Durnik přikývl. „Takové hlouposti by slečna Pol nikdy nestrpěla." řekl rozladěně.

Ve dveřích kuchyně narazili na služku ve světlezelených šatech, které ostře kontrastovaly s jejími zrzavými vlasy.

„Promiňte," oslovil ji uctivě Durnik, „mohla byste nám ukázat cestu do kovárny?"

Pozorně si ho prohlédla od hlavy k patě. „Vy jste tady nový?" zeptala se. „Ještě jsem vás nikdy neviděla."

„Jsme tu jen na návštěvě," odpověděl Durnik.

„Odkud jste?" vyptávala se.

„Ze Sendarie," řekl Durnik.

„To je zajímavé. Možná by do kovárny mohl doběhnout jenom chlapec a my bychom zatím měli příležitost si popovídat." Její pohled hovořil jasně.

Durnik si odkašlal a uši mu zrudly. „Kde je kovárna?" zopakoval svou otázku.

Služka se zasmála. „Na nádvoří na konci téhle chodby," řekla. „Obvykle se motám někde tady okolo. Jsem si jista, že mne tu najdete, až skončíte svou záležitost s kovářem."

„Ano," pokýval hlavou Durnik. „Jsem si také jist, že bych vás tady někde našel. Pojďme, Garione."

Vyšli do chodby a zamířili k zasněženému nádvoří.

„To je příšerné!" pravil pohoršené Durnik s ušima dosud planoucímá. „To děvče se vůbec neumí chovat. Kdybych věděl komu, tak bych to hned ohlásil."

„Bylo to skutečně šokující," souhlasil Garion, ale v duchu se divil, proč se Durnik tak rozčiluje. Zatím přešli sněhem ke kovárně.

V kovárně kraloval obrovitý kovář s černými vousy a se zápěstím silným jako Garionovo stehno. Durnik se představil a za chvíli byli zabrání do zasvěceného rozhovoru uprostřed jisker odletujících

od kovářských kladiv. Garion si všiml, že místo podkov, lopat, kos a jiných hospodářských nástrojů, které visely na zdi v sendarijské kovárně, byly tady stěny ozdobeny meči, štíty a válečnými sekerami. Jeden kovářův pomocník koval špičky šípů, zatímco druhý, sehnutý jednooký muž, vyráběl hrůzostrašně vyhlížející dýku.

Durnik si povídal s místním kovářem skoro celé dopoledne a Garion se potuloval okolo a pozoroval, čím se zabývají ostatní lidé v dílnách kolem nádvoří. Byli tam příslušníci všech možných řemesel, kteří byli potřeba k udržení chodu Anhegova dvora. Garion přitom dával pozor, zda někde nezahledne muže v zeleném plášti se světlými vousy. Nebylo sice příliš pravděpodobné, že by se ten muž živil tak poctivým řemeslem, jaká zde byla k vidění, ale Garion se měl přesto na pozoru.

Kolem poledne se objevil Barak, který je hledal, a zavedl je do velkého sálu, kde už se bavil Silk pozorováním hazardních hráčů.

„Anheg se chce odpoledne sejít soukromě s ostatními," řekl Barak. „Potřebuji si vyřídit nějakou pochůzku, tak jsem si myslel, že byste mohli jít se mnou."

„To je docela dobrý nápad," odpověděl Silk a odtrhl oči od hráčů. „Vojáci tvého bratrance hrají dost mizerně, až jsem dostal chuť si s nimi mrsknout nějakou partičku. Asi bude lepší, když si to odpustím. Většinu mužů uráží, když je obehraje cizinec."

Barak se zašklebil. „Jsem si jist, že by tě s radostí vzali do hry, Silku," řekl. „Mají stejnou šanci vyhrát jako ty."

„To je stejná šance, jako že vyjde slunce na západě," uchechtl se Silk.

„To jsi si tak jist svými schopnostmi, příteli Silku?" zeptal se Durnik.

„Jsem si jist jejich schopnostmi," culil se Silk. Pak vyskočil. „Radši pojďme," prohlásil. „Už mě začínají svrbět prsty. Raději je nebudu vystavovat takovému pokušení."

„Jak myslíš, princí Kheldare," zasmál se Barak.

Oblékli si kožichy a vyšli z paláce. Sněžení už skoro ustalo, ale foukal čerstvý vítr.

„Jsem trochu zmaten z těch jmen," prohlásil Durnik, když zamířili do centra Val Alornu. „Už jsem se na to dávno chtěl optat. Ty

jsi. příteli Silku, jednou princ Kheldar a jindy zase kupec Ambar z Kotu. Pan Vlk se najednou jmenuje Belgarat a slečna Pol je Polgara nebo dokonce hraběnka z Eratu. Tam, odkud pocházím já, mají lidé většinou jenom jedno jméno."

„Jména jsou jako šaty, Durniku," vysvětloval Silk. „Používáme to, co se nejvíc za dané situace hodí. Poctivý člověk si většinou neobléká podivné šaty nebo zvláštní jména. Ti z nás, kdo nejsou příliš poctiví, si ale občas musí obojí změnit."

„Moc se mi nelíbí, když slyším, že někdo říká o slečně Pol, že není poctivá," řekl poněkud uraženě Durnik.

„Nemyslel jsem to nijak urážlivě," ujistil ho Silk. „To se nedá tak o paní Polgaře říct. Když jsem řekl, že nejsme poctiví, myslel jsem tím asi to, že jsme občas okolnostmi nuceni zakrýt naši pravou totožnost před zlými lidmi, ale tím bohužel i před těmi dobrými."

Durnik nevypadal zrovna přesvědčeně, ale nechal to být.

„Pojďme touhle ulicí," navrhl Barak. „Nemám zrovna chuť jít kolem chrámu Belara."

„Proč?" zeptal se Garion.

„Jsem trochu pozadu s plněním svých náboženských povinností," odpověděl Barak s bolestným výrazem, „a tak bych se raději vyhnul možnému setkání s nejvyšším Belarovým knězem. Má velice pronikavý hlas a já nijak nestojím o to, aby moje jméno bylo slyšet přes celé město. Prozíravý muž nedá knězi nebo ženě příležitost, aby ho hubovali na veřejnosti."

Uličky Val Alornu byly úzké a křivolaké a zrovna tak byly úzké a vysoké prastaré kamenné domy, u kterých většinou druhé patro přechnívalo nad ulici. Navzdory ustávajícímu sněžení i čerstvému větru byly ulice plné lidí. Většina lidí se proti chladu chránila těžkými kožichy.

Všude bylo slyšet veselé pokřikování a bylo možno vidět, že si lidé tropí různé naschvály. Dva postarší muži se uprostřed ulice koulovali za mohutného povzbuzování přihlížejících.

„Jsou to staří přátelé," prohlásil Barak se širokým úsměvem. „Opakují tu sněhovou bitvu každý den celou dlouhou zimu. Za chvíli spolu zajdou do hospody, dají si do trumpet a potom budou prozpě-

vovat staré pijácké písně, dokud nespadnou pod stůl. Už to dělají celé roky a stále je to baví."

„Co dělají v létě?" zeptal se Silk.

„Házejí po sobě kamení," odpověděl Barak. „Popíjení v hospodě, zpěv i padání pod stůl však zůstávají beze změn."

„Ahoj, Baraku," zavolala zelenooká žena z okna v prvním patře. „Kdy se na mne zase přijdeš podívat?"

Barak pohlédl vzhůru, zrudl a neodpověděl.

„Ta dáma mluví s vámi, Baraku," poznamenal Garion.

„Slyšel jsem ji," odpověděl stručně Barak.

„Zdá se, že tě zná," podotkl s čtveráckým úsměvem Silk.

„Ta zná každého," řekl Barak a zrudl ještě víc. „Nepůjdeme dál?"

Kolem dalšího rohu zrovna pochodovala v sevřeném tvaru skupina mužů ve špinavých, uválených kožiších. Šli stejným krokem, kymáceli se ze strany na stranu a okolostojící se jim raději rychle klidili z cesty.

„Zdravím tě, lorde Baraku," zaintonoval jejich vůdce.

„Zdravíme tě, lorde Baraku," opakovali unisono ostatní a kolébali se dál.

Barak se lehce uklonil.

„Ať tě ochraňuje ruka Belara," řekl vůdce kolébajících.

„Všichni uctívají Belara, Medvědího boha z Alorie," prozpěvovali ostatní pochodující.

Barak se znovu uklonil a zůstal stát, dokud procesí nepřešlo.

„Kdo to byl?" zeptal se Durnik.

„Členové kultu medvěda," odpověděl znechuceně Barak. „Náboženští fanatici."

„Pěkně protivná parta," vysvětloval Silk. „Mají své odnože ve všech alornských královstvích. Jsou to vynikající válečníci, ale jsou to loutky v rukách nejvyššího kněze boha Belara. Všechn čas tráví prováděním různých náboženských rituálů, vojenským cvičením a tím, že se pletou do řemesla místním politikům."

„Kde je ta Alorie, o které se stále mluví?" zeptal se Garion.

„Všude kolem nás," odpověděl Barak s rozmáchlým gestem. „Dřív byla všechna alornská království spojena v jeden celek. Byl tu

jeden velký národ. Tihle blouznivci ho zase chtějí spojit v jeden celek."

„To ale nezní zas až tak nerozumně," podotkl Durnik.

„Rozdělení Alorie mělo svůj důvod," řekl Barak. „Je potřeba ochránit jistou věc, a to nejspolehlivěji zajistí rozdělení Alorie."

„Jaká věc může být tak důležitá?" podivil se Durnik.

„Je to ta nejcennější věc na světě." odpověděl Silk, „a členové kultu medvěda mají sklon na to zapomínat."

„A ta věc byla teď ukradena, co?" vyhrkl Garion, protože mu vnitřní hlas zrovna naznačil, jaké je spojení mezi tím, co zrovna řekli Barak se Silkem, a mezi událostí, která tak radikálně změnila jeho život. „To je ta věc, kterou sleduje pan Vlk."

Barak na něj rychle pohlédl. „Ten kluk je chytřejší, než jsme mysleli, Silku." řekl střízlivě.

„Je to chytrý chlapec." souhlasil Silk, „a tohle není tak těžké si dát dohromady." Jeho úzká tvář byla vážná. „Máš samozřejmě pravdu, Garione," řekl. „Dosud nevíme, jak je to možné, ale skutečně se někomu podařilo tu věc ukrást. Stačí, aby Belgarat řekl jedno slovo, a alornští králové rozeberou svět kámen po kameni, aby to získali zpět."

„Chceš tím říct, že by mohla být válka?" řekl Durnik a hlas se mu trochu chvěl.

„Jsou horší věci než válka," řekl vážně Barak. „To by mohla být dobrá příležitost vyřídit si to jednou provždy s Angaraky."

„Doufejme, že Belgarat přesvědčí alornské krále, že je třeba zachovat rozvahu," řekl Silk.

„Ta věc musí být vrácena," trval na svém Barak.

„To je bez diskuse," souhlasil Silk, „ale jsou i jiné cesty, jak toho dosáhnout. Myslím ale, že by se takové věci neměly projednávat na ulici."

Barak přimhouřil oči a rychle se rozhlédl po okolí.

Mezitím došli k přístavu, kde se tyčilo tolik lodních stěžňů jako stromů v lese. Přešli přes zasněžený most nad zamrzlou říčkou a přišli na prostranství, kde leželo ve sněhu několik rozdělaných lodních trupů.

Z nízké budovy uprostřed prostranství vyšel kulhavý muž v kožené pracovní zástěře a pozoroval, jak se přibližují.

„Ahoj, Krendigu," volal Barak.

„Ahoj, Baraku," odpověděl muž v kožené zástěře.

„Tak jak jde práce?" zeptal se Barak.

„To víš, teď to jde všechno pomalu," řekl vážně Krendig. „Není na práci ten pravý čas. Moji chlapci se tak akorát snaží dát trochu do pucu vnitřky lodí. pomlácené po roce na moři, ale do jara není moc do čeho píchnout."

Barak přikývl a láskyplně poplácal rozdělanou příď nové lodi, doposud ležící ve sněhu. Kus dřeva zvedl a ukázal ho ostatním. „To staví Krendig pro mě," řekl a ukázal jim jedno žebro. „Bude to nejlepší loď z celé flotily."

„Jestli budou tvoji veslaři vůbec dost silní, aby s ní pohnuli," řekl Krendig. „Bude hrozně velká, Baraku. A taky pořádně těžká."

„Tak ji obsadím velkými muži," odpověděl Barak a dál si pohrával s žebrem své budoucí lodi.

Garion zaslechl radostné výskání z vrcholku kopce a rychle se tím směrem podíval. Několik dětí tam sjíždělo dolů z kopce na hladkých prkýnkách. Bylo zřejmé, že Barak s ostatními hodlá strávit většinu odpoledne diskusí o lodi. I když to mohlo být docela zajímavé, tak si Garion náhle uvědomil, že už pěkně dlouho nemluvil s nikým, kdo by mu byl věkově aspoň trochu blízký. Opustil ostatní a přesunul se na úpatí kopce, odkud pozoroval sáňkující skupinku.

Jeho oči zaujala jedna blondýnka. Trochu mu připomínala Zubrettu, i když mezi nimi byly samozřejmě rozdíly. Zatímco Zubretta byla drobná, tahle dívka byla velká jako chlapec..., i když bylo zcela jasné, že to chlapec není. Šťastně se smála, tváře měla zarudlé pohybem na čerstvém vzduchu a dlouhé copy za ní při jízdě rozpustile vlály.

„Vypadá to jako báječná zábava," poznamenal Garion, když se k němu přiblížila se svými improvizovanými sáněmi.

„Chtěl bys to zkusit?" zeptala se a ometala si sních z vlněných šatů.

„Nemám sáně," odpověděl jí.

„Mohl by sis půjčit moje," řekla s potutelným úsměvem, „kdybys mi něco dal."

„A co bys ode mě chtěla?" zeptal se.

„Už něco vymyslíme," řekla a upřeně se na něj zadívala. „Jak se jmenuješ?"

„Garion."

„To je zvláštní jméno. Ty nejsi odsud, vid'?"

„Ne. Jsem ze Sendarie."

„Ty jsi Sendar? Opravdu?" Její modré oči zamrkaly překvapením. „Ještě jsem nikdy žádného Sendara neviděla. Já se jmenuju Maidee" .

Garion lehounce pokývl hlavou.

„Chceš si půjčit moje sánky?" zeptala se Maidee.

„Rád bych to zkusil," přikývl Garion.

„Asi ti je půjčím," řekla. „Za pusu."

Garion strašně zrudl a Maidee se rozesmála.

Velký zrzavý chlapec v dlouhé tunice zastavil svoje sáně kousek od nich a teď z nich vstával s krajně nepřátelským pohledem ve tváři. „Maidee, jdi pryč," přikazoval.

„A co když se mi nechce?" odsekla.

Zrzavý chlapec přistoupil ke Garionovi. „Co tu chceš?" vyptával se.

„Povídal jsem si s Maidee," řekl Garion.

„A kdo ti to dovolil?" zeptal se zrzoun. Byl trochu vyšší i trochu silnější než Garion.

„Nebudu se prosit o povolení," odsekl Garion.

Zrzoun si ho pozorně prohlížel a trochu si protahoval svaly. „Roztrhnu tě vejpůl, když budu chtít," oznámil.

Garion viděl, že si zrzek věří a že je rvačka nevyhnutelná. Chvilku ještě asi zaberou přípravy - hrozby, urážky a posměšky - ale pak se určitě poperou, protože, ten zrzoun se na to duševně chystal. Garion se rozhodl, že nebude čekat, až se soupeř dostane do největší ráže. Sevřel ruku v pěst a praštil zrzka do nosu.

Byla to dobrá rána a sedla přesně. Zrzek se zakymácel a tvrdě dosedl do sněhu. Jednou rukou se chytil za nos a s překvapením pak zíral na rudou dlaň. „Vždyť já krvácím," řekl překvapeně. „Ty jsi mě praštil tak, že mi krvácí nos."

„To za chvíli přestane," uklidňoval ho Garion.

„A co když ne?"

„Nos nebude krvácet do nekonečna," ujistil ho Garion.

„Proč jsi mě praštil?" vyptával se zrzek plačtivě a držel se za nos. „Já jsem ti přece nic neudělal."

„Ale chystal ses," řekl Garion. „Dej si na nos sních a nebreč jako nějaký prcek."

„Furt to krvácí," hořekoval chlapec.

„Dej si na to sních," opakoval Garion.

„Co když to nepřestane?"

„Tak asi vykrvácíš a umřeš," prohlásil bezcitně Garion. To byl trik, který se naučil od tety Pol. Fungovalo to spolehlivě u Doroona i Rundoriga, tak proč ne u tohoto šereckého chlapce. Zrzek zamrkal překvapením, nabral do dlaně sních a přiložil si ho na nos.

„Jsou všichni Sendarové tak hrubí?" zeptala se Maidee.

„Neznám všechny lidi ze Sendarie," odpověděl Garion. Celá ta záležitost se nevyvíjela moc uspokojivě, tak se smutně otočil a pomalu se vracel k loděnici.

„Garione, počkej," zavolala Maidee. Utíkala za ním a chytila ho za ruku. „Zapomněl jsi na ten polibek," řekla. Chytila ho kolem krku a políbila ho na rty.

„Tak tady ho máš," řekla. Otočila se a se smíchem utíkala na kopec, až za ní vlály copy.

Když se Garion vrátil ke skupince v loděnici, viděl, že se Barak, Silk i Durnik smějí až k pláči.

„Měl jsi za ní utíkat," řekl Barak.

„A proč?" podivil se Garion, celý rudý, že se mu smějí.

„Chtěla, abys ji chytil."

„To nechápu."

„Baraku," řekl vážně Silk, „myslím, že by jeden z nás měl informovat paní Polgaru, že Garion potřebuje další vzdělání."

„Ty umíš lépe mluvit, Silku," řekl Barak, „asi bys jí to měl říct ty."

„Tak si hodíme korunou, kdo bude mít tu čest jí to říci," navrhl Silk.

„Ani nápad," zasmál se Barak. „Už jsem měl tu čest tě vidět, jak házíš mince."

„Možná by bylo nejjednodušší zůstat tady," řekl čtverácky Silk. „Mám pocit, že by se ta nová Garionova kamarádka o jeho další vzdělání ráda postarala, a už bychom s tím nemuseli paní Polgaru obtěžovat."

Garionovi zrudly uši. „Nejsem tak hloupý," řekl nakvašeně, „abych nevěděl, o čem tady mluvíte. Tetě Pol o tom nic říkat nemusíte." Vztekle od nich poodešel a kopal do sněhu.

Barak ještě chvíli hovořil se stavitelem lodí, až se začalo pomalu smrákat, a tak zamířili nazpět k paláci. Garion se ploužil za nimi, stále uražen jejich smíchem. Mraky, které visely od jejich příjezdu nad Val Alornem, se začaly pomalu trhat a objevilo se jasné nebe. V něm se sem tam objevila hvězda a večer se snesl na zasněžené ulice. V oknech se objevila měkká záře svíček a lidé spěchali, aby se dostali domů před úplným setměním.

Garion, ploužící se stále za ostatními, spatřil dva muže, kteří stáli ve dveřích pod domovním znamením zobrazujícím vinné hrozny. Jeden z nich byl muž se světlou bradkou v zeleném plášti, kterého viděl den předtím v paláci, a druhý měl přes hlavu přetaženou tmavou kapuci. Garion se zachvěl náhlým poznáním, I když neviděl muži s kápí do tváře, nepotřeboval to. Dívali se na sebe příliš často, než aby měl nějaké pochybnosti. Garion pocítil stejně jako vždycky předtím podivné napětí, jako by se jeho tváře dotkl nějaký duch. Věděl, že muž v tmavé kápí byl Ašarak, a ačkoliv jeho přítomnost zde nebyla jistě náhodná a mohlo z ní vyplývat nebezpečí, Garion nebyl schopen o svém objevu někomu říci. Chvíli ty dva muže pozoroval a pak popoběhl, aby dostihl přátele. Bojoval se silou, která svázala jeho jazyk, a pak se pokusil jít na to oklikou.

„Baraku," zeptal se, „je ve Val Alornu hodně Murgů?"

„V Šereku nejsou žádní Murgové," odpověděl Barak. „Angarakové mají do našeho království vstup zakázán pod hrozbou trestu smrti. To je náš nejstarší zákon. Ten platí ještě od samotného Šereka Medvědí šíje. Proč se ptáš?"

„Jenom mě to zajímalo," odpověděl vyhýbavě Garion. Jeho duše se zmítala touhou říci jim o Ašarakovi, ale ústa zůstala němá.

Když seděli všichni společně večer u velkého stolu v hlavním sále krále Anhega a dopřávali si skutečně královské hody, začal Barak vyprávět, co se stalo dnes odpoledne Garionovi na zasněženém kopci.

„Byla to skutečně dobrá rána," říkal uznalým tónem. „Za takovou by se nemusel stydět žádný válečník a dala tomu nosu zabrat. Nepříteli se spustila krev, zůstal sedět na zemi a nevěřícně se díval na Gariona, který stál nad ním jako nějaký hrdina. A jako skutečný hrdina se nepříteli neposmíval, ale poradil mu, jak si má zraněné místo ošetřit. Se zdviženou hlavou opouštěl bojiště, ale kráska se zářícíma očima mu nedovolila odejít bez odměny. S rukama od sněhu objala Gariona kolem krku a sladký polibek byl tou nejlepší odměnou vítězi. Oči děvčete zářily a hrud' se jí dmula očekáváním, ale Garion se hrdě odvrátil a nedopřál jim oběma vychutnat odměnu plně. A tak opouštěl bojiště jako nesporný vítěz, kterému však nebylo souzeno prožít celou radost z vítězství a hlavně vychutnat, co takové vítězství s sebou přináší."

Králové i další okolo sedící se otřásali smíchem, plácali se do stehů a vzájemně se bodře poplácávali po zádech. Královna Islena a královna Silar se usmívaly jenom jemně, ale královna Porenn se smála naplno. Zato paní Merel zachovala vážnou tvář a trochu opovržlivě se podívala na svého směřujícího se manžela.

Garion tam seděl s rudými tvářemi a do uší mu doléhaly různé rady a porady starších stolovníků.

„Skutečně se to tak stalo, synovče?" ptal se král Rhodar Silka a otíral si slzy z očí.

„Víceméně ano," odpověděl Silk. „Lord Barak to vylíčil skutečně mistrovsky, i když trochu skutečnost přikrášlil."

„Měli bychom poslat pro pěvce," volal hrabě ze Seline. „Takový příběh by měl být zachován pro další generace v písních."

„Tak už ho nezlobte," řekla královna Porenn a se sympatiemi pohlédla na Gariona.

Jenom teta Pol se nebavila. Když se otočila na Baraka, byly její oči chladné. „Není to trochu divné, když tři dospělí muži dopustí, aby se chlapec dostal do potíží?" zeptala se s povytaženým obočím.

„Vždyť to byla jenom jedna rána, vážená dámo," protestoval Silk, „a jenom jeden polibek."

„To myslíš vážně?" zeptala se. „A co to bude příště? Snad souboj na meče a příště ještě nějaká větší hloupost?"

„Na tom skutečně nic nebylo, slečno Pol," ujist'oval ji Durnik. „Garionovi nehrozilo žádné nebezpečí."

Teta Pol potřásla hlavou. „Myslela jsem, že alespoň vy máte, Durniku, rozum," řekla. „Ale teď vidím, že jsem se mýlila."

Garion najednou pocítil odpor k tomu, co teta Pol říká. Měl pocit, že ať udělá cokoliv, teta Pol to nikdy nebude schvalovat. Nao-pak se na to bude dívat z toho nejhoršího možného úhlu. Nespokojenost posledních dní se začala měnit ve skutečný odpor. Jaké měla vůbec právo kritizovat vše, co udělal? Mezi nimi nebylo žádné pokrevní pouto a on měl právo si dělat, co chce, aniž by ji musel žádat o svolení. Vzplál v něm skutečný hněv, o kterém se domníval, že je spravedlivý.

Teta Pol zachytila jeho pohled a opětovala jej tak chladně, že v tom cítil výzvu. „Co je?" zeptala se.

„Nic," odsekl.

Kapitola patnáctá

PŘÍŠTÍ RÁNO BYLO JASNÉ A JISKRNÉ. Nebe bylo jasně modré a slunce jiskřilo na bílých vrcholcích hor, které se tyčily nad městem. Po snídani oznámil pan Vlk a teta Pol, že se chtějí sejít k soukromému rozhovoru s Fulrachem a alomskými králi.

„To je dobrý nápad," souhlasil Barak. „Temné úvahy, to je pro krále to pravé. Pokud proti tomu nebudou mít naši králové nějaké výhrady, je moc pěkný den na to, abychom ho tráвили zavření ve čtyřech zdech." Zlomyslně se zašklebil na svého bratrance.

„Nikdy bych neřekl, že je v tobě tolik zlomyslnosti. Baraku," řekl král Anheg a toužebně se zadíval z okna.

„Chodí stále ještě divocí kanci až dolů ke kraji lesa?" zeptal se Barak.

„Spousty," odpověděl Anheg a tvářil se ještě smutněji.

„Napadlo mne, že bych se mohl pokusit nějakého ulovit. Kdyby měl někdo chuť jít se mnou, nemuselo by zůstat u jednoho kousku," řekl Barak a na tváři mu hrál široký úsměv.

„Byl jsem si jist, že tě něco takového napadne," prohlásil zamýšleně Anheg a prohrábl si nepoddajné vlasy.

„Prokazuji ti tím dobrou službu, Anhegu," opáčil Barak. „Jistě nechceš, aby se ti v království ty potvory přemnožily."

Rhodar, tlustý král Drasnie, se hlasitě zasmál. „Myslím, že tě dostal, Anhegu," prohlásil.

„Jako obvykle," ušklíbl se Anheg.

„Rád přenechám takovou zábavu mladším a štíhlejším," řekl Rhodar. Poplácával si oběma rukama své velké břicho. „Dám si říct dobrého divočáka k večeři, ale klidně si odpustím lov. Sám jsem až příliš dobrý terč. I ten nejhoupější, napůl slepý kanec by mě klidně našel."

„Tak co, Silku," řekl Barak, „co ty na to?"

„To snad nemyslíš vážně?" opáčil Silk.

„Musíš jít, principi Kheldare," prohlásila královna Porenn. „Někdo musí na tom lovu zastupovat Drasnii."

Silková tvář vypadala uraženě.

„Ty budeš můj hrdina," řekla a oči jí jiskřily.

„Nečetla jsi. Výsosti, poslední dobou příliš mnoho arendských hrdinných básní?" zeptal se kysele Silk.

„Poslechni královský rozkaz," odsekla. „Trocha čerstvého vzduchu a tělocvik ti neublíží. Mám pocit, že ti poslední dobou přestává chutnat. Třeba ti to pomůže."

Silk se ironicky uklonil. „Jak si přeješ, Výsosti," řekl. „Při nejhorším mohu vždycky vylézt na strom."

„A co ty, Durniku?" zeptal se Barak.

„O lovu toho moc nevím, příteli Baraku," odpověděl pochybovačně Durnik, „ale jestli chceš, tak půjdu s vámi."

„A ty pane?" obrátil se Barak uctivě na hraběte ze Seline.

„Ale kdepak, lorde Baraku," zasmál se hrabě. „Ztratil jsem zájem o takové kratochvíle už před lety. Ale stejně děkuji za pozvání."

„A ty, Hettare?" zeptal se Barak Algara.

Ten rychle pohlédl na svého otce.

„Jen klidně, Hettare, jdi," řekl typicky měkkým hlasem Cho-Hag. „Jsem si jist, že mi král Anheg půjčí nějakého zbrojnoše, který mi pomůže s chůzí."

„Pomohu ti sám, Cho-Hagu," prohlásil Anheg. „Už jsem nosil těžší břemena."

„V tom případě půjdu rád s vámi, lorde Baraku," řekl Hettar. „Děkuji za pozvání." Měl hluboký a znělý hlas, ale stejně měkký jako jeho otec.

„A co ty, chlapče?" obrátil se Barak na Gariona.

„Ty už ses zbláznil úplně, Baraku," vykřikla teta Pol. „To ti nestačil ten včerejšek?"

A to byla poslední kapka. Garion cítil, jak v něm vzplál hněv. Sevřel zuby a odhodil zbytky zábran. „Jestli si Barak myslí, že jim nebudu překážet, tak půjdu velice rád," prohlásil vzdorovitě.

Teta Pol na něj ostře pohlédla a z toho pohledu číšel chlad.

„Tvoje mládě začíná kousat, Pol," zasmál se pan Vlk.

„Bud' zticha, otče," řekla teta Pol s pohledem stále upřeným na Gariona.

„Tentokrát zticha nebudu, slečinko," řekl starý muž se stopou ironie v hlase. „Už se rozhodl a ty mu . to nemůžeš jen tak zakázat nebo nějak překazít. Garion už není žádné dítě. Možná sis toho nevšimla, ale už je z něj skoro chlap. Určitě je dost velký, aby se za něj mohl považovat. Vždyť už mu, Pol, bude patnáct. Už bys mohla trochu povolit svůj stisk a začít se k němu chovat jako k dospělému."

Podívala se na něj. „Jak si přeješ, otče," řekla teta Pol s předstíranou uctivostí. „Jsem si jista, že si o tom ještě později promluvíme... o samotě."

Pan Vlk trochu ucukl.

Teta Pol se znovu zadívala na Gariona. „Dej na sebe pozor, drahoušku," řekla. „Až se vrátíš, tak si spolu pořádně promluvíme."

„Bude můj pán potřebovat nějakou pomoc s přípravou zbroje pro lov?" zeptala se paní Merel svým nabubřelým a trochu urážlivým způsobem, kterým hovořila s Barakem.

„To nebude nutné, Merel," řekl Barak.

„Nechci zanedbávat své povinnosti," řekla Merel.

„Nech toho, Merel," sykl Barak. „Už jsi své řekla."

„Mám tedy svolení se vzdálit?" zeptala se.

„Samozřejmě," odpověděl stručně.

„Dámy by mohly jít se mnou," navrhla královna Islena. „Pokusíme se zahrát si na věštee a odhadnout, jak dopadne lov."

Královna Porenn, která stála trochu skryta za šereckou královnou, obrátila v zoufalství oči v sloup. Královna Silar se na ni usmála.

„Tak pojďme," vyzval je Barak. „Divočáci čekají."

„Nepochybně si už brousí tesáky," podotkl Silk.

Barak je dovedl k červeným dveřím zbrojnice, kde je už čekal divoce vyhlížející muž s enormně širokými rameny. Na sobě měl drátěnou košili s přišítymi plíšky.

„To je Torvik," představil Barak muže. „Vrchní lovčí krále Anhega. Zná každého kance v lese jménem."

„Lord Barak je příliš laskavý," uklonil se Torvik.

„Jak se loví divočáci, příteli Torviku?" zeptal se Durnik. „Ještě jsem je nikdy nelovil."

„To je hrozně jednoduché," vysvětloval Torvik. „Já vezmu své lovce do lesa a vyplašíme divočáky křikem a lomozem. Vy ostatní na ně zatím budete čekat s tímhle." Ukázal na stojan, kde stály oštěpy s dlouhým ostrím. „Když vás divočák spatří, zaútočí na vás a pokusí se vás rozpárat svými kly. Místo toho ho zabijete vy svým oštěpem."

„Chápu," řekl s pochybami v hlase Durnik. „Je to celkem jednoduché."

„Oblékáme si drátěné košile," řekl Barak, „takže se naši lovci zřídkakdy vážně zraní."

„Slovo zřídkakdy v sobě bohužel, Baraku, zahrnuje jistou pravděpodobnost, že k tomu dochází," řekl Silk a přejel prsty po drátěné košili visící na zdi.

„Žádný sport není příliš zábavný, když neobsahuje jistý prvek rizika," pokrčil rameny Barak a potěžkával oštěp.

„Napadlo tě někdy hodit si kostky?" navrhl Silk.

„Určitě ne s tvými kostkami, příteli," zasmál se Barak.

Zatímco Torvikovi lovci nakládali na saně, stojící na zasněženém dvoře, oštěpy, oblékali si ostatní drátěné košile.

Garion zjistil, že drátěná košile je pěkně těžká a krajně nepohodlná. Drátěné kroužky se mu zařezávaly i přes těžké šaty do kůže a vždycky, když změnil polohu, aby si ulevil od jednoho tlaku, tucet dalších se mu zařizlo do těla. Vzduch byl velmi chladný, takže když šli k saním, měli pocit, že jim tentokrát ani obvyklé těžké kožichy příliš nepomohou.

Projížděli úzkými uličkami Val Alornu a mířili k velké západní bráně ležící na opačné straně, než byl přístav. Koním se za jízdy valila od nozder velká oblaka páry.

Když projížděli kolem chrámu, objevila se v bráně rozježená slepá baba a zamířila k saním. „Zdravím tě, lorde Baraku," skřehotala. „Na tvých rukou leží zkáza. Však poznáš ještě před dnešním západem Slunce svůj osud."

Barak se beze slova vztyčil na saních, zdvihl oštěp a mrštil jím vztekle po stařeně.

Baba s překvapivou mrštností stáhla plášť a odrazila jím oštěp do bezpečné vzdálenosti. „Aspoň vidíš, že nemá smysl se pokoušet zabít starou Martje." Strašidelně se zasmála. „Tvůj oštěp jí nijak neu-

blíží a stejně by se vedlo i tvému meči. Jen jdi, lorde Baraku. Tvůj osud tě očekává." Pak obrátila pozornost k saním, kde vedle vykuleného Durnika seděl Garion. „Zdravím tě, nejvyšší ze všech lordů," volala. „Nebezpečí na tebe bude číhat dnešního dne veliké, ale ty mu odoláš. V tom nebezpečí se vyjeví i příšera, která se stane osudnou pro tvého přítele Baraka." Po těch slovech se uklonila a zmizela, než stačil Barak sáhnout po dalším oštěpu.

„Co to má znamenat, Garione?" ptal se překvapený Durnik.

„Barak říká, že je to stará, bláznivá slepá bába," odpověděl mu Garion. „Zastavila nás, už když jsme přijeli prvně do Val Alornu. Vy všichni už jste byli tou dobou asi v paláci."

„Co to vykládá o tom osudu?" zeptal se Durnik a trochu se ošil.

„To nevím," přiznal Garion. „Barak mi to nijak nevysvětlil."

„Je to špatné znamení. Zvláště takhle brzo po ránu," prohlásil Durnik. „Tihle Šerekové jsou divní lidé."

Garion souhlasně přikývl.

Za západní branou se už rozkládala volná pole, jejichž bělost zářila v ranním slunci. Po šesti mílích, které překonali rychlou jízdou, se dostali na kraj tmavého lesa. Po cestě míjeli farmy a hospodářská stavení, postavené z otesaných klád s vysokými dřevěnými střechami.

„Zdá se, že lidé tady pohrdají nebezpečím," řekl Durnik. „Já bych tedy rozhodně nechtěl bydlet v dřevěném domě. Měl bych stále strach, že jednoho dne shořím."

„Je to zvláštní země, to je jasné," přikývl Garion. „Ale nemůžeme přece očekávat, že se na celém světě bude žít podle stejných zvyklostí jako u nás v Sendarii."

„To jsem si ani nemyslel," připustil Durnik, „ale řeknu ti, Garione, jedno. Já se tady nijak zvlášť dobře necítím. Někteří lidé prostě nejsou na cestování stavení. Někdy si přeju, abychom nikdy neopouštěli Faldorovu farmu."

„To já někdy taky," přiznal Garion s očima upřenýma na vysoké hory, které vyrůstaly přímo z lesa před nimi. „Snad to bude jednou za námi a my se budeme moci vrátit domů."

Durnik přikývl a zase vzdychl.

Když vjeli do lesa, z Baraka spadla špatná nálada a v klidu rozmísťoval jednotlivé lovce, jako by se nic nestalo. Vedl Gariona hlubokým sněhem k vysokému stromu kousek od úzké cesty pro saně. „Tohle je dobré místo," pochválil si výběr. „Je tady stezka, po které se asi divočáci pokusí prchnout před Torvikem a jeho lovci. Když uvidíš nějakého divočáka, zůstaň klidný a namiř pořádně oštěp na jeho hrud". Divočáci špatně vidí, a tak se napíchne na oštěp dřív, než vůbec zjistí, že tam je. Potom asi bude nejlepší skočit za strom. Někdy je oštěp pěkně rozzuří."

„Co když se netrefím?" zeptal se Garion.

„No, to bych ti nedoporučoval," radil mu Barak. „To není zrovna nejlepší nápad."

„Já se neptám proto, že bych to měl v úmyslu, ale kdyby to prostě nevyšlo," upřesňoval Garion. „Bude se snažit utéct nebo co?"

„Někdy se pokusí kanec utéct," prohlásil Barak, „ale moc bych na to nesázel. Je mnohem pravděpodobnější, že se tě pokusí rozpárat svými kly. Jestli ho netrefíš, tak bývá nejlepší pokusit se vylézt na strom."

„Budu si to pamatovat," řekl Garion.

„Budu poblíž, kdybys měl nějaké potíže," uklidňoval ho Barak a podával mu pár těžkých oštěpů. Potom nasedl na sáně a všichni odjeli a zanechali Gariona samotného.

Pod korunami stromů byl stín a velká zima. Aby se zahřál, procházel se Garion ve sněhu a hledal nejprůhodnější místo, kde by si počíhal na divočáka. Cestička, kterou mu Barak ukázal, se vinula do tmavých křovisek a Garion na ní našel několik stop znepokojivě velikosti. Velký dub s nízko visícími větvemi najednou vypadal velmi lákavě, ale Garion hned myšlenku vyšplhat do jeho koruny zahnal takřka vzteklem. Očekávalo se od něj, že bude stát na zemi a počká na divočáka, a on si umínil, že raději zemře, než by se schoval na strom jako nějaké vyděšené dítě.

Les byl velmi tichý, protože sníh utlumil veškeré zvuky. Nikde nezazpíval ani ptáček, nanejdvýš, se sesunula s žuchnutím lavinka sněhu z přetížené větve. Garion se cítil strašně sám. Co tu vůbec dělal? Co měl citlivý chlapec ze Sendarie co pohledávat v divokém šereckém lese? Proč by tu měl čekat na nějaké divoké zvíře s dvěma oštěpy, se

kterými vůbec neuměl zacházet? Co mu to prase konec konců udělalo? Najednou si uvědomil, že mu vlastně vepřové ani moc nechutná. Už se kousek vzdálil od vyšlapané cestičky, kolem které projeli na sáních, a tak se rozhodl vrátit se ke svému dubu a čekat.

Nevěděl, jak dlouho už ten zvuk poslouchal, když si plně uvědomil, co to je. Nebyl to zběsilý dupot vyplašeného zvířete, který očekával, ale spíše se to podobalo pomalému kroku několika koní, pohybujících se po sněhové příkrývce lesa. Zvuk se pomalu přibližoval a Garion opatrně vystrčil hlavu zpoza velkého stromu.

Zvolna se k němu přibližovali tři jezdcí, zachumlaní v těžkých kožiších. Najednou zastavili a na něco čekali. Dva z nich byli vousatí válečníci, jakých viděl Garion v paláci spousty. Třetí měl dlouhé světlé vlasy a neměl vousy. Měl znechucený výraz zhýčkaného dítěte, ačkoliv byl již ve středních letech. Tvářil se znechuceně, jako by ho společnost těch dvou urážela.

Po nějakém čase se z kraje lesa ozval zvuk dalšího koně. Garion se zatajeným dechem čekal, co se bude dít. Osamělý jezdec pomalu dorazil ke skupince čekajících jezdců. Byl to ten chlápek se světlým vousem v zeleném plášti, kterého Garion viděl před pár dny, jak se potlouká po chodbách v paláci krále Anhega.

„Můj pane," pozdravil uctivě muž v zeleném plášti.

„Kde jsi byl tak dlouho?" zeptal se ho světlovlasý muž.

„Lord Barak vzal dnes ráno pár hostů na lov divočáka a jejich cesta byla shodná s mojí. tak jsem se nechtěl na ně příliš lepit."

Šleptic se zašklebil. „Viděli jsme je trochu hlouběji v lese," řekl. „No tak, co jsi slyšel?"

„Moc ne, můj pane. Králově se sešli s tím starým mužem a tou ženou v přísně střeženém pokoji. Nemohl jsem se dostat tak blízko, abych slyšel, o čem se baví."

„Dávám ti dost peněz za to, aby ses dostal dostatečně blízko. Musím vědět, o čem se jednalo. Jdi zpět do paláce a koukej najít nějaký způsob, jak vyslechnout vše, o čem se mluví."

„Pokusím se, můj pane," řekl muž v zeleném plášti poněkud křečovitě.

„Chci víc než jenom pokus," připomněl mu světlovlasý muž.

„Jak si přeješ, můj pane," odpověděl muž v zeleném a začal otáčet koně na cestu zpět.

„Počkej," přikázal šlechtic. „Měl jsi příležitost setkat se se svým přítelem?"

„S tvým přítelem, můj pane," opravil ho s odporem. „Sešel jsem se s ním, zašli jsme do hospody a trochu jsme si popovídali."

„Co říkal?"

„Nic moc užitečného. To takové typy dělají zřídka."

„Sejde se s námi, jak mi slíbil?"

„Říkal, že snad jo. Jestli mu chceš věřit, tak je to tvoje věc."

Šlechtic tu poznámku ignoroval. „Kdo přijel se sendarijským králem?"

„Ten starý muž a ta žena, potom ještě nějaký starý muž... řekl bych nějaký sendarijský šlechtic. Potom lord Barak, nějaký Drasnijec s fretčí tváří a nějaký Sendar, takový obyčejný člověk."

„To je všechno? Žádný chlapec s nimi nebyl?"

Špión pokrčil rameny. „Nevěděl jsem, že je ten chlapec důležitý," prohlásil.

„Takže je tedy v paláci?"

„Je, můj pane. Obyčejný sendarijský kluk. Může mu být tak čtrnáct let. Měl jsem pocit, že je to nějaký sluha té ženy."

„Dobře. Vrať se zpátky do paláce a koukej se dostat dostatečně blízko, abys slyšel, o čem si králové povídají s tím staříkem."

„To by mohlo být nebezpečné, můj pane."

„Daleko nebezpečnější bude, když mne neposlechněš. Teď už jdi, než se vrátí ta opice Barak a najde tě, jak se tady potuluješ." Po těch slovech pobídl koně a následován oběma bojovníky zmizel v tmavém lese.

Muž v zeleném plášti se za nimi chvíli zamračeně díval, potom otočil koně a vydal se zpět cestou, kterou přišel.

Garion konečně změnil svou polohu, kterou zaujal před pěknou chvílí, a pak se snažil ani nepohnout. Ruce, které celou dobu zarýval do oštěpů, ho úplně bolely. Usoudil, že už to všechno zašlo příliš daleko. Takové počínání přece musí vzbudit něčí pozornost.

V tu chvíli zaslechl v hloubi zasněženého lesa zvuky loveckých rohů a rytmické údery mečů o kovové štíty. Blížili se lovci a hnali před sebou všechny příšery, co jich jen v lese bylo.

Ozvaly se rychlé skoky a na cestičce se objevil obrovitý jelen. Oči měl plné děsu a mohutné parohy se chvěly. Třemi mohutnými skoky zmizel Garionovi z dohledu. Ten se chvěl vzrušením skoro jako ty parohy.

Pak se ozval dusot a na cestičce se objevila bechyně se zarudlými očima a za ni si to pelášilo šest vyděšených mlád'at. Garion se schoval za strom a nechal je proběhnout kolem.

Další zvuky byly mnohem silnější a místo děsu se v nich spíš ozýval hněv. Garion si byl jist, že je to divočák, ještě dřív, než se vynořil z houští. Když se konečně objevil, Garion ucítil, jak se mu zachvělo srdce. To nebyl tlustý, ospalý pašík, jaké znával na farmě, ale nelítostná, rozzuřená bestie. Jeho hrůzostrašné, zažloutlé kly svítily v tlamě a zrovna hořely nedočkavostí odstranit vše, co jim bude stát v cestě. Jedno jestli je to strom, keř nebo sendarijský chlapec, který byl natolik nerozumný, aby mu překážel v cestě.

Potom se přihodila zvláštní věc. Stejně jako při pranicí s Runderigem nebo při bitce s Brillovými kumpány v temné uličce v Murosu cítil Garion, jak mu začíná pulzovat krev v žilách a v uších mu znělo hlasité zvonění. Zdálo se mu, že slyší řev, který znamená výzvu k boji, a nechtělo se mu uvěřit, že by mohl vycházet z jeho úst. Najednou si uvědomil, že si stoupl přesně doprostřed cestičky a namířil oštěp proti obrovské, rozzuřené bestii.

Divočák zaútočil. Se zarudlými očima a s pěnou kolem tlamy se zuřivě vrhl na vyčkávajícího Gariona. Od kopyt mu odletoval sněh, který připomínal vodu, která se rozstříkuje kolem rychle jedoucí lodi. Sněhové krystalky ale chvíli zůstávaly viset ve vzduchu, a než dopadly na zasněženou zem, krátce zazářily ve slunečních paprscích.

Rána, když divočák narazil do oštěpu, byla ohromující, ale Garion držel pevně. Pevný oštěp vnikl bestii do širokého hrudníku a bílý sněh se začal měnit v krvavou kaši. Garion cítil, jak pod tím nárazem uhýbá dozadu. Nohy mu uklouzly a v tu chvíli se pevný oštěp zlomil jako suchá haluz a divočák byl na něm.

První úder divočákových klů zasáhl Gariona naplno do žaludku a on cítil, jak mu náraz vyrazil vzduch z plic. Druhá rána ho zasáhla do boku, když se snažil odkulit divočákovi z cesty. Drátěná košile zabránila proniknutí klů do těla, ale náraz sám byl omračující. Třetí úder ho zasáhl do zad a odhodil ho na strom. Hlavou narazil tvrdě do jeho drsné kůry a oči se mu zaplnily zvláštním světlem.

A už tu byl Barak, spěchající hlubokým sněhem..., ale najednou se zase zdálo, že to není Barak. Garionovy oči, poznamenané tvrdým nárazem do hlavy, nevěřícně sledovaly něco, co nemohlo být pravda. Nebylo pochyb, že je to Barak, ale zároveň to bylo i něco jiného. Bylo to neskutečné, ale na tom samém místě byl chvíli Barak a chvíli obrovský medvěd. Ty dvě postavy byly téměř identické. Pohybovaly se naprosto stejně, jako by nebyly jenom na stejném místě, ale měly i stejné myšlení.

Obrovské ruce objaly chvějícího se, smrtelně zraněného divočáka a pevně ho sevřely. Z divočákovy tlamy vytryskla rudá krev a temná postava, která byla napůl Barakem a napůl něčím jiným, zvedla umírajícího kance a prudce jím mrštila o zem. Muž-medvěd pozdvihl svou odpudivou tvář a vyrazil zvířecky triumfální výkřik. To bylo poslední, co Garion vnímal, protože v tu chvíli upadl do šedivého světa bezvědomí.

Nebyl schopen určit, kolik uběhlo času do chvíle, kdy se probral v saních. Letěli přes zasněženou pláň k Val Alornu a Silk mu přikládal látku se sněhem k čelu.

„Koukám, že ses přece jen rozhodl žít" zakřenil se na Gariona Silk.

„Je tu Barak?" huhlal omámeně Garion.

„Je na saních za námi," řekl Silk a pohlédl dozadu.

„Je... je v pořádku?"

„Co by mohlo ublížit Barakovi?" podivil se Silk.

„Chci říct... vypadá jako vždycky? Je si podobný?"

„Mě se zdá pořád stejný," pokrčil rameny Silk. „Ne, jen lež, chlapče. To divoké prase ti mohlo zlomit nějaké žebro." Položil ruku na Garionovu hrud' a opatrně ho zatlačil dolů.

„Kde je můj divočák?" vyptával se Garion slabým hlasem.

„Nesou ho lovci," řekl Silk. „Budeš mít skutečně triumfální návrat. Pokud ti ale mohu radit, měl bys dát trochu na zdravou opatrnost. Tvoje přirozené instinkty by ti mohly pěkně zkrátit život."

Ale Garion už ho neslyšel, protože opět upadl do bezvědomí.

Když ho Barak nesl do paláce, teta Pol zbledla, když viděla jeho tělo plné krve.

„To není jeho krev," uklidňoval ji rychle Barak. „Probodl divoáka a ten na něm vykrvácel. Myslím, že je Garion, až na tu drobnou ranku na hlavě, v pořádku."

„Přines ho sem," řekla stručně teta Pol a zamířila na schodiště vedoucí ke Garionovu pokoji.

Později, když už byl ošetřen a hrnek odporné medicíny tety Pol ho začal uspávat, slyšel Garion, jak se teta Pol otočila na Baraka. „Ty jsi skutečně přerostlé dítě, Baraku," vyčítala mu. „Copak nevidíš, co jsi svou hloupostí mohl způsobit?"

„Ten kluk je skutečně statečný," řekl Barak tiše a v jeho hlase bylo cítit nádech melancholie.

„Statečnost mi nijak neimponuje," odsekla teta Pol. Pak se zarazila. „Co je to s tebou?" vyptávala se. Vstala a položila ruce obrově na hlavu. Chvilí se mu upřeně dívala do očí a pak ho pustila. „Ach," řekla tiše, „tak vidím, že k tomu konečně došlo."

„Nemohl jsem tomu zabránit, Polgaro," řekl sklíčeně Barak.

„Zase to bude v pořádku. Baraku," řekla konejšivě a dotkla se lehce jeho skloněné hlavy.

„Už to nikdy nebude v pořádku," vzdychl Barak.

„Jdi se trochu vyspat," řekla mu. „Uvidíš, že to ráno už nebude tak černé."

Obrovský muž se otočil a tiše vyšel ze dveří.

Garion věděl, že hovořili o té podivné věci, co viděl, když mu běžel Barak na pomoc, a chtěl se tety Pol zeptat, co to bylo, ale ten příšerně hořký nápoj vykonal své a Garion upadl do bezesného spánku, aniž dokázal vyslovit svou otázku.

Kapitola šestnáctá

PŘÍŠTÍ DEN BYL GARION PŘÍLIŠ SLABÝ a potlučený na to, aby mohl vstát z postele. Zástupy návštěvníků, které se střídaly u jeho lůžka, mu však nedopřávaly času myslet na bolest a únavu. Lesku dodala zvláště návštěva alornských králů ve vznešených róbách, při níž všichni obdivovali jeho odvahu. Potom přišly všechny královny a politovaly jeho zranění, vyjádřily mu své sympatie a zlehka ho pohladily po hlavě. Ta kombinace uznání, sympatií a vědomí, že je ve středu pozornosti, byla natolik ohromující, že jeho duše byla plna nových dojmů.

Posledním návštěvníkem byl pan Vlk, který přišel až večer, kdy na zasněžené ulice Val Alornu padl soumrak. Starý muž byl oblečen ve své normální tunice a plášti s vyhrnutým límcem, jako by se zrovna vracel z venku.

„Viděl jste mého divočáka, pane Vlků?" zeptal se hrdě Garion.

„Skvostné zvíře," prohlásil Vlk, ale v jeho hlase moc nadšení slyšet nebylo. „To ti ale nikdo neřekl, že když propíchneš divočáka, tak máš potom uskočit stranou?"

„Nepřemýšlel jsem o tom," přiznal Garion, „ale nevypadalo by to jako... zbabělost?"

„Snad nechceš tvrdit, že jsi přemýšlel o tom, co si o tobě bude myslet nějaké prase?"

„No," zaváhal Garion, „to snad opravdu ne."

„Na to, jak jsi mladý, vykazuješ podivuhodný nedostatek zdravého rozumu," prohlásil Vlk. „Obvykle to trvá dlouhé roky, než se člověk dostane do stejného stavu, kam ses ty dostal zřejmě přes noc."

Otočil se na tetu Pol, která seděla poblíž. „Polgaro, jsi si jista, že v Garionovi nekoluje ani špetka arendské krve po předcích? V poslední době se skutečně chová jako typický Arend. Nejdřív projede Velký Maelstrom, jako by to byl divoký kůň, a potom se snaží svými žebry zastavit kly velkého dívočáka. Neupadl ti na hlavu, když byl ještě mimino?”

Teta Pol se usmála, ale neřekla nic.

„Doufám, chlapče, že se dáš brzy do pořádku,” řekl Vlk, „a zamyslíš se nad tím, co jsem ti řekl.”

Garion se cítil mizerně, protože ho slova pana Vlka smrtelně urazila. Ačkoliv se snažil ovládnout, vyhrkly mu z očí slzy.

„Jsem ráda, otče, že ses tu zastavil,” řekla teta Pol.

„Vždycky tě rád vidím, dcero,” odpověděl Vlk a tiše vyšel z místnosti.

„Proč se mnou tak mluvil?” vyhrkl Garion a otřel si nos. „Všechno zkazil a odešel.”

„Co zkazil, drahoušku?” zeptala se teta Pol a uhlazovala si šaty.

„Prostě všechno,” stěžoval si Garion. „Všichni králové říkali, že jsem se choval statečně.”

„Králové takové věci říkají,” potřásla hlavou teta Pol. „Na tvém místě bych si toho moc nevšíkala.”

„Ale přece jsem si počínal statečně! Nebo snad ne?”

„Jsem si jista, že ano,” přikývla teta Pol. „A jsem si jista, že to na to prase udělalo dojem.”

„Jsi stejně zlá jako pan Vlk,” obvinil ji Garion.

„Ano, drahoušku,” řekla, „asi jsem. Ale to je přirozené. Teď mi ale řekni, co bys chtěl k večeři?”

„Nemám hlad,” řekl uraženě Garion.

„Tak asi budeš potřebovat ještě jednu hořkou medicínu. Hned ti ji přinesu.”

„Změnil jsem názor,” řekl rychle Garion.

„To bys opravdu měl,” řekla teta Pol. A potom náhle, beze slova vysvětlení Gariona objala a dlouho ho k sobě tiskla. „Co s tebou mám dělat?” vzdychla.

„Jsem v pořádku,” ujišťoval ji Garion.

„Tentokrát snad ano," vzdychla a vzala jeho hlavu do dlaní. „Je to jistě krásné, Garione, být statečný, ale slib mi, že příště budeš napřed trochu přemýšlet."

„Tak dobře, teto Pol," řekl zahanbeně Garion. Cítil, že jí na něm stále záleží. Měl radost, že je mezi nimi stále nějaké pouto, i když to není pouto příbuzenské. Nikdy to už nebude jako na Faldorově farmě, ale alespoň něco. Začal na to nahlížet z trochu lepší stránky.

Druhý den byl schopen vstát. Svaly se mu ještě trochu tráslly a žebra ho bolela, ale byl mladý a vzpamatoval se rychle. Sedel dopoledne s Durnikem ve společenském sále Anhegova paláce, když k nim přistoupil šedovousý hrabě ze Seline.

„Král Fulrach tě, mistře Durniku, žádá, jestli by ses k nám nepřipojil v zasedací místnosti," pravil uctivě.

„Já, Vaše Výsosti?" zeptal se nevěřicně Durnik.

„Jeho Veličenstvo je velmi zaujato tvým smyslem pro odpovědnost," odpověděl starý šlechtic. „Má pocit, že nejlépe reprezentuje sendarijský praktický přístup. To, čemu teď musíme čelit, se netýká pouze králů, nýbrž všech lidí ze západních králoství. Proto je jenom správné, když v našich úvahách budeme znát i zdravý názor normálních lidí."

„Už jdu, milosti," řekl Durnik a rychle vstával, „ale musíte mi prominout, když tam toho moc neřeknu."

Garion seděl a napjatě čekal, jestli bude také přizván.

„Všichni jsme slyšeli o tvém dobrodružství, chlapče," otočil se hrabě ze Seline na Gariona. „Co bych za to dal," vzdychl, „být zase mladý. Jdeme, Durniku?"

„Hned, Výsosti," přikývl Durnik a zamířili spolu k zasedací místnosti.

Garion zůstal sedět na místě a cítil se odstrčený. Byl teď zrovna ve věku, kdy ho velmi ranilo a urazilo, že ho nepřizvali také k poradě. Za chvíli vstal a se vzdycháním se odebral za svým divočkem, který visel v ledárně vedle kuchyně. Aspoň že ten divoček ho vzal smrtelně vážně.

Nikdo nemůže zůstat s mrtvým prasetem příliš dlouho, aniž by z toho neměl nějakou depresi. Mrtvý divoček už nevypadal tak velký, jako když byl živý a útočil na Gariona. Jeho kly byly sice pořád velké,

ale nedosahovaly rozměrů, jaké si Garion pamatoval, a ani nebyly tak ostré. Navíc tam bylo pořádně zima a Garionovy svaly se začaly velmi brzo v tom chladu ožývat.

Nemělo smysl se pokoušet navštívit Baraka, protože se ten rudovousý muž zamkl ve svém pokoji, kde podlehl svému zoufalství, a odmítal otevřít dveře i své manželce. Tak se Garion, který byl ponechán zcela napospas samotě, rozhodl prozkoumat neobývané části paláce a vydal se do temných, zaprášených chodeb. Měl pocit, že chodil hodiny, otvíral stovky dveří a v úzkých chodbách často narážel do zdí, kterými vše za rohem končilo.

Anhegův palác byl nepředstavitelně velký. Však také byl podle Baraka nějaké tři tisíce let stále přestavován a přístavován. Jižní křídlo bylo úplně opuštěné, že tam před pár stoletími spadla celá střecha. Garion se tam prošel v druhém patře, a když tam viděl vrstvu sněhu na prastarých postelích i dalším nábytku, začal dumat nad smrtelností člověka a nad pomíjivostí slávy. Všude byly stopy myší, které zřejmě měly v těchto částech paláce eldorádo. Pak se dostal na chodbu bez střechy, kde spatřil ve sněhu stopy, které zcela jistě patřily člověku. Stopy musely být čerstvé, protože na nich neležel žádný sníh, a přitom sněžilo skoro celou minulou noc. Nejdřív ho napadlo, že by to mohly být jeho vlastní stopy a že se v paláci nějak zamotal. Ale když si je poměřil, zjistil, že jsou mnohem větší než jeho.

Bylo zde samozřejmě mnoho možných vysvětlení, ale Garion přesto cítil, jak se mu zrychlil dech. Muž v zeleném plášti se jistě stále motal kolem paláce. Někde ve Val Alornu se skrýval Ašarak a v lesích se potloukal světlovlasý šlechtic, jehož úmysly nebyly jistě nijak přátelské.

Garionovi došlo, že se může zaplést do nebezpečné situace, a přitom je až na malou dýku zcela neozbrojen. Vrátil se ve svých vlastních stopách do zasněženého sálu, kde sundal ze zdi rezavý meč, visící tam jistě mnoho let. Cítil se okamžitě mnohem bezpečněji a vrátil se, aby sledoval mlčící stopy.

V chodbách bez střechy, kde byly stopy vyšlápnuty do sněhu, bylo jejich sledování hračka, ale v zaprášených, tmavých chodbách, kde byla střecha ještě v pořádku, se situace změnila k horšímu. Prach na podlaze trochu pomáhal, ale bylo potřeba se často zastavovat a vra-

cet zpět. Vždycky, když se musel sehnout k zemi, pocítil bolest v naražených žebrech. Po nějaké době už byl celý zpocený a měl sto chutí toho sledování nechat.

V tu chvíli uslyšel, že se z dálky nese chodbou slabý zvuk. Přitiskl se ke stěně a doufal, že žádné světlo zezadu nemůže prozradit jeho přítomnost a že odnikud není vidět jeho stín. Daleko před sebou zahlédl v slabém světle, vycházejícím z osamělého okna, nějakou postavu. Zachytil záblesk zeleného pláště a už si byl jist, koho sleduje. Přisknut ke stěně se zvolna sunul vpřed a v ruce křečovitě svíral rezavělý meč. Kdyby se ovšem najednou neozval někde nablízku hlas hraběte ze Seline, napochodoval by snad přímo do náručí muže, kterého sledoval.

„Je snad možné, vznešený Belgarate, že by se mohl náš nepřítel probudit dříve, než budou splněny všechny podmínky prastaré věštby?“ ptal se hrabě.

Garion se zastavil. Těsně před sebou zahlédl v chodbě nezřetelný pohyb. Stál tam muž v zeleném plášti a pozorně naslouchal hlasům, které přicházely odněkud zespoda. Garion se stáhl zpět, přitiskl se ještě více ke zdi a snažil se zadržet dech. Pomalu se sunul dozadu, až našel nějaký výstupek, za který se mohl alespoň trochu skrýt.

„Mám nejzásadnější otázku, Belgarate.“ ozval se tichý hlas Algara Cho-Haga. „Může ten Odpadlík použít ukradenou sílu, kterou má v rukách, k tomu, aby oživil Prokletého?“

„Ta možnost tady je,“ ozval se známý hlas pana Vlka, „ale je možné, že se bude bát tu sílu použít. Když se nepoužije správně, může se obrátit proti němu a zničit ho. Určitě na to nebude spěchat, ale pořádně si to napřed promyslí. Právě to váhání nám může poskytnout trochu času.“

Pak se ozval Silk. „Neříkal jste, že chce možná tu věc pro sebe? Možná má v plánu nechat svého pána v neprobuzeném stavu a sám se chce stát králem všech Angaraků.“

Král Rhodar z Drasnie se uchechl. „Nezdá se mi, že by se rád Grolimů tak lehko vzdal vlády nad angarackým územím a začal se klanět někomu zvenčí. Slyšel jsem, že nejvyšší kněz Grolimů je sám velmi schopný čaroděj.“

„Promiň, Rhodare, ale nemáš pravdu,“ ozval se král Anheg.

„Jestli má zloděj v rukou takovou moc, tak Grolimům nezbyde nic jiného, než uznat jeho nadvládu. Trochu jsem se o to zajímal, a jestli je pravda polovina toho, co jsem četl, tak použití té síly dokáže zničit Rak Kthol tak snadno, jako ty dokážeš zničit mraveniště. I kdyby mu stále odolávali, tak může zničit všechno obyvatelstvo od Kthol Murgosu a Rak Gósky až po hranice s Tolnedrou. Nezáleží na tom, jestli bude mít moc v rukou Odpadlík nebo Prokletý. Angarakové ho budou následovat a potáhnou na západ.“

„Neměli bychom tedy informovat Arend'any, Tolnedřany i Ulygy, co se může stát?“ zeptal se rivanský Správce Brand. „Aby nebyli znovu překvapeni.“

„Nespěchal bych příliš s poplašením našich jižních sousedů,“ řekl pan Vlk. „Pol a já odsud zamíříme na jih a kdyby Arendie a Tolnedra mobilizovaly, tak by nás všeobecný zmatek jenom zdržel. Císařské legie jsou vojáci. Když bude potřeba, dokáží zareagovat rychle a Arend'ané jsou vždy připraveni k boji. Když bude nutně, bude celé království okamžitě schopno bojovat.“

„Bylo by to opravdu předčasné,“ souhlasil důvěrně známý hlas tety Pol. „Armáda by nám jenom překážela v tom, co chceme udělat. Jestli se nám podaří zadržet toho otcova žáka a vrátit Rivanům, co jim ukradl, bude krize zažehnána. Neplašme naše jižní sousedy pro nic za nic.“

„Má pravdu,“ řekl Vlk. „Mobilizace je vždycky riskantní záležitost. Král, který má pod sebou celou armádu, začne vždycky přemýšlet o nějakých neplechách. Upozorním na vzniklou situaci arendského krále ve Vo Mimbri a císaře v Tol Monetu, až budu tamtudy projíždět. Měli bychom ale upozornit ulžského krále Gorima. Cho-Hagu, myslíš, že bys mohl v tomhle ročním období mohl vyslat spolehlivého posla do Prolgu?“

„To je těžko říct, Pradávný,“ odpověděl Cho-Hag. „Horské průsmyky jsou v zimě prakticky neprůchodné. Ale pokusím se o to.“

„Dobře,“ řekl Vlk. „Jinak toho moc udělat nemůžeme. Zatím by asi bylo moudré držet vše tak říkajíc pod pokličkou. Kdyby došlo k nejhoršímu a Angarakové by sem znovu vpadli, bude alespoň Alorie připravená jít do zbraně. To by dalo čas Arendii a císařství, aby se také připravily.“

Potom promluvil nešťastným hlasem Fulrach. „Pro alornské krále je snadné hovořit o válce," říkal. „Alornové jsou válečníci, ale moje Sendarie je mírumilovné království. Nemáme hrady a pevnosti. Moji lidé jsou farmáři a obchodníci. Kal Torak udělal chybu, když si vybral bitevní pole u Vo Mimbire, a není pravděpodobné, že by Angarakové takovou chybu zopakovali. Myslím, že se převalí přes pláně na severu a napadnou rovnou Sendarii. Máme plno jídla a málo vojáků. Naše země by mohla posloužit jako výborná základna pro výboje na západ a mám obavu, že jim snadno padne do rukou."

Potom k nemalému Garionovu údivu promluvil Durnik. „Nesnižujte tak Sendary, králi," řekl. „Znám své sousedy a všichni budou bojovat. Nevíme toho moc o zbraních, štítech a válčení, ale budeme bojovat. Když Angarakově napadnou Sendarii, nedostanou ji tak snadno, jak by si představovali. Když spálíme naše sýpky a pole, nenajdou ani moc jídla."

Následovalo ticho a pak opět promluvil Fulrach. Tentokrát zněl jeho hlas jinak. „Tvoje slova mne zahanbila, mistře Durniku," řekl. „Možná jsem už králem tak dlouho, že jsem zapomněl, jaké to skutečně je být Sendarem."

„Neměli bychom zapomínat na to, že do Sendarie vede ze severu jen pár přístupových cest," řekl tichým hlasem syn krále Cho-Haga. Hettar. „Pár lavin na správných místech učiní Sendarii stejně nedostupnou jako měsíc. Kdyby se podařilo uvolnit ty laviny ve správný čas, mohlo by se stát, že bude celá angaracká armáda uvězněna v těch úzkých koridorech."

„To je skutečně legrační nápad." zasmál se Silk. „Pak bychom mohli použít Durnikovy louče na lepší místo, než jsou sklady cibule. Když má jednooký Torak tak rád pach obětí, mohli bychom mu to dopřát v plné míře."

Daleko v chodbě zahlédl Garion blikotavé světlo louče a slyšel cinkání několika drátěných košil. Málem si neuvědomil nebezpečí, které mu hrozilo, až bylo na dosah. Muž v zeleném plášti také slyšel zvuk a viděl louč. Vyskočil z úkrytu a běžel zpět, odkud přišel..., přesně kolem místa, kde se ukrýval Garion. Ten se přitiskl ještě víc ke stěně a nachystal si meč. Měl ale štěstí, protože se muž ohlížel zpět přes rameno na světlo louče a snažil se běžet co nejrychleji.

Jakmile muž proběhl kolem, opustil Garion také svůj úkryt a snažil se utéci. Šerečtí bojovníci hledali vetřelce a mohlo by být obtížné jim vysvětlit, co pohledával v temné chodbě. Chvilí uvažoval o tom, že by sledoval špióna, ale pak mu došlo, že ten má pro dnešek všeho asi dost. Už bylo na čase, aby někomu řekl, co viděl. Někomu, koho by král poslechl. Jakmile se dostal na osvětlenou chodbu, zamířil ke komnatě, kde podléhal své melancholické náladě Barak.

Kapitola sedmnáctá

„BARAKU," VOLAL GARION PŘES ZAVŘENÉ dveře poté, co na ně několik minut marně klepal.

„Jdi pryč," pronikl skrz dveře slabě Barakův hlas.

„Baraku, to jsem já, Garion. Musím s tebou mluvit."

V pokoji bylo dlouho ticho a pak se ozval slabý zvuk, jak někdo jde ke dveřím. Ty se konečně otevřely.

Na Baraka byl hrozný pohled. Tuniku měl zmuchlanou a ušpiněnou. Rudý vous byl celý slepený, dlouhé copy, do kterých si obvykle svazoval vlasy, byly pryč a vlasy mu trčely na všechny strany. Nejhorší byl ale uštváný výraz v očích. Ten výraz byl směsicí strachu a sebezpoznaní a byl tak silný, že Garion odvrátil oči.

„Tys to, chlapče, viděl, viděl?" vyptával se Barak. „Viděl jsi, co se tam v lese stalo."

„Nic jsem neviděl," řekl opatrně Garion. „Praštil jsem hlavou do stromu a jediné, co jsem viděl, byly hvězdy."

„Musel jsi to vidět," trval na svém Barak. „Musel jsi vidět můj osud."

„Osud?" podivil se Garion. „O čem to mluvíš? Vždyť jsi stále naživu?" Ani si neuvědomil, že začal Barakovi tykat.

„Osud nemusí vždy znamenat smrt," řekl zničeně Barak a posadil se na velkou židli. „Přál bych si, aby to v mém případě smrt byla. Osud je něco, co je člověku souzeno, a smrt nemusí být zdaleka to nejhorší řešení."

„Neber to tak tragicky. Prostě jsi příliš uvěřil slovům té staré, slepé báby a dovolil jsi, aby ovládla tvou představivost," řekl Garion.

„To není tím, co řekla Martje," zavrtěl hlavou Barak. „Ta jenom opakuje to, co ví v Šereku každý. Když jsem se narodil, zavolali ke mně věštce. To je tady zvykem. Většinou věštci neřeknou nic

zvláštního a život dítěte se vyvíjí úplně normálně. Někdy ovšem leží obraz budoucnosti na dítěti tak silně, že to skoro každý zpozoruje."

„To je jenom pověra," namítl Garion. „Nikdy jsem ještě neviděl žádného vykladače budoucnosti, který by byl schopen říct, jestli bude zítra pršet. Jeden z nich přišel! na Faldorovu farmu a předpověděl Durnikovi, že zemře dvakrát. No, není to blbost?"

„Věštcí v Šereku mají asi větší schopnosti," prohlásil Barak a tvář propadla melancholii. „Mně vždy předpověděli stejný osud..., mám se proměnit ve zvíře. Bylo jich tady plno a všichni řekli to samé. A teď se to stalo. Sedím tady už dva dny a pozoruju se. Chlupy na těle jsou stále delší a zuby mám stále ostřejší."

„To si jenom namlouváš," odporoval Garion. „Mně se zdáš stejný jako vždycky."

„Jsi hodný chlapec, Garione," řekl Barak. „Vím, že se snažíš, abych se cítil trochu lépe, ale já mám vlastní oči. Vím, že mám stále ostřejší zuby a že mi začíná růst kožich. Vím, že se blíží čas, kdy mě bude muset Anheg zavřít ve vězení a přikovat ke zdi, abych nikomu neublížil. Nebo budu muset utéct do hor a žít jako trollové."

„To je nesmysl," trval na svém Garion. „Řekni mi, co jsi viděl v tom lese," žádal ho Barak. „Jak jsem vypadal, když jsem se proměnil ve zvíře?"

„Jediné, co jsem viděl, byl ten strom, o který jsem se praštil," řekl Garion a snažil se, aby to znělo věrohodně.

„Chci jenom vědět, v jaké zvíře se mám proměnit," řekl sebelítostivě Barak. „Jestli ze mne bude vlk nebo medvěd nebo ještě něco horšího, pro co lidé nemají ani jméno?"

„Ty si nepamatuješ nic z toho. co se stalo?" zeptal se opatrně Garion a snažil se vypudit z mysli vzpomínku na podobu Baraka co medvěda ze své mysli.

„Nic si nepamatuju," přiznal Barak. „Slyšel jsem tě křičet a pak si pamatuju, že u mých nohou ležel mrtvý divočák, ty jsi ležel pod stromem a všude byla spousta krve. Cítil jsem to zvíře v sobě. Cítil jsem dokonce i jeho pach."

„Myslím, že jsi cítil akorát toho divočáka," řekl Garion. „Myslím, že všechno, co se stalo, bylo to, že jsi ztratil vzrušením hlavu."

„Myslíš, že to byla tedy jenom neovladatelná zuřivost?" zeptal se hlasem plným naděje Barak. Pak zavrtěl hlavou. „Ne, Garione. To už jsem zažil dřív a to je jiný pocit. Tohle bylo něco úplně jiného." Vzdychl.

„Ty se v žádné zvíře neproměníš," trval na svém Garion.

„Já vím svoje," řekl zoufale Barak.

V tu chvíli vstoupila do místnosti otevřenými dveřmi Barakova žena Merel. „Vidím, že se můj pán Barak začal probírat ze svých trudných myšlenek," prohlásila.

„Nech mě na pokoji," odsekl Barak. „Nemám náladu na tvoje věčné hry."

„Hry, můj pane?" podivila se nevinným hlasem Merel. „Zajímám se prostě o svoje povinnosti. Když se můj pán necítí dohře, chci se o něj postarat. To je snad právo manželky, ne?"

„Přestaň se starat o svá práva a povinnosti, Merel," zavrčel Barak. „Prostě odejdi a nech mě být."

„Můj pán smýšlel tu noc, kdy se vrátil do Val Alornu, poněkud jinak o jistých právech a povinnostech manželky," opáčila Merel. „Od jeho úmyslu ho neodvrátily ani zamčené dveře moje ložnice."

„No dobrá," řekl Barak a lehce zrudl. „Omlouvám se za to. Doufal jsem, že se to mezi námi zlepší. Mýlil jsem se. Už tě nebudu obtěžovat."

„Kdo mluví o obtěžování, můj pane," zvolala Merel. Povinnost není obtěžování. Dobrá manželka má svému muži posloužit, kdykoliv po ní zatouží..., nezáleží na tom, jak je opilý, ani jak surově vnikne na její lože. Nikdo mne nebude moci obvinít, že jsem své povinnosti nedostála."

„Tobě se to líbí, co?" řekl Barak.

„Líbí co, můj pane?" Její hlas byl tichý, ale bylo v něm dobře cítit skryté ostří.

„Co, Merel, chceš?" zeptal se tupě Barak.

„Chci posloužit svému pánovi v jeho nemoci," řekla. „Chci o něj pečovat a pozorovat, jak nemoc postupuje..., chci vidět každý symptom, jak se postupně objeví."

„To mne tak nenávidíš?" zeptal se Barak se silným pohrdáním v hlase. „Dej si pozor, Merel. Mohl bych si vzít do hlavy, že tu se

mnou skutečně zůstaneš. Jak by se ti líbilo být v jedné místnosti se zuřící šelmou?"

„Kdybys byl nezvládnutelný, můj pane, tak bych tě mohla nechat přikovat ke zdi." prohlásila a odrazila jeho vzteklý pohled svým chladným nezájmem.

„Baraku," oslovil obra trochu zaskočený Garion, „musím s tebou mluvit."

„Ted' ne," odsekl Barak.

„Je to důležité. V paláci je špión."

„Špión?"

„Nějaký muž v zeleném plášti," řekl Garion. „Už jsem ho viděl několikrát."

„Mnoho mužů nosí zelený plášť," řekla paní Merel.

„Neplet' se do toho, Merel," řekl Barak. Obrátil se na Gariona.

„Proč si myslíš, že je to špión?"

„Dnes dopoledne jsem ho zase viděl," začal Garion, „a vydal jsem se za ním. Potuloval se chodbami, které nikdo nepoužívá. Vedou až nad sál, kde se setkali králové s panem Vlkem a tetou Pol. Tam je slyšet všechno, co se dole řekne."

„Jak můžeš vědět, co je tam všechno slyšet?" zeptala se Merel a oči se jí zúžily.

„Byl jsem tam taky," odpověděl Garion, „schoval jsem se kousek od něj. Slyšel jsem každé slovo, jako. bych byl v té místnosti s nimi."

„Jak vypadá?" zeptal se Barak.

„Má vlasy pískové barvy," řekl Garion, „a stejnou barvu vousů a — jak už jsem řekl — nosí zelený plášť. Viděl jsem ho ten den, kdy jsme se šli podívat na tvou loď. Šel do nějaké hospody s jedním Murgem."

„Ve Val Alornu žádní Murgové nejsou," řekl Barak.

„Tenhle tady je," odvětil Garion. „Už jsem ho viděl dřív a vím, co je zač." Tady si musel dát pozor. Cukání, aby mlčel o svém nepříteli v tmavém plášti. bylo silné jako vždycky. Jenom zmínka o něm způsobila, že mu zdřevěněl jazyk a rty ztuhly.

„Kdo je to?" vyptával se Barak.

Garion si té otázky nevšímal. „Pak jsem ho viděl ještě jednou v lese, když jsem čekal na toho divočáka.“

„Toho Murga?“ zeptal se Barak.

„Ne. Toho muže v zeleném plášti. Sešel se tam s dalšími muži. Hovořili spolu kousek ode mne, ale neviděli mne.“

„Na tom není nic podezřelého,“ řekl Barak. „Člověk se může sejit s přáteli, kde chce.“

„Nemyslím si, že to byli přátelé,“ namítl Garion.

„Ten v zeleném plášti oslovoval jednoho z těch mužů 'můj pane' a ten mu zase dával příkazy, aby se dostal co nejbliž k zasedacímu sálu, aby slyšel, co bude říkat pan Vlk při jednání s králi.“

„To je vážnější,“ prohlásil Barak a zdálo se, že začíná zapomínat na svůj splín. „Říkali ještě něco?“

„Ten muž s lněnými vlasy se chtěl dozvědět všechno o nás,“ řekl Garion. „O tobě, o mně, o Durnikovi, Silkovi.... prostě o nás všech.“

„On měl lněné vlasy?“ zeptala se rychle Merel.

„Ten, kterému říkal 'můj pane',“ vysvětloval Garion. „Zdálo se, že o nás ví. Věděl dokonce i o mně.“

„Měl dlouhé, světlé vlasy?“ vyptávala se Merel. „A žádné vousy? Byl trochu starší než Barak?“

„To nemůže být on,“ namítl Barak. „Anheg ho zapudil a zakázal mu pod trestem smrti návrat.“

„Ty jsi ale dítě, Baraku,“ řekla. „Když se mu to bude hodit, tak se na nějaký zákaz klidně vykašle. Myslím, že bychom o tom měli říct Anhegovi.“

„Vy ho znáte?“ zeptal se Garion. „To, co říkal o Barakovi, nebylo zrovna zdvořilé.“

„To si umím představit,“ řekla Merel ironicky. „Barak byl jedním z těch, co ho chtěli připravit o krk.“

Barak si už mezitím oblékal drátěnou košili.

„Učeš se,“ řekla mu Merel, ale v jejím hlase už nebyla ani stopa po předchozím posměchu. „Vypadáš jako nějaký hasťoš.“

„Nemohu se zdržovat takovými hloupostmi,“ řekl netrpělivě Barak. „Pojď se mnou, chlapče. Řekneme to Anhegovi.“

Už nebyl čas na žádné otázky, protože Merel i Garion museli skoro běžet, aby stačili spěchajícimu Barakovi. Proběhli velkým sálem, kde se jim všichni bojovníci raději klidili z cesty, když zahlédli Barakovu tvář.

„Zdravím tě, lorde Baraku," pozdravil bojovník, stojící před dveřmi zasedacího sálu.

„Uhni stranou," zvolal Barak a s rachotem otevřel dveře.

Král Anheg vzhlédl, pobouřen náhlým vyrušením. „Zdravím tě, bratranče," řekl a tvář se mu vyjasnila.

„Anhegu, velezrada!" zahřměl Barak. „Kníže z Jarviku porušil vyhnanství a poslal svoje špióny přímo do tvého paláce."

„Jarvik?" podivil se Anheg. „To by si nedovolil."

„Ale dovolil. Už je to tak," řekl Barak. „Byl spatřen nedaleko Val Alornu a dokonce vyslechli i jeho plány."

„Kdo je Jarvik?" zeptal se rivanský Správce.

„Jeden kníže, kterého jsem vloni poslal do vyhnanství," odpověděl Anheg. „Zadrželi jsme jednoho z jeho lidí a našli u něj zprávu, kterou posílal Murgovi do Sendarie a podával v ní informace o jednom tajném zasedání. Jarvik se snažil popírat, že je ta zpráva od něj, i když na ní byla jeho pečeť a jeho trezor byl plný načervenalého zlata z dolů v Kthol Murgosu. Chtěl jsem ho popravit, ale jeho manželka je příbuzná mojí ženy a obě za něj začaly orodovat. Tak jsem změnil rozsudek smrti na vyhnanství na jednom z jeho statků na západním pobřeží." Podíval se na Baraka, „Jak ses o tom dozvěděl?" zeptal se ho. „Slyšel jsem, že ses zavřel do svého pokoje a nechceš s nikým mluvit."

„Co říká můj manžel, je pravda," prohlásila, Merel a v jejím hlase byla slyšet výzva.

„Já o tom, Merel, nepochybuji," řekl Anheg a překvapeně na ni pohlédl. „Jenom chci vědět, jak se o tom Jarvikovi dozvěděl. To je všechno."

„Tady ten chlapec ze Sendarie ho viděl a slyšel, jak mluvil se svým špiónem," odpověděla Merel. „Slyšela jsem, co ten chlapec říkal, a plně stojím za tím, co řekl můj manžel. Kdyby o tom snad chtěl někdo pochybovat."

„Garion?" zeptala se překvapeně teta Pol.

„Rád bych navrhl, abychom si to poslechli od toho chlapce," prohlásil tichým hlasem Cho-Hag. „Myslím, že šlechtic s kontakty na Murgy, který se rozhodne zrovna teď porušit své vyhnanství, by nás měl zajímat všechny."

„Řekni jim, co jsi řekl Merel a mně," přikázal Garionovi Barak a postrčil ho dopředu.

„Vaše Výsosti," uklonil se uctivě Garion. „Od té doby, co jsme sem dorazili, jsem ve vašem paláci několikrát spatřil muže v zeleném plášti, který se snažil vždycky někde skrýt. Potuluje se chodbami a vynakládá plno úsilí na to, aby si ho nikdo nevšiml. Všiml jsem si ho hned první večer, kdy jsme dorazili, a druhý den jsem ho viděl, jak jde do hospody s nějakým Murgem. Barak sice říká, že v Šereku nejsou Murgové, ale já vím, že ten muž, co s ním byl, byl Murgo."

„Jakto víš?" zeptal se ostře Anheg.

Garion na něj bezmocně zíral, neschopen vyslovit Ašarakovo jméno.

„No tak, chlapče," pobídl ho král Rhodar.

Garion zápasil se slovy, ale nevydal ani hlásku.

„Asi toho Murga znáš, co?" navrhl Silk.

Garion s úlevou přikývl a byl rád, že mu někdo pomůže.

„Ty těch Murgů moc znát nemůžeš," řekl Silk a třel si dlouhý nos. „Byl to ten, co jsme ho potkali v Darine a potom později v Muro-su? Ten, co se jmenuje Ašarak?"

Garion znovu přikývl.

„Proč jsi nám to neřekl?" zeptal se Barak.

„Já... nemohl jsem," přiznal Garion.

„Nemohl?"

„Slova mi nešla z úst," řekl Garion. „Nevím proč, ale nikdy jsem nebyl schopen o něm mluvit."

„Ty jsi ho už viděl předtím?" zeptal se Silk.

„Ano," přiznal Garion.

„A nikomu jsi o tom neřekl?"

„Ne."

Silk rychle pohlédl na tetu Pol. „To je jedna z věcí. o které asi víš víc než my, Polgaro," řekl.

Pomalů přikývla. „Je možné to zařídít," řekla. „Nikdy to není úplně jisté, proto se tím sama nezabývám. Ale je to možné." Její tvář se zachmuřila.

„Grolimové si myslí, že je to působivé," řekl pan Vlk. „Grolimové se ovšem nechají snadno okouzlit,"

„Pojď se mnou, Garione," řekla teta Pol.

„Ještě ne," zarazil ji pan Vlk.

„Je to důležité," prohlásila teta Pol a její tvář ztvrdla.

„To můžeš udělat později," řekl Vlk. „Nejdřív bychom si měli vyslechnout celý příběh. To kouzlo již stejně škodu způsobilo. Pokračuj, Garione. Co jsi ještě viděl?"

Garion se zhluboka nadechl. „No tak," začal a byl rád, že může spíš mluvit s panem Vlkem než s králi, „viděl jsem toho muže v zeleném plášti zase ten den, kdy jsme vyrazili na lov. Sešel se v lese se světlovlasým mužem bez vousů. Chvilí spolu mluvili a stáli tak blízko mne, že jsem slyšel, co říkali. Ten světlovlasý muž chtěl vědět o všem, co si tady povídáte."

„Měl jsi za mnou hned přijít," řekl král Anheg.

„Asi ano," připustil Garion, „ale musel jsem nejdřív bojovat s tím divočkem. Praštil jsem se o strom a byl jsem v bezvědomí. Zapomněl jsem, co jsem viděl, a vzpomněl si na to až dnes ráno. Potom, co král Fulrach přivolal Durnika k poradě, jsem se vydal na výzvědy. Byl jsem v té části paláce, kde spadla střecha, a tam jsem našel nějaké stopy. Sledoval jsem je a za chvíli jsem zase viděl muže v zeleném plášti. Tím jsem si všechno připomněl. Sledoval jsem ho, až jsme se dostali do nějaké chodby, která vede tady nad tím sálem. Tam se schoval a poslouchal, o čem se bavíte."

„Kolik myslíš, že toho mohl slyšet, Garione?" zeptal se král Cho-Hag.

„Mluvili jste o někom, komu jste říkali Odpadlík," odpověděl Garion, „a zajímali jste se o to, jestli může pomocí nějaké síly probudit dlouho spícího nepřítele. Někdo z vás navrhl, že byste měli varovat Arend'any a Tolnedřany, ale pan Vlk s tím nesouhlasil. A potom mluvil Durník o tom, že by lidé v Sendarii bojovali, kdyby tam vtrhli An-garakové."

Všichni na něj překvapeně zírali.

„Byl jsem jenom kousek od toho muže v zeleném plášti," řekl Garion, „a jsem si jist, že slyšel to samé co já. Potom přišli nějáci vojáci a ten chlápek utekl. Já jsem se rozhodl, že o tom všem řeknu Barakovi."

„Tady je to," prohlásil Silk stojící u jedné zdi a ukazoval na strop v rohu místnosti. „Tady vypadl kus malty. Tou dírou se všechno mohlo nést do horních pater."

„Přivedli jste s sebou skutečně vzácného chlapce, paní Polgaro," řekl vážně král Rhodar. „Kdyby hledal zaměstnání, měl bych o něj zájem. Sbírání informací je skutečné umění a já mám pocit, že má pro to přirozené nadání."

„Zdá se, že má ještě jiné nadání," řekla teta Pol. „Vypadá to, že se nachomýtné vždycky tam, kde nemá co pohledávat."

„Nebud' na toho chlapce tak přísná, Polgaro," řekl král Anheg. „Prokázal nám službu, kterou mu nebudeme moci oplatit."

Garion se znovu uklonil a všiml si pohledu tety Pol.

„Bratranče," obrátil se král Anheg na Baraka, „zdá se, že máme v paláci nevídaného hosta. Rád bych si s tím chlapíkem v zeleném plášti, co se nám tu stále poflakuje, promluvil."

„Vezmu si pár mužů," řekl zamračeně Barak, „a převrátím palác naruby a uvidím, co z něj vypadne."

„Chtěl bych ho víceméně neporušeného," upozornil Anheg.

„Samozřejmě," přikývl Barak.

„Nemusí být úplně neporušený. Stačí, když bude schopen mluvit. Tím nám snad poslouží."

Barak se zašklebil. „Až ho přivedu, bude schopen mluvit, bratranče," ujistil ho.

Anheg se slabě usmál a Barak vyšel ze dveří.

Pak se Anheg otočil k Barakově manželce. „Tobě bych, Merel, taky rád poděkoval," řekl. „Jsem si jist, že jsi také přispěla k tomu, že se to k nám doneslo."

„Není potřeba díků, Vaše Výsosti," řekla Merel. „Byla to moje povinnost."

Anheg vzdychl. „Cožpak to musí být vždycky povinnost, Merel?" zeptal se smutně.

„Co jiného by to mělo být?" zeptala se.

„Třeba dobrý skutek," řekl král, „ale na to už budeš muset přijít sama."

„Garione, pojd' sem," řekla teta Pol.

„Ano, madam," odpověděl trochu nervózně Garion.

„Nech těch hloupostí, miláčku," řekla. „Já ti přece nechci nijak ublížit." Přiložila mu konečky prstů na čelo.

„Tak co?" zeptal se pan Vlk.

„Je to tam," řekla teta Pol. „Je to velmi slabé, jinak bych si toho všimla. Je mi to líto, otče."

„Tak se na to podíváme," řekl Vlk. Přistoupil k nim a taky položil ruku na Garionovo čelo. „Není to nic vážného," řekl.

„Ale mohlo to být vážné," řekla teta Pol, „a bylo mým úkolem dát pozor, aby se nic takového nepříhodilo."

„Nedávej si to za vinu, Pol," řekl Vlk. „Není to nic, co by se nemohlo stát. Prostě ho toho zbavíme."

„Co se děje?" zeptal se trochu poplašeně Garion.

„Nemusíš se ničeho bát, drahoušku," řekla teta Pol. Vzala jeho pravou ruku a přiložila si ji na chvíli na pramen svých bílých vlasů.

Garionem projela bolest, chvíli se cítil velmi nejistý a pak mu začalo hučet v uších. Začal se chvět, a kdyby ho teta Pol nechtyla, tak by upadl.

„Kdo je ten Murgo?" zeptal se Vlk a díval se mu do očí.

„Jmenuje se Ašarak," odpověděl ihned Garion.

„Jak dlouho ho znáš?"

„Celý život. Chodíval za mnou na Faldorovu farmu, když jsem byl ještě malý, a pozoroval mne."

„To prozatím stačí, Pol," řekl pan Vlk. „Nejdřív ho necháme, aby si odpočinul. Pak s ním něco provedu, aby se to nemohlo opakovat."

„Je ten chlapec nemocný?" zeptal se král Cho-Hag.

„Není to nemoc, Cho-Hagu," odpověděl pan Vlk. „Je to těžké vysvětlit. Ale už jsme ho toho zbavili."

„Chci, abys teď šel do svého pokoje, Garione," řekla teta Pol a stále mu svírala ramena. „Jsi dost silný, aby ses tam dostal po svých?"

„Jsem v pořádku," odpověděl Garion, i když se stále trochu třásl.

„Žádné výlety a průzkumné výpravy," trvala na svém teta Pol pevně.

„Ano, madam."

„Až přijdeš do pokoje, tak si lehni. Chci, aby ses pokusil si vzpomenout na každé setkání s tím Murgem. Co dělal a co říkal."

„My jsme spolu nikdy nemluvili," řekl Garion. „On se jenom díval."

„Přijdu za tebou za chvíli," pokračovala teta, „a chci, abys mi řekl všechno, co o něm víš. Je to velmi důležité, tak se na to soustřed', jak to jen půjde."

„Dobře, teto Pol," odpověděl Garion.

Teta Pol ho nečekaně lehce políbila na čelo. „Tak už běž," řekla.

Garion se cítil lehce a měl pocit, že má prázdnou hlavu, a tak radostně vykročil na chodbu.

Prošel bez zastavení velkým sálem, kde si šerečtí válečníci chystali meče a válečné sekyry a vyráželi na prohlídku paláce. Část jeho mysli spala, ale ta tajná, vnitřní část byla vzhůru. Ten klidný vnitřní hlas oznamoval, že se zrovna stalo něco velmi důležitého. To silné nutkání, které mu bránilo hovořit o Ašarakovi, bylo pryč. Teta Pol to nějak vytáhla z jeho mysli. Ten zvláštní vztah mezi ním a mužem v černém, Ašarakem, byl vždy cosi osobního, ale teď byl prostě pryč. Cítil se poněkud prázdný a zároveň trochu zraněný. Vzdychl a zamířil po širokých schodech ke svému pokoji.

Na chodbě před jeho pokojem stálo asi půl tuctu válečníků. Asi Barakovi muži, kteří prohledávali palác a hledali muže v zeleném plášti. Najednou se Garion zastavil. Něco nebylo v pořádku a Garionovi pomalu docházelo co. Tahle část paláce byla příliš obydlená na to, aby se tady mohl zelenokabátník skrýt. Srdce mu začalo prudce bít a Garion začal pomalu sestupovat ze schodů, po kterých zrovna vystoupal. Ti válečníci vypadali přesně jako ostatní Šerekové v paláci..., vousatí, oblečení v drátěných košilích, kožichách a helmách, ale přesto nebylo něco v pořádku.

Najednou vyšel z Garionova pokoje muž v černém plášti s kapuci. Byl to Ašarak. Zrovna chtěl něco říci, když jeho oči padly na

Gariona. „Ale," řekl tiše. Oči ve zjizvené tváři zazářily. „Hledal jsem tě, Garione," řekl tím samým tichým hlasem. „Pojď sem, chlapče." Garion pocítil v duši jakýsi pokus o navázání kontaktu, který sklouzl pryč, protože se neměl čeho zachytit. Zavrtěl hlavou a pokračoval v ústupu.

„Tak pojď sem," řekl znovu Ašarak. „Na to se už známe příliš dlouho. Dělej, co ti říkám. Stejně víš, že mne musíš poslechnout."

Tentokrát se pokus opakoval s větší silou, ale stejně sklouzl ven.

„Tak pojď sem, Garione!" přikázal Ašarak drsně.

Garion pomalu, krok za krokem ustupoval. „Ne," řekl.

Ašarakovy oči vzplály a jeho tělo se vztekle chvělo.

Tentokrát to nebyl jenom pokus, ale tvrdý útok, ale Garion cítil, že se opět nezdařil, protože se neměl čeho zachytit nebo minul cíl.

Ašarakovy oči se rozšířily překvapením a potom se zúžily. „Kdo to udělal?" vyptával se. „Polgara? Nebo Belgarat? To ti, Garione, nijak nepomůže. Když jsem tě měl jednou v moci, budu tě mít, kdy si zámánu. Nejsi tak silný, abys mi odolal."

Garion se podíval na svého nepřítele a odpověděl mu, aniž by měl v hlase stopu nějakého vzdoru nebo provokace. „Možná nejsem dost silný, ale napřed mne budeš muset chytit."

Ašarak se rychle otočil na své bojovníky. „To je ten chlapec, kterého chci," vyštěkl. „Chyt'te ho."

Jeden z válečníků pozdvihl luk a vystřelil po Garionovi tak rychle, že se zdálo, že o tom pohybu vůbec neměl čas přemýšlet. Ašarak máchl rukou a srazil luk zrovna ve chvíli, kdy šíp vylétal. Ten prolétl vzduchem a udeřil do kamene zdi několik decimetrů od místa, kde stál Garion.

„Ty idiote," zařval Ašarak a praštil lučištníka jeho vlastní zbraní. „Chci ho živého." Lučištník se svalil na kamennou podlahu. Garion se rychle otočil a hnal se po schodech dolů. Tentokrát bral tři schody najednou. Nezdržoval se ohlídáním zpátky. Zvuk mnoha bot mu prozradil, že Ašarak a jeho muži jsou kus za ním. U paty schodiště zabočil prudce doleva a rozběhl se do hlubin Anhegova paláce.

Kapitola osmnáctá

VŠUDE OKOLO BYLI BOJOVNÍCI a odevšud se ozývaly zvuky boje. Když začal prchat, měl Garion velmi jednoduchý plán. Potřeboval se prostě dostat k prvnímu Barakovu vojákovi a byl by v bezpečí. Časem se ovšem ukázalo, že to nebude tak jednoduché, protože v paláci byli ještě jiní bojovníci. Kníže z Jarviku sem přivedl jižním křídlem svou vlastní armádu a ve všech chodbách se rozhořel boj.

Garion si rychle uvědomil, že není schopen rozeznat přítele od protivníka. Jemu připadal jeden Šerek jako druhý. Pokud by nenašel Baraka nebo někoho jiného, koho znal, nemělo smysl, aby se někomu ukazoval. Toto skličující poznání ho skutečně vyděsilo. Bylo klidně možné, že bude utíkat od Barakových mužů k Jarvikovým.

Nejjednodušší by bylo se vrátit do poradního sálu, ale při svém zběsilém útěku před Ašarakem běžel tolika chodbami a tolikrát zahrnul za roh, že vůbec neměl tušení, kde je a jak se dostat do známých částí paláce. Jeho bezhlavý útek byl nebezpečný. Ašarak nebo jeho muži si na něj mohli počkat za jakýmkoliv rohem a ten Murgo klidně mohl obnovit jejich podivný vztah, který teta Pol svým dotekem zrušila. Tomu se musel za každou cenu vyhnout.

Dostal se do další úzké chodby a opatrně postupoval vpřed zády nalepen na kamenné zdi. Před sebou zahlédl v slabém světle osamělé louče úzké schodiště. Rychle usoudil, že čím výš bude, tím spíše se vyhne setkání s nějakými bojovníky, protože se boj soustředil na spodnější patra. Zhluboka se nadechl a začal zvolna stoupat po schodech vzhůru.

V půlce schodiště odhalil slabinu svého plánu. Z toho schodiště nevycházela žádná chodba, takže musel dojít úplně nahoru, aby ho nikdo neobjevil a nechtyl.

„Chlapče!“ ozval se zespoda výkřik.

Garion se rychle ohlédl přes rameno. Po schodech se nahoru blížil zamračený Šerek v helmě a drátěné košili s taseným mečem.

Garion se dal do běhu, aby byl co nejrychleji nahoře.

Seshora se ozval další výkřik a Garion ztuhl. Bojovník nahoře byl stejně zamračený jako ten dole a v ruce držel obrovskou sekeru.

Byl mezi nimi v pasti. Garion se opřel o kamennou zeď a šátral po dýce, i když tušil, že mu moc nepomůže.

V tu chvíli se ti dva bojovníci spatřili navzájem. S řevem na sebe zaútočili. Ten zezdola se prohnal kolem Gariona nahoru, zatímco ten druhý se vrhl dolů.

Sekera rozmáchle protřela vzduch, minula cíl a narazila do zdi, kde vyrazila roj jisker. Meč mířil lépe. Garionovi se zježily hrůzou vlasy na hlavě, když viděl, jak meč projel tělem sekerníka, a ten padal na svého soupeře. Ve chvíli, kdy se dostala těla do kontaktu, vytáhl sekerník dýku a vrazil ji z posledních sil do zad svého soka. Byla to tak silná rána, že oba muži padli na zem a začali se kutálet po schodech dolů. Oba přitom vřeštěli a snažili se jeden druhého co nejlépe zasáhnout dýkou. Garion zděšeně pozoroval, jak se kutáleli kolem něj a z ran jim tryskala krev jako z fontány.

Dál už to nebyl nějaký cílený ústup, ale prostý úprk pryč od všeho. Už se nesnažil skrývat, ale prostě chtěl být co nejdál od těch dvou zabijáků, od Ašaraka a vévody z Jarviku. Po nějaké době už nemohl popadnout dech, zastavil se a před sebou spatřil pootevřené dveře nepoužívaného sálu. Vběhl dovnitř, zavřel za sebou dveře a opřel se o ně vši silou, aniž by si uvědomil, že se celý třese.

U jedné stěny byla široká postel a na té samé stěně bylo malé okénko. Ve dvou rozích ležely rozlámané židle a ve třetím prádelník s povytaženými šuplíky a to bylo všechno. Pokoj byl trochu stranou od chodeb plných bojujících mužů, ale Garion si brzy uvědomil, že nějaký pocit bezpečí by tady byl skutečně pouhou iluzí. Kdyby kdokoliv otevřel dveře, byl by chycen jako v pasti. Zoufale se rozhlížel po zaprášené místnosti.

Naproti postele visely na zdi nějaké závěsy a Garion zadoufal, že by se za nimi mohly skrývat dveře do vedlejší místnosti. Garion přešel místnost a odsunul závěs. Za ním nebyly žádné dveře, ale byla tam malá, tmavá komůrka. Tma byla taková, že vůbec neviděl, jak může být ta komora velká. Otřásl se při představě, že by tam vlezl a narazil na nějaké ozbrojence.

Pohlédl na okénko vysoko na zdi a potom se vydal pro těžký prádelník, aby ho k němu přitáhl. Možná by při pohledu z okna mohl vidět něco, co by mu pomohlo určit, kde je. Vylezl na prádelník, postavil se na špičky a pohlédl ven.

Viděl pouze komíny a nekonečnou lomenou střechu Anhegova paláce. Bylo to beznadějně. Neviděl nic, co by rozeznával. Otočil se zpět do komnaty a chtěl seskočit dolů, když tu se zarazil. V prachu, který ležel ve vysoké vrstvě na podlaze, se jasně rýsovaly jeho stopy.

Seskočil dolů, popadl přehoz z nepoužívané postele a rychle začal podlahu stírat. Bylo mu jasné, že tím na dlouho svou přítomnost nezatají, ale podle velikosti těch stop by Ašarak nebo jeho muži jasně poznali, kdo se v komnatě skrývá. Když skončil práci, hodil přehoz zpět na postel. Nebylo to sice zdaleka perfektní, ale stopy už nebyly vidět.

V tu chvíli se na chodbě ozval křik a nárazy ocele na ocel. Garion se zhluboka nadechl a zaplul do temných prostor za závěsem.

Neušel víc než pár metrů, když se stala temnota v úzké chodbičce takřka absolutní. Naskočila mu husí kůže, když se hlavou zamotal do nějakých pavučin a letitý prach mu usedal do plic. Ze začátku se pohyboval svižně, jak se chtěl rychle dostat co nejdál od bojujících, ale najednou se zastavil. Polila ho hrůza, když si představil, že by tam mohlo být schodiště a on by se na jeho kraji nedokázal zastavit a spadl by dolů. Od té chvíle se pohyboval mnohem opatrněji s jednou rukou opřenou na kamenné zdi a druhou před obličejem, jak se snažil odstraňovat pavučiny.

V té temnotě ztratil naprosto pojem času a měl pocit, že tam je už hodiny a že tam bude už navždy. Potom najednou, navzdory opatrnosti, vrazil do kamenné zdi. Na moment podlehl panice. Copak ta chodba takhle končí? Je to snad past?

Pak zahlédl koutkem oka nějaké rozmazané světélko. Ta chodba nekončila, ale stáčela se prudce doprava. Zdálo se, že tam v dálce bylo nějaké světlo, a Garion se za ním opatrně vydal.

Jak světlo sílilo, pohyboval se rychleji a brzo se dostal do místa, odkud světlo vycházelo. Byla to malá díra ve zdi. Garion poklekl na zaprášenou zem a vykoul ven.

Sín, kterou pod sebou spatřil, byla skutečně obrovská a upro-

střed ní hořel na ohništi velký oheň. Dým z ohniště stoupal ke klennému stropu, který byl ještě vysoko nad místem, kde vykoukl Garion. Ačkoliv odsud vypadal docela jinak, poznal Garion okamžitě trůnní sál krále Anhega. Okamžitě rozpoznal velkou postavu krále Rhodara a vedle něj menšího krále Cho-Haga s všudypřítomným Hettarem po boku. Kousek od jejich trůnů stál král Fulrach zabraný do hovoru s panem Vlkem a tetou Pol. Barakova žena hovořila s královnou Islenou a kousek od nich stály královny Porenn a Silar. Silk nervózně přecházel po místnosti a čas od času pohlédl ke dveřím, kde stálo mnoho bojovníků. Garion pocítil velkou úlevu. Byl v bezpečí.

Už chtěl na ně zavolat, když tu se prudce otevřely dveře sálu a do nich vešel král Anheg v drátěné košili s mečem v ruce. Hned za ním šel Barak s rivanským Správcem a mezi nimi se zmítala postava světlovlasého muže, kterého Garion viděl v lese v den lovu na divočáky.

„Tahle zrada tě přijde, Jarviku, draho," řekl zamračeně Anheg, když usedal na trůn.

„Je tedy po všem?" zeptala se teta Pol.

„Brzo bude, Polgaro," řekl Anheg. „Moji muži pronásledují zbytky Jarvikových oddílů v zapadlých koutech paláce. Kdybychom ale nebyli varováni, mohlo to probíhat poněkud jinak."

Garionovi se stále dral výkřik ze rtů, ale po Anhegových slovech se rozhodl být ještě chvíli zticha.

Král Anheg odložil meč a uvelebil se na trůnu. „Než přistoupíme k tomu, co s tebou, Jarviku," řekl, „tak bychom si měli trochu popovídat."

Světlovlasý muž se vzdal beznadějného odporu proti Barakovi a skoro stejně statnému rivanskému. Správci. „Nemám co říct," prohlásil. „Kdyby se ke mně neobrátilo štěstí zády, seděl bych teď na trůnu já. Pokusil jsem se využít šance a nevyšlo to. To je vše."

„Ne tak docela," opravil ho Anheg. „Chtěl bych znát podrobnosti. Tak jako tak promluvíš. Tak si to neztěžuj."

„Dělej, co umíš," odsekl Jarvik. „Radši bych si ukousl jazyk, než bych mluvil."

„Nu, uvidíme," zamračil se Anheg a sáhl po meči.

„To nebude nutné, Anhegu," řekla teta Pol a kráčela zvolna k

zadrženému zrádci. „Jsou snadnější způsoby, jak ho přesvědčit.“

„Nic neřeknu,“ obořil se na ni Jarvik. „Jsem bojovník a tebe se, čarodějnice, nebojím.“

„Jsi větší hlupák, než jsem si myslel, lorde Jarviku,“ prohlásil pan Vlk. „Mám to raději udělat já, Pol?“

„Já to zvládnu, otče,“ řekla a nespouštěla oči z Jarvika.

„Opatrně,“ upozorňoval ji starý muž. „Někdy zacházíš příliš daleko. Stačí lehký dotyk.“

„Vím, co mám dělat, Starý vlku,“ řekla teta Pol nedůtklivě. Dívala se Jarvikovi upřeně do očí.

Garion ve svém úkrytu ani nedýchal.

Kníže z Jarviku se začal potit a zoufale se snažil uhnout pohledu tety Pol, ale bylo to marné. Ta ho prostě svým pohledem spoutala. Začal se chvět a tvář mu zbledla. Teta Pol se nehýbala, negestikulovala, prostě před ním stála a očima se mu zabodávala do mozku.

Jarvik najednou vykřikl. Po chvíli vykřikl ještě jednou a potom zkolaboval. Kdyby ho ti dva muži, co stáli za ním, nezachytili, byl by upadl.

„Nechte toho,“ škemral a nekontrolované se třásl. „Budu mluvit. Jenom toho nechte.“

Silk teď stál poblíž Anhegova trůnu a podíval se na Hettara.

„To bych rád věděl, co tam viděl,“ řekl.

„Myslím, že je lepší to nevědět,“ odpověděl Hettar.

Královna Islena celou scénu velice pozorně sledovala, jako by doufala, že se z toho kouzla něco přiučí. Když Jarvik vykřikl, viditelně trpěla a odvrátila se.

„Tak dobře, Jarviku,“ řekl král Anheg zvláště tichým hlasem. „Začni pěkně od začátku. Chci to slyšet celé.“

„Ze začátku to byly samé maličkosti,“ řekl Jarvik třesoucím se hlasem. „To nemohlo nikomu ublížit.“

„To nikdy nemůžeš tvrdit jistě,“ řekl Brand.

Kníže z Jarviku se zhluboka nadechl, pohlédl na tetu Pol a znovu se roztřásl. Potom se trochu vzchopil. „Začalo to všechno asi přede dvěma lety,“ začal s vyprávěním. „Plul jsem do Kotu v Drasnii a setkal jsem se tam s nadrackým kupcem Grašorem. Zdál se mi velmi sympatický, a když jsme se trochu blíž seznámili, nabídl mi, jestli

bych neměl zájem o dobře zaplacené dobrodružství. Řekl jsem mu, že jsem kníže a ne nějaký obyčejný kupec, ale on naléhal. Tvrdil, že se bojí pirátů, co žijí na ostrovech v Šereckém zálivu, a že si na loď šlechtice doprovázenou bojovníky jen tak netroufnou. Jediné, co chtěl převézt, byla jedna truhla..., a ani nebyla příliš velká. Myslel jsem, že to jsou nějaké šperky a že se chce při převážení z Boktoru do Darine v Sendarii vyhnout celní kontrole. Řekl jsem mu, že o ten obchod nemám zájem, ale on vyndal peněženku a nabídl mi zlato. Pamatuji si, že to zlato bylo načervenalé a že jsem od něj nemohl odtrhnout oči. Potřeboval jsem..., asi jako každý..., peníze a na tom, co po mně žádal, jsem neviděl nic tak nečestného.

No, prostě jsem ten jeho náklad vzal a dovezl ho do Darine. Tam jsem se potkal s jeho společníkem. To byl Murgo, který se jmenoval Ašarak."

Gariona to jméno překvapilo a postřehl, že Silk zahvízdal překvapením.

„Ašarak mi zaplatil podle dohody, to samé, co Grašor," pokračoval Jarvik, „a tak mi to vyneslo pěknou kupku zlata. Ašarak řekl, že jsem jim prokázal velkou službu a že kdybych potreboval víc zlata, že by našel způsob, jak si ho zasloužit.

Měl jsem víc zlata, než kdykoliv předtím v životě,, ale nějak se mi to zdálo málo. Ani nevím proč, ale chtěl jsem víc."

„To je povaha angarackého zlata," řekl pan Vlk. „Čím víc ho člověk má, tím víc ho chce. Proto s ním Murgové tak plývají. Ašarak si nechtěl koupit tvé služby, Jarviku. Chtěl si koupit tvou duši."

Jarvik pokýval hlavou, tvář stále zamračenou. „Ať už je to jakkoliv," pokračoval, „zanedlouho jsem si našel nějaký důvod, abych znovu zajel do Darine. Ašarak mi řekl, že ho naše království velmi zajímá, právě proto že sem mají Murgové zakázán přístup. Kladl mi spousty otázek a za každou odpověď mi dal zlato. Mně to připadalo jako zbytečné rozhazování peněz, ale dál jsem mu odpovídal a on mi dával zlato. Vrátil jsem se do Šereku s další hromadou zlata. Jel jsem do Jarvikshoimu a přidal to nové zlato k tomu, co jsem už měl. Viděl jsem, že se ze mne stává bohatý muž, a přitom jsem stále neměl pocit, že bych dělal něco nečestného. Ale od té chvíle jsem měl pocit, že den nemá dost hodin. Trávil jsem všechn čas zamčený v trezoru, kde

jsem stále dokola počítal své zlato, leštil ho, až se blyštělo jako rudá krev, a poslouchal jsem jeho podmanivý cinkot.

Po čase se mi začalo zdát, že nemám až tak moc a tak jsem se zase vydal za Ašarakem. Řekl mi, že se stále zajímá o Šerek a že by rád znal Anhegovy plány. Nabídl mi mnohem víc zlata, když mu podám zprávu, o čem se mluví na královských radách. Nejdřív jsem tu nabídku odmítl, protože se mi to už zdálo nečestné, ale on mi ukázal zlato, a tomu jsem už odolat nedokázal."

Z místa, odkud se Garion díval, mohl rozeznat výraz ve tvářích Jarvikových posluchačů. Jak příběh pokračoval, střídal výraz lítosti výraz pohrdání.

„To bylo, Anhegu, tenkrát," řekl Jarvik, „kdy jsi zadržel mého posla a mne poslal do vyhnanství do Jarviksholmu. Zpočátku mi to nevadilo, protože jsem si tam stále mohl hrát se svým zlatem. Ale zanedlouho se mi zase začalo zdát, že ho nemám dost. Poslal jsem za Ašarakem do Darine rychlou loď se vzkazem, aby mi našel nový úkol a já si mohl přivydělat nějaké další zlato. Loď se vrátila a s ní připlul i Ašarak. Seděli jsme spolu a plánovali, jak bych mohl rozšířit své bohatství."

„V tom případě jsi dvojnásobný zrádce, Jarviku," řekl Anheg téměř smutným hlasem. „Zradil jsi mne, a ještě jsi porušil nejstarší šerecký zákon. Žádný Angarak neměl od dob Šereka Medvědí plece vložit nohu na šereckou půdu."

Jarvik pokrčil rameny. „O to jsem se v té době pramálo staral," řekl. „Ašarak měl plán a mně se zdál docela dobrý. Kdyby se nám podařilo párkrát nepozorovaně projít městem, mohli bychom v rozbořeném jižním křídle paláce klidně ukrýt celou armádu. Kdyby nám vyšel moment překvapení, tak jsme mohli s trochou štěstí zabít Anhega i ostatní alornské krále a já jsem se mohl stát vládcem Šereku, a možná i celé Alorie."

„A jaká byla Ašarakova cena?" zeptal se s přimhouřenýma očima pan Vlk. „Co chtěl za to, že tě udělá králem?"

„Něco tak nepatrného, že jsem se musel smát, když jsem to slyšel," odpověděl Jarvik. „Ale on mi řekl, že mi k té koruně přidá plný pokoj zlata, jestli to dostane."

„Co to bylo?" opakoval Vlk.

„Řekl, že je ve společnosti krále Fulracha ze Sendarie nějaký chlapec... asi čtrnáctiletý. Řekl mi, že když mu toho chlapce předám do rukou, dostanu víc zlata, než dokážu spočítat, a k tomu šerecký trůn.“

Král Fulrach vypadal úplně šokován. „Gariona?“ zeptal se. „Proč by ho Ašarak chtěl?“

Hluboký vzdech tety Pol se donesl až k místu, kde seděl Garion. „Durniku!“ zvolala zvonivým hlasem, ale Durnik už byl na nohách a uháněl ke dveřím se Silkem v patách. Teta Pol se otočila, její oči metaly blesky a bílý pramen Vlasů zářil jako blesk na černém nebi. Kníže Jarvik se pod jejím pohledem zachvěl.

„Jestli se tomu chlapci, Jarviku, něco stane, tak se lidé budou ještě za tisíc let chvět při vzpomínce na to, jaký tě stihl osud,“ pravila teta Pol temně.

Už to zašlo příliš daleko a Garion se začal stydět a zároveň se trochu obávat zlostné reakce tety Pol.

„Jsem v pořádku, teto Pol,“ volal dírou ve zdi. „Jsem tady nahore.“

„Garione?“ vykřikla teta Pol a pohlédla vzhůru ve snaze ho spatřit. „Kde jsi?“

„U stropu,“ křičel. „Ale jsem za zdí.“

„Jak ses tam dostal?“

„Nevím. Nějací chlapi mne pronásledovali, tak jsem se tu před nimi schoval.“

„Tak už pojd' dolů.“

„Já nevím jak, teto Pol,“ přiznal Garion. „Běžel jsem tak daleko a tolikrát jsem někde zahýbal, že vůbec nevím, jak se dostat zpět. Úplně jsem se ztratil.“

„Tak dobře,“ řekla a zase našla ztracenou rovnováhu. „Zůstaň, kde jsi. Nějak vymyslíme, jak tě dostat dolů.“

„To doufám.“

Kapitola devatenáctá

„PŘECE TO NĚKDE MUSÍ ÚSTIT VEN," řekl král Anheg a díval se k místu, kde seděl Garion. „Prostě musí pokračovat chodbou dál a jít to místo."

„A padnout rovnou do rukou Ašaraka?" zeptala se teta Pol. „Bude lepší když zůstane, kde je."

„Ašarak prchl, aby si zachránil život," řekl Anheg. „Není nikde v paláci."

„Pokud si dobře pamatuji, tak neměl být ani nikde v království," připomněla teta Pol.

„Tak dobře, Pol," řekl pan Vlk. Zvedl hlavu. „Garione, kterým směrem ta chodba jde."

„Zdá se mi, že míří někam za trůny," odpověděl Garion. „Ale nevím to moc jistě, protože je tady hrozná tma."

„Zkusíme ti tam dát nějaké louče," řekl Vlk. „Jednu zastrč v místě, kde jsi teď, a s druhou jdi tou chodbou dolů, dokud uvidíš tu první louč. Tak zjistíš, že jdeš rovně."

„To je chytré," řekl Silk. „Přál bych si, aby mi bylo sedm tisíc let a uměl takhle snadno vyřešit každý problém."

Vlk si toho nevšímal.

„Stejně si myslím, že by bylo nejbezpečnější přinést nějaký žebřík a vysekat ve zdi díru," prohlásil Barak.

Anheg se zatvářil, že se ho to dotklo. „Nevyzkoušíme nejdřív Belgaratův nápad?" zeptal se.

Barak pokrčil rameny. „Ty jsi král."

„Díky," řekl suše Anheg.

Odněkud se objevil bojovník s dlouhou tyčí a podal Garionovi dvě louče.

„Jestli ta chodba půjde rovně," uvažoval nahlas Anheg, „tak by měla ústit někde v královských komnatách."

„Zajímavé," poznamenal král Rhodar s povytaženým obočím. „Bylo by zajímavé zjistit, jestli vede do královských komnat nebo z nich."

„Je klidně možné, že ta chodba je dávno zapomenutá úniková chodba," řekl zraněným tónem Anheg. „Naše historie nebyla vždy mírumilovná. Není snad nutné myslet hned na nejhorší, nebo snad ano?"

„Samozřejmě že ne," řekl král Rhodar omluvně.

Garion zapíchl jednu louč vedle díry ve zdi a pomalu se vydal zaprášenou chodbou vpřed. Často se otáčel, aby si ověřil, zda je stále vidět na zastrčenou louč.

Konečně se dostal k malým dvířkům, kterými vešel do prázdného šatníku. Šatník patřil k nádherné ložnici a před ní už byla široká, jasně osvětlená chodba.

Chodbou přicházelo několik vojáků a Garion mezi nimi poznal Torvika, který byl s nimi na lovu divočáků. „Tady jsem," zavolal Garion a se zjevnou úlevou vstoupil do chodby.

„To ses pěkně prošel, co?" zakřenil se Torvik.

„No, můj nápad to nebyl," usmál se Garion.

„Tak pojďme rychle ke králi Anhegovi," řekl Torvik. „Mám pocit, že se ta dáma, tvoje teta, o tebe dost bojí."

„Spíš bych řekl, že se na mne zlobí," poznamenal Garion a zařadil se mezi širokoplecé vojáky.

„Asi jo," přikývl Torvik, „Ženské si vždycky najdou důvod, proč se na nás zlobit. To poznáš, až budeš starší."

Teta Pol už čekala ve dveřích do trůnního sálu a zatím mu nic nevyčítala. Místo toho ho na krátký okamžik sevřela do náruče a vážně na něj pohlédla. „Už jsme tě čekali," řekla a vedla ho dovnitř, kde čekali ostatní.

„Říkáš, že se objevil v komnatách mé babičky?" obrátil se Anheg na Torvika. „To jsou teda věci. Pamatuji si ji jako starou, vrtošivou dámu, co stále obcházela s hůlkou v ruce."

„Nikdo se nenarodí starý, Anhegu," řekl s šibalským úsměvem král Rhodar.

„Jsem si jista, že pro tu chodbu existuje plno vysvětlení," řekla královna Porenn. „Můj manžel si z tebe jenom utahuje."

„Jeden z mých mužů se do té chodby podíval, Veličenstvo," řekl úslužně Torvik. „Vrstva prachu je velmi silná. Je možné, že tu chodbu nikdo nepoužil po celá staletí."

„To jsou tedy věci," opakoval Anheg.

Potom otázka tajné chodby zapadla, i když král Rhodar by na dané téma jistě rád požertoval.

Hrabě ze Seline si uctivě odkašlal. „Mám pocit, že nám má mladý Garion co vyprávět," řekl.

„Taky si myslím," řekla teta Pol a otočila se na Gariona. „Pokud si dobře vzpomínám, tak jsem ti řekla, abys zůstal v pokoji."

„V mém pokoji byl Ašarak," odpověděl Garion, „a s ním jeho vojáci. Snažil se mne přesvědčit, abych šel k němu. Když jsem ho neuposlechl, řekl, že udělá znovu vše pro to, aby mne dostal zpět. Moc jsem nerozuměl, co tím chce říct, ale řekl jsem mu, že mne bude muset nejdřív chytit. A pak už jsem jenom utíkal."

Rivanský Správce Brand se uchechtl. „Nechápu, co na tom vidíš špatného, Polgaro," řekl. „Myslím, že kdybych našel ve svém pokoji grolimského kněze, tak bych se také snažil utéci."

„Jsi si jist, že to byl Ašarak?" zeptal se Silk.

Garion přikývl. „Znám ho už dlouho," prohlásil. „Vlastně celý život. A on znal mě. Volal na mě jménem."

„Rád bych si s tím Ašarakem popovídal," řekl Anheg. „Zeptal bych se ho na ty zmatky, které spáchal v mém království."

„Pochybuji, že ho najdeme, Anhegu," zavrtěl hlavou pan Vlk. „Mám pocit, že je to někdo víc, než jen grolimský kněz. Jednou jsem se v Murosu dotkl jeho duše. Není to v žádném případě obyčejná duše."

„Myslím, že se po něm poohlédneme." trval na svém Anheg. „Ani Grolim nedokáže kráčet po vodě, takže mám pocit, že mi bude stačit, když budu kontrolovat přístavy v Sereku a pošlu vojáky, aby prohledali lesy a hory. Stejně v zimě jenom tloustnou a začínají být moc bujní. Aspoň pro ně budu mít nějakou práci."

„Tím, že pošleš tlusté, bujné vojáky do sněhu v třesuté zimě, si moc oblibu nezískáš, Anhegu," upozornil ho král Rhodar.

„Vypiš odměnu," navrhl Silk. „Práci stejně udělají a o oblibu nepřijdeš."

„To je nápad," zamnul si ruce Anheg. „Jakou odměnu bys navrhoval, princí Kheldare?"

„Nabídni stejně zlata, jako váží Ašarakova hlava," řekl Silk. „To by mělo vyhnat i nejtlustšího vojáka od stolu s jídlem a pitím."

Anheg trochu cukl hlavou.

„Je to Grolim," řekl Silk. „Asi ho nenajdou, ale rozeberou království na kousky. Tvoje zlato bude v bezpečí, tvoji vojáci budou mít nějakou činnost a ještě si získáš pověst ušlechtilého panovníka. Když bude Ašaraka hledat každý dospělý Šerek se sekerou v ruce, nebude mít Ašarak čas ani pomyslení na nějaké výtržnosti. Ten bude rád, když se mu podaří někde skrýt. Muž, jehož hlava je pro ostatní cennější než on sám, nemá moc času na hlouposti."

„Princi Kheldare," řekl vážné Anheg, jsi skutečně obdivuhodný muž."

„Snažím se," odpověděl Silk s ironickou úklonou.

„Předpokládám, že bys neměl zájem jít do mých služeb?" vyslovil nepřímou nabídku Anheg.

„Ale Anhegu!" protestoval Rhodar.

Silk vzdychl. „Těžká věc, králi Anhegu," řekl. „Jsem svázán s mým strýcem příbuzenskou vazbou. Ale jsem rád, že jsi to vyslovil. Může mi to pomoci, až si budu příště dojednávat odměnu za své služby."

Smích královny Porenn zazněl jako stříbrný zvonek a král Rhodar nasadil tragickou masku. „Tak vidíš," prohlásil. „Jsem obklopen samými zrádci. Co potom zbývá ubohému tloušťíkovi?"

Do sálu přišel zamračený válečník a přistoupil k Anhegovi. „Je po všem, králi," oznámil. „Chcete se podívat na jeho hlavu?"

„Ne," odpověděl Anheg stručně.

„Máme ji narazit na kůl v přístavu?" zeptal se válečník.

„Ne," řekl Anheg. „Jarvik býval statečný muž a po svatbě se stal i mým příbuzným. Dopravte ho k jeho manželce, ať ho řádně pohřbí."

Válečník se uklonil a opustil sál.

„Problém s tím Grolimem, Ašarakem, mne zaujal," řekla královna Islena tetě Pol. „Myslíš, Polgaro, že bychom nemohli najít nějaký způsob, jak určit, kde je?" Její tvář vyzařovala sebedůvěru a důležitost.

Pan Vlk odpověděl tak rychle, že teta Pol nestihla ani otevřít

ústa. „To je statečná řeč, Isleno," řekl. „Ale nemůžeme dovolit královně Šereků, aby podstoupila takové riziko. Jsem si jist, že jsou tvé schopnosti vynikající, ale takové pátrání dá duši pořádně zabrat. Kdyby Ašarak zjistil, že po něm pátráš, mohl by přistoupit k odvetě. Polgaře by takové nebezpečí nehrozilo, ale mám obavu, že by tvou duši mohl sfouknout jako svíčku. Bylo by skutečně nevhodné, aby šerecká královna strávila zbytek života jako nějaký bezduchý blázen."

Islena najednou prudce zbledla a neviděla, jak se pan Vlk potouchle ušklíbl na Anhega.

„To nemohu dovolit," řekl Anheg rázně. „Moje královna je mi příliš vzácná, než abych jí dovolil podstoupit takové riziko."

„Musím poslechnout přání svého pána," prohlásila Islena s úlevou v hlase. „Na jeho pokyn stahuji svůj nápad zpět."

„Odvaha mé královny mne skutečně potěšila," ukončil rozpravu s naprosto vážnou tváří Anheg.

Islena se uklonila a rychle couvala do pozadí. Teta Pol se s obočím překvapeně pozdviženým podívala na pana Vlka, ale nic neřekla.

Pan Vlk vstal ze židle, na které seděl, a jeho tvář zvažněla. „Myslím, že nastal čas, abychom to nějak shrnuli a vyvodili nějaké závěry," řekl. „Události získaly rychlý spád a nemá smysl dále otálet." Pohlédl na Anhega. „Je tu někde místo, kde bychom si mohli promluvit, aniž by nás někdo nahoře poslouchal?"

„Je tu vhodná místnost ve věži," odpověděl Anheg. „Už jsem na to myslel, ale..." Nedořekl a podíval se na Cho-Haga.

„Na mě se nemusíš ohlížet," ozval se Cho-Hag. „Dokážu si se schody poradit. Radši snesu trochu toho nepohodlí, než vědomí, že mne odněkud seshora sleduje Jarvikův špión."

„Já zůstanu s Garionem," otočil se Durnik na tetu Pol.

Teta Pol rezolutně zavrtěla hlavou. „Ne," řekla. „Dokud je Ašarak někde v Šereku, nepustím Gariona z dohledu."

„Tak můžeme jít?" zeptal se pan Vlk. „Čas utíká, zítra ráno bych rád odjel. Stopa, kterou sleduji, pomalu chladne."

Královna Islena vypadala dosud značně otřeseně, a tak se ani nepokusila následovat krále Anhega z trůnního sálu. Porenn a Silar zůstaly s ní.

Pak ti řeknu, co se děje, signalizoval král Rhodar své královně. *Jasně,* signalizovala zpět. Tvář měla klidnou, ale prudkost pohybu prstů naznačovala rozčilení.

Klídek, dítě, uklidňovaly ji Rhodarovy prsty. *Jsme tady hosty, tak se musíme podrobit místním zvykům.*

Jak si můj pán přeje, odvětily prsty královny Porenn, ale bylo v tom cítit sarkasmus. S Hettarovou pomocí se král Cho-Hag vydrápal do schodů, ale trvalo mu to skutečně dlouho.

„Omlouvám se,“ funěl, když se v půlce musel zastavit, aby popadl dech. „Je to pro mne stejná otrava jako pro vás.“

Král Anheg rozestavil strážu u těžkých dveří a ty potom zavřel. „Rozdělej oheň, bratrance,“ vyzval Baraka. „Aspoň tu bude trochu příjemněji.“

Barak přikývl a strčil louč do dřeva naskládaného v krbu.

Komnata byla kruhová a nebylo v ní moc místa. Pro ně tu však bylo místa dost a židle i lavice zaručovaly alespoň základní pohodlí.

Pan Vlk se postavil k jednomu z oken a pohlédl na blikající světélka Val Alornu hluboko pod nimi. „Vždycky jsem měl rád věže,“ řekl skoro jenom pro sebe. „Můj učitel žil v podobné, jako je tato, a já jsem tam byl velmi šťasten.“

„Dal bych život za to, abych znal Aldura,“ řekl tiše Cho-Hag. „Byl skutečně obklopen světlem, jak se o něm říká?“

„Mně se zdál docela obyčejný,“ řekl pan Vlk. „Žil jsem s ním několik let, aniž bych vůbec věděl, co je zač.“

„Byl skutečně tak moudrý, jak se o něm říká?“

„Ve skutečnosti byl asi ještě moudřejší,“ pokýval hlavou pan Vlk. „Byl jsem divoký, nevycválaný chlapec, když mne našel zpola zmrzlého ve sněhové vánici poblíž své věže. Dokázal mne zkrotit, i když mu to trvalo několik století.“ Hluboce vzdychl a odvrátil se od okna. „Tak do práce.“

„Kde chceš začít své pátrání?“ zeptal se král Fulrach.

„V Kamaaru,“ odpověděl Vlk. „Tam jsem našel stopu. Myslím, že vede dolů do Arendie.“

„Pošleme s tebou své válečníky,“ řekl Anheg. „Po tom, co se stalo tady, mám pocit, že se Grolimové pokusí tě zastavit.“

„Ne," zavrtěl Vlk rozhodně hlavou. „Proti Grolimům jsou válečníci k ničemu. S armádou bych se nemohl pohybovat dost rychle a navíc bych jen těžko arendskému králi vysvětloval, proč jsem vtrhl do jeho země s hordou válečníků v zádech. Vysvětlit něco Arend'anům zabere ještě víc času než vysvětlit situaci Alornům..., a to je už co říct."

„Nenech se strhnout, otče," řekla teta Pol. „Je to i jejich svět, a tak se nediv, že mají obavu."

„Možná nebudeš potřebovat celou armádu, Belgarate," ozval se král Rhodar, „ale určitě bys neměl odmítat pár dobrých chlapů."

„Je skutečně jenom pár věcí, se kterými bychom si s Polgarou sami neporadili," odpověděl Vlk. „A když je potřeba, máme s sebou Silka, Baraka a Durnika, kteří řeší potíže spolehlivě. Čím je naše skupinka menší, tím méně přitahuje pozornost." Otočil se na Cho-Haga. „Ale když už o tom mluvíme, vzal bych rád s sebou tvého syna Hettara. Je možné, že budeme potřebovat jeho zvláštní schopnosti."

„To je nemožné," řekl Hettar smutně. „Musím zůstat s otcem."

„Ne, Hettare," oponoval Cho-Hag. „Přece tě k sobě nemohu připoutat na celý život jen proto, že nemohu na nohy."

„Nikdy mi nevadilo ti pomáhat, otče," řekl Hettar. „Takových, jako jsem já, jsou spousty. Pradávný si může vybrat kohokoliv z nich."

„Kolik je mezi Algary Ša-Darimů?" zeptal se vážně Vlk.

Hettar na něj ostře pohlédl, jako by se mu snažil něco tím pohledem naznačit.

Král Cho-Hag se zhluboka nadechl. „Hettare," oslovil syna, „je to pravda?"

Hettar pokrčil rameny. „Asi ano, otče," odpověděl váhavě. „Nevěděl jsem, že je to tak důležité."

Cho-Hag pohlédl na pana Vlka.

Vlk přikývl. „Je to tak," řekl. „Věděl jsem to od chvíle, kdy jsem ho prvně spatřil. Bude ale na to muset přijít sám."

Cho-Hagovy oči se náhle zaplnily slzami. „Ach, můj synu!" zvolal hrdě a přitiskl Hettara k sobě.

„Není to nic tak velkého, otče," řekl zaraženě Hettar tichým hlasem.

„O čem to mluví?" zašeptal Garion Silkovi.

„Tohle berou Algarové velmi vážně," pošeptal Silk. „Věří, že existují lidé, kteří jsou schopni o samotě hovořit s koňmi jejich vlastní řečí. Nazývají je Ša-Darim, což je něco jako náčelník koňského kmene. Je to velmi řídký jev. V každé generaci se vyskytují tak dva tři jedinci. Každý Algar s touto schopností dosáhne velké vážnosti. Až se Cho-Hag vrátí do Algarie, tak asi samou hrdostí pukne."

„To je to tak důležité?" zeptal se Garion.

Silk pokrčil rameny. „Pro Algary asi jo," řekl Silk. „Když se objeví nový Ša-Dar, tak všechny kmeny zamíří do Strongholdu. Celý národ slaví šest týdnů a dary bys ani nespočítal. Hettar bude sakra bohatý chlapík, jestli je přijme. Ale možná se jich vzdá. Je to zvláštní chlapík."

„Musíš jít," řekl Cho-Hag Hettarovi. „Bude tě provázet úcta celé Algarie. Tvoje povinnost je zcela jasná."

„Jak rozhodneš, otče," řekl Hettar váhavě.

„Dobře," ozval se pan Vlk. „Jak dlouho ti zabere vrátit se do Algarie, vzít tučet nejlepších koní a přijet s nimi do Kamaaru?"

Hettar se na chvíli zamyslel. „Když nebudou v horách Sendarie bouře, tak dva týdny."

„Takže všichni odjedeme zítra ráno," řekl Vlk. „Anheg ti dá k dispozici loď. Vezmi koně po Velké severní cestě několik mil východně od Kamaaru, k místu, kde vybíhá další cesta směrem na jih. Překračuje Velkou kamaarskou řeku a míří dolů k Velké západní cestě u zřícenin Vo Wacune v severní Arendii. Setkáme se tam za dva týdny."

Hettar přikývl.

„U Vo Wacune se k nám také připojí jeden asturský Arend'an," pokračoval Vlk, „a o něco později ještě jeden Mimbrat'an. Mohou se nám na jihu hodit."

„A také naplní věštbu," řekl tajemně Anheg. . Vlk potřásl hlavou a jeho modré oči zamrkaly. „Nemám nic proti vyplnění věštby," řekl, „pokud nezpůsobí nějaké potíže."

„Můžeme ti nějak pomoci v tvém pátrání?" zeptal se Brand.

„Budete mít dost práce i tak," odpověděl Vlk. „Ať už naše pátrání dopadne jakkoliv, je zřejmé, že se Angarakové chystají k něčemu

velkému. Jestli uspějeme, tak bychom je mohli na chvíli od jejich plánů odradit, ale Angarakové neuvažují stejně jako my. I potom, co se stalo u Vo Mimbire, by se mohli rozhodnout pro riskantní všeobecný útok na západ. To by mohl být odkaz jejich věštby, o které toho moc nevíme. V každém případě musíte být připraveni na nějakou velkou akci z její strany. Budete se muset připravit."

Anheg se zakřenil. „Jsme na ně připraveni nějakých pět tisíc let," řekl. „Tentokrát osvobodíme celý svět od té angaracké nákazy. Až se jednooký Torak probudí, zjistí, že je sám jako Mara..., a taky stejně bezmocný."

„Je to možné," pokrčil rameny pan Vlk, „ale nechystej žádné oslavy vítězství, dokud nebude po válce. Dejte se do příprav pěkně potajmu a nevyplašte lidi ve svých královstvích víc, než je nutné. Západ je plný Grolimů a ti mají oči otevřené, kde se co šustne. Stopy mne možná dovedou do samotného Kthol Murgosu, tak bych nebyl moc rád, kdybych padl do náruče celé armádě Murgů, která se bude šikovat na hranicích."

„Já umím hrát tu hru na pozorovatele taky," řekl král Rhodar. „A možná lépe než Grolimové. Je čas poslat pár karavan na východ. Angarakové se jistě nevydají na západ bez pomoci východu a Malloreánci se před cestou na jih budou muset dostat na Gar og Nadrak. Sem tam nějaký úplatek, trocha silného alkoholu ve správném hornickém táboře a kdoví, co se dozvíme. Správně slovo na správném místě nám může dát několikaměsíční náskok."

„Jestli plánují něco velkého, tak budou Thullové budovat podél východní hranice zásobovací stanice," řekl Cho-Hag. „Thullové nejsou zrovna chytří a není tak těžké je nepozorovaně sledovat. Zvýším počet hlídek v horách. S trochou štěstí bychom měli být schopni určit směr jejich útoku. Ještě s něčím ti můžeme, Belgarate, pomoci?"

Pan Vlk se na chvíli zamyslel a pak se ušklíbl. „Jsem si jist, že náš zloděj pilně naslouchá a čeká, až někdo z nás pronese jeho jméno nebo pojmenuje věc, kterou ukradl. Dříve nebo později někdo z nás uklouzne, a jakmile nás zachytí, tak už bude schopen slyšet každé naše slovo. Napadlo mne, že místo toho, abychom si na to stále dávali pozor, bychom mu mohli poskytnout něco k poslechu. Jestli budete schopni to zařídit, tak by bylo dobré, kdyby každý vypravěč příběhů a

každý potulný pěvec na severu začal vyprávět staré příběhy..., víte, jaké mám na mysli. Jestli se začnou ta jména ozývat z každé vesničky na sever od řeky Kamaar, tak se mu začne ozývat v uších hotový uragán. Když nic jiného, tak budeme moct volně hovořit. Za nějaký čas určitě přestane poslouchat, kde se co šustne."

„Už je pozdě, otče," připomněla mu teta Pol.

Vlk přikývl. „Hrajeme smrtelně vážnou hru," řekl jim všem, „ale náš nepřítel hraje hru stejně nebezpečnou. Čeká na něj nebezpečí stejně velké jako na nás a nikdo nemůže předpovědět, jak to nakonec dopadne. Chystejte se ve vši tajnosti a vyšlete na výzvědy muže, kterým můžete důvěřovat. Buďte trpěliví a nic neuspěchejte. To by bylo ze všeho nejhorší. V tuto chvíli jsme s Polgarou jediní, kdo může něco dělat. Musíte nám důvěřovat. Víím, že někdy děláme něco, co se vám může zdát zvláštní, ale máme pro to své důvody. Už nás, prosím, nevyhledávejte a nevměšujte se nám do našich záležitostí. Slibuji vám, že vás budeme informovat, co se děje, a kdybychom od vás něco potřebovali, tak vám dáme vědět. Souhlasíte?"

Všichni králové vážně přikyvovali a potom všichni povstali.

Anheg předstoupil před pana Vlka. „Mohl by ses za hodinku stavit v mé pracovně, Belgarate?" zeptal se tiše. „Chtěl bych si s tebou a Polgarou před odjezdem ještě promluvit."

„Jak si přeješ," řekl pan Vlk.

„Tak pojd', Garione," řekla teta Pol. „Musíme se sbalit."

Gariona naplnila vážná diskuse posvátnou úctou, tak ani ne-protestoval, tiše vstal a následoval tetu ze dveří.

Kapitola dvacátá

PRACOVNA KRÁLE ANHEGA BYLA VELKÁ místnost s klenutým stropem, nacházející se ve čtvercové věži. Kolem stěn byly police plné knih vázaných v těžké kožené vazbě. Na volných místech polic a na stolech ležely podivné přístroje s kolečky, kladkami a malými lesklými řetězy. Na stěnách visely mapy s podivuhodně vyvedenými obrysy zemí a světadílů. Na zemi se povalovala spousta pergamenů popsaných drobným písmem. Král Anheg seděl za stolem ve slabém světle dvou svíček a četl si v tlusté knize. Při čtení si pohrával se svými hustými černými vlasy, které mu spadaly do čela.

Stráž u dveří je beze slova pustila dovnitř a pan Vlk postoupil doprostřed místnosti. „Chtěl jsi s námi mluvit, Anhegu?“

Šerecký král vzlédl od knihy a odstrčil ji stranou. „Belgarate,“ pozdravil jej pokývnutím hlavy. „Polgaro,“ opakoval to samé a pohlédl na Gariona, který postával nerozhodně u dveří.

„Trvám na tom, co jsem už jednou řekla,“ vysvětlila mu teta Pol. „Nepustím ho z dohledu, dokud si nebudu jista, že na něj ten Grolim Ašarak nemůže.“

„Jak chceš, Polgaro,“ řekl s úsměvem Anheg. „Pojď dál, Garione.“

„Vidím, že pokračuješ ve svých studiích,“ řekl pan Vlk a ukázal na knihy a pergameny v pokoji.

„Je toho tolik, co bych se měl naučit,“ vzdychl Anheg a doprovodil vzdech bezmocným gestem, které obsáhlo všechny knihy, mapy i podivné mašinky. „Někdy mám pocit, že bych byl šťastnější, kdybys mě do toho nemožného úkolu nikdy nezasvětil.“

„Žádal jsi mne o to,“ odpověděl Vlk.

„Mohl jsi mne odmítnout,“ zasmál se Anheg. Pak jeho tvrdá tvář zvažněla. Ještě jednou pohlédl na Gariona a začal mluvit svým obvyklým způsobem. „Nechtěl jsem vás už obtěžovat, ale chování toho Ašaraka mne zaujalo.“

Garion se odpoutal od tety Pol a začal si prohlížet jednu z těch podivných, malých věcíček. Dával si přitom velký pozor, aby se jí nedotkl.

„O Ašaraka se postaráme,“ řekla teta Pol.

Ale Anheg trval na svém. „Už celá století se říká, že ty a tvůj otec chráníte..." Zarazil se, pohlédl na Gariona a potom plynule pokračoval: „... jistou věc, která musí být za každou cenu držena v bezpečí. Několik mých knih to potvrzuje."

„Ty moc čteš, Anhegu," řekla teta Pol.

Anheg se znovu zasmál. „Alespoň mi líp uteče čas, Polgaro," řekl. „Jinak můžu jenom pít se svými šlechtici, a to nedělá dobře ani mému žaludku ani mým uším. Máte vůbec představu, jaký je řev v sále plném opilých Šereků? Moje knihy ani neřvou, ani nespadnou pod stůl a nechápou tam. Je to skutečně mnohem lepší společnost."

„To jsou hlouposti," řekla teta Pol.

„Je pravda, že sem tam děláme hlouposti," řekl Anheg filosoficky. „Ale zpátky k tématu. Jestli jsou ty pověsti, o kterých jsem mluvil, pravdivé, tak asi dost riskujete. Vaše pátrání může být dost nebezpečné."

„Žádné místo není skutečně bezpečné," odpověděl pan Vlk.

„Proč podstupujete riziko, které nemusíte?" zeptal se Anheg. „Ašarak přeci není jediný Grolim na světě."

„Už chápu, proč ti říkají Lstivý Anheg," řekl pan Vlk s úsměvem.

„Nebylo by jednodušší nechat tuhle záležitost na mně, dokud se nevrátíte?" navrhl Anheg.

„Už jsme zjistili, že ani Val Alorn není zcela bezpečný před Grolimy, Anhegu," řekla vážně teta Pol. „Doly v Khtol Murgosu a Gar or Nadraku jsou nevyčerpatelné a Grolimové mají k dispozici víc zlata, než si umíš představit. Kolik si koupili ještě Jarviků? Starý vlk a já už máme dost zkušeností s ochranou té věci, kterou jsi zmínil. Bude u nás v bezpečí."

„Stejně ti děkuji za tvou starost," řekl pan Vlk.

Garion nebyl navzdory svému mládí a občasné bezstarostnosti hloupý. Bylo zřejmé, že to, o čem mluví, se ho také nějak dotýká a má možná co dělat se záhadou kolem jeho rodičů. Aby zamaskoval, že poslouchá usilovně jejich rozhovor, vzal z police malou knížku vázanou v podivně černé kůži. Otevřel ji, ale uvnitř nebyly žádné obrázky ani ilustrace. Byla tam pouze písnička podobná malým broučkům, která byla hned na první pohled odpudivá.

Teta Pol, která snad vždy uhodla, co zrovna dělá, na něj pohlédla. „Co s tou knihou děláš?" zeptala se ostře.

„Jenom si ji prohlížím," řekl Garion. „Vždyť víš, že neumím číst."

„Okamžitě ji odlož," přikázala mu.

Král Anheg se usmál. „Stejně bys to neuměl přečíst, Garione," řekl. „Je to psané ve staré angaračtině."

„Co s tou děsnou věcí vůbec děláš, Anhegu?" zeptala se teta Pol. „Zrovna ty bys měl vědět, že je to zakázané."

„Je to jenom kniha, Pol," řekl pan Vlk. „Nemá žádnou moc, pokud jí to nedovolíš."

„A navíc," řekl Anheg s vážným výrazem ve tváři, „nám ta kniha dává odpověď na otázku, co se odehrává v duši našeho nepřítele. To se vždycky může hodit."

„Nemůžeš poznat Torakovu duši," oponovala teta Pol, „a je zbytečně nebezpečné otevírat mu svou. Může tě otrávit, aniž bys vůbec věděl, co se děje."

„Nemyslím, že by to bylo spojeno s nějakým nebezpečím, Pol," řekl Vlk. „Anhegova duše je dobře vycvičena, aby se dokázala vyhnout nástrahám v Torakově knize. Ostatně jsou dost dobře viditelné."

Anheg se podíval na Gariona a pokývl mu, aby k němu přišel. Garion přešel místnost a stál před šereckým králem.

„Jsi bystrý mladý muž, Garione," řekl Anheg vážně. „Dnes jsi mi prokázal velkou službu a můžeš ode mne kdykoliv něco žádat na oplátku. Chci, abys věděl, že je Anheg z Šereku tvůj přítel." Natáhl k němu pravou ruku a Garion ji bez přemýšlení sevřel.

Oči krále Anhega se náhle rozšířily a jeho tvář viditelně zbledla. Otočil Garionovu ruku a pohlédl na stříbrné znamení na chlapcové dlaní.

V tu chvíli už tam byla ruka tety Pol, která sevřela Garionovy prsty a vysvobodila ho z Anhegova stisku.

„Tak je to tedy pravda," řekl Anheg slabým hlasem.

„Tak dost," řekla teta Pol. „Jen toho chlapce nepoblázni." Stále pevně držela Garionovu ruku. „Pojď, miláčku," řekla. „Je čas, abychom dokončili balení." Otočila se a vedla ho z místnosti.

Garionova mysl pracovala jako zběsilá. Co bylo s tím znamením, že na něj Anheg tak zíral? To mateřské znaménko bylo dědičné. Teta Pol mu jednou řekla, že jeho otec měl stejné. Ale proč na něj Anheg tak zíral? Zašlo to už moc daleko. Potřeba zjistit, co se za tím skrývá, byla takřka nesnesitelná. Potřeboval se dozvědět pravdu o svých rodičích, o tetě Pol..., o všem. Jestli bude ta pravda bolestná, tak ať bolí. Alespoň bude vědět, na čem je.

Příští ráno vstali časně, aby byli brzo v přístavu. Ráno bylo jasné a chladné. Celá skupinka se sešla na dvoře u čekajících saní.

„Nemusíš se mnou do takového mrazu, Merel," řekl Barak své ženě, zahalené do kožichu, která si sedala do saní vedle něj.

„Mou povinností je vidět, zda můj pán nasedl v pořádku na loď," odpověděla s arogantně pozdvihnutým obočím.

Barak vzdychl. „Jak si přeješ."

Saně vyrazily z nádvoří do zasněžených ulic; saně s králem Anhegem a královnou Islenou byly v čele.

Slunce už jasně zářilo a vzduch byl pěkně čerstvý. Garion se děl tiše v saních se Silkem a Hettarem.

„Co jsi tak potichu, Garione?" zeptal se Silk.

„Stalo se plno věcí, kterým nerozumím," vzdychl Garion.

„Nikdo nemůže rozumět všemu," poznamenal Hettar.

„Šerekové jsou drsní a náladoví lidé," řekl Silk. „Ti nerozumějí ani sami sobě."

„To se netýká jenom Šereků," zápasil se slovy Garion. „Týká se to pana Vlka, tety Pol, Ašaraka... a vlastně všeho. Všechno se odehrálo příliš rychle. Neumím si to přebrat."

„Události jsou jako koně," řekl mu Hettar. „Někdy prostě utíkají, ale po chvíli běhu zase přejdou do chůze. Pak je čas dát si všechno pěkně dohromady."

„To doufám," řekl pochybovačně Garion a opět zmlkl.

Saně zahruly za roh a dostaly se na široké náměstí před chrámem Belara. Slepá žena tam zase byla a Garion si uvědomil, že ji tam zpola očekával. Stála na schodech vedoucích ke chrámu a pozdvihla ruce. Koně náhle zastavili a nedali nic na pobízení vozků.

„Zdravím tě, Největší," zvolala slepá žena. „Přeji ti hodně štěstí na tvé cestě."

Saně, na kterých jel Garion, zastavily nejbliž u schodiště, a tak se zdálo, že žena mluví k němu. Téměř bez přemýšlení proto vyhrkl: „Děkuju ti, ale proč mne tak nazýváš?"

Nevšímal si jeho otázky. „Vzpomeň si na starou Martje," řekla a hluboce se uklonila. „Vzpomeň si na Martje, až přijde tvůj velký den a vyplní se tvůj odkaz."

Už to řekla podruhé a Garion náhle pocítil takřka bolestnou zvědavost. „O jakém odkazu to mluvíš?" zeptal se.

V té chvíli se vymrštil vztekle ve svých saních Barak a snažil se ze sebe strhnout kožich a zároveň i tasit meč. Král Anheg také slézal ze saní a jeho tvář byla plna hněvu.

„Nechte toho!" vykřikla ostře teta Pol. „Já to vyřídím." Vstala v saních. „Poslouchej mne, čarodějnice!" řekla klidným hlasem a sundala si kapuci. „Mám pocit, že těma svýma slepýma očima toho vidíš až moc. Udělám ti laskavost a zbavím tě tvé temnoty. Tvoje strašné, chmurné vize tě už nebudou dál pronásledovat a ty naopak jimi přestaneš obtěžovat svoje okolí."

„Nezabíjej mne, Polgaro," vykřikla stařena. „Vidím, co vidím."

„Já tě nehodlám zabít, Martje," řekla teta Pol. „Místo toho ti chci dát dar." Vztáhla k ní v krátkém gestu ruce.

Garion viděl zcela zblízka, co se stalo, a proto se později nijak nemohl přesvědčovat, že se jednalo o nějaký trik. Díval se přímo Martje do obličeje a viděl, jak jí z očí zmizel mléčný povlak, jako když se myje mléko ze sklenice.

Stařena stála jako přikovaná a nemohla uvěřit modři, která se jí objevila v očích. Potom najednou vykřikla. Pozdvihla ruce, pohlédla na ně a znovu vykřikla. V tom křiku byla všechna bolest nepopsatelné ztráty.

„Co jsi to udělala?" vyzvídala královna Islena.

„Vrátila jsem jí zrak," odpověděla teta Pol. Usadila se opět do saní a upravila si kožich

„Ty to dokážeš?" zeptala se Islena slabým hlasem a zbledla.

„Ty ne? Vždyť je to docela snadné!"

„Ale, když se jí vrátil zrak," namítla Islena, „tak ztratí schopnost svých vizí."

„To asi ano," přisvědčila teta Pol, „ale to je snad docela malá cena za tak velký dar, ne?"

„Takže už ale nebude dál čarodějnice?" naléhala Islena.

„Stejně nebyla nijak dobrá čarodějnice," namítla teta Pol. „Její vize byly velmi nejasné. Už nebude dál otravovat svými chmurnými vizemi ani sebe ani ostatní." Pohlédla na krále Anhega, který seděl jako přimražený vedle své šokované manželky. „Nepojedeme dál?" zeptala se klidně teta Pol. „Lod' už čeká."

Koně na ta slova vystřelili vpřed a saně uháněly od chrámu, až od nich odletoval sních.

Garion se ještě jednou otočil. Stará Martje stála na schodech chrámu, dívala se na vztažené ruce a nekontrolované se třásla.

„Měli jsme vzácnou příležitost být svědky zázraku, přátelé," ozval se Hettar.

„Domnívám se ale," řekl suše Silk, „že ten dar tu babu příliš nepotěšil. Připomeňte mi, abych nikdy neurazil Polgaru. Její zázraky jsou vždy dvousečné."

Kapitola dvacátá první

KDYŽ JEJICH SANĚ ZASTAVILY u kamenných úvazišť, ozařovaly paprsky ranního slunce ledové vody přístavu. Greldikova loď se pohupovala na nejbližším kotvišti a nedaleko netrpělivě čekala na svého pasažéra menší loď.

Hettar sestoupil ze saní a přešel ke králi Cho-Hagovi a královně Silar. Mluvili spolu vážně tichými hlasy a kolem nich bylo ovzduší soukromého rozhovoru.

Královna Islena už našla zpět rovnováhu a seděla na saních s úsměvem na tváři. Když Anheg odešel, aby si ještě promluvil s panem Vlkem, prošla teta Pol zmrzlým přístavem a postavila se nedaleko saní s šereckou královnou.

„Kdybych byla na tvém místě, Isleno," řekla jí vážně, „našla bych si jiného koníčka. Tvoje možnosti v oblasti čarování jsou značně omezené, a přitom je to záležitost dost nebezpečná. Když nevíš přesně, co děláš, může se ti to vymknout z rukou a pak se může stát ledacos."

Královna nic neřekla.

„Ach," ozvala se ještě teta Pol, „ještě něco. Bylo by asi vhodné, abys přerušila své styky s medvědími kultem. Pro královnu se příliš nehodí, aby měla něco společného s nepřáteli svého manžela."

Isleniny oči zamžikaly. „Ví to Anheg?" zeptala se přiškrceným hlasem.

„Moc by mne to nepřekvapilo," řekla teta Pol. „Je daleko chytřejší, než jak se zdá. Ale to ty víš. Pohybuj se na pokraji velezrady. Měla bys mít nějaké děti. Ty tě zaměstnají a nebudeš mít čas na žádné hlouposti. To je jenom nápad, ale myslím, že by ses nad tím mohla trochu zamyslet. Jinak mne návštěva velmi potěšila a chtěla jsem ti poděkovat za vaše pohostinství." S těmi slovy se otočila a krácela pryč.

Silk tiše hvízdal. „Tak to ledacos vysvětluje," řekl.

„Vysvětluje... co?" zeptal se Garion.

„Nejvyšší Belarův kněz dělal v poslední době v Šereku do politiky. Zašel v tom asi trochu dál a snažil se ovlivňovat i královský palác."

„Přes královnu?" zeptal se překvapeně Garion. „Islena pochytila něco z umění magie," řekl Silk. „Členové medvědího kultu se za-

bývají trochu okultními rituály, které by mohly někoho, jako je ona, okouzlit." Pohlédl rychle směrem, kde král Rhodar hovořil s ostatními králi a panem Vlkem. Potom se zhluboka nadechl. „Půjdu si popovídat s Porenn," řekl a zamířil k místu, odkud štihlá královna Drasnie pozorovala zmrzlé moře.

„Výsosti," řekl Silk odměřeně.

„Drahý Kheldare," řekla a usmála se na něj.

„Mohla bys něco vyřídit mému strýci?" zeptal se.

„Samozřejmě."

„Zdá se, že byla královna Islena trochu indiskrétní," řekl Silk.

„Zapletla se nějak s medvědímu kultem v Šereku."

„Ach bože," vzdychla Porenn. „Ví to Anheg?"

„Těžko říct," odpověděl Silk. „Pochybuji, že by to přiznal, i kdyby to věděl. Garion a já jsme slyšeli Polgaru, když Isleně radila, aby toho nechala."

„Doufám, že tím to skutečně skončí," řekla Porenn. „Kdyby to zašlo příliš daleko, musel by Anheg něco podniknout, a to by mohlo být velmi vážné."

„Polgara mluvila dost přísně," řekl Silk. „Myslím, že ji Islena poslechne, ale pro jistotu to řekni strýci, On je rád o těchto záležitostech informován."

„Řeknu mu o tom," ujistila ho.

„Měla bys ho také upozornit, aby dohlédl na místní skupinky přívrženců, medvědího kultu v Boktoru a Kotu," navrhl Silk. „Tyhle záležitosti jsou většinou propojeny. Je to asi padesát let, co musel být ten kult poprvé potlačen."

Královna Porenn vážně přikyvovala. „Dohlédnu na to, aby na to nezapomněl," řekla. „Znám i mezi svými lidmi pár, kterým medvědí kult nedá spát. Až se vrátíme do Boktoru, promluví s nimi a uvidíme, co se za tím skrývá."

„Tvoji lidé? To už jsi zašla tak daleko?" zeptal se Silk překvapeně. „Dospíváš rychle, má královno. Za chvíli budeš stejně zkažená jako my všichni."

„Boktor je plný intrik, Kheldare," řekla královna škrobeně. „A nejedná se jenom o medvědí kult. Do našeho města se sjíždějí kupci z

celého světa a alespoň polovina z nich jsou špióni. Musím chránit sama sebe... a svého manžela."

„Víš Rhodar, co provádíš?" zeptal se s úsměvem Silk.

„Samozřejmě, že ano," odpověděla. „První tucet špiónů mi dal on sám... jako svatební dar."

„To je pro Drasnii skutečně typické," ušklíbl se Silk.

„Je to také praktické," přikývla. „Můj manžel se zajímá o dění v ostatních královstvích. Já se snažím dohlédnout na pořádek doma, a tím ho zbavuji části starostí. Moje činnost je trochu skromnější než jeho, ale snažím se vědět o všem." Pohlédla na něj čtverácky zpod víček. Kdyby ses rozhodl vrátit se do Boktoru a usadit se, mohla bych najít něco i pro tebe."

Silk se zasmál. „Zdá se, že svět je plný příležitostí."

Královna na něj teď pohlédla vážně. „Kdy se vrátíš domů, Kheldare?" zeptala se. „Kdy přestaneš být tulákem, Silku, a vrátíš se, kam patříš? Můj manžel tě skutečně postrádá. Myslím, že bys Drasnii posloužil víc jako jeho poradce, než tím, že se budeš potloukat po světě."

Silk uhnul pohledem a podíval se na zimní slunce. „Ještě ne, Výsosti," řekl. „Belgarat mne taky potřebuje a to, co teď děláme, je skutečně důležité. Navíc ještě nejsem připraven se usadit. Ta hra mne dosud baví. Možná, až budeme starší, se všechno změní..., kdo ví?"

Vzdychla. „Mně taky chybíš, Kheldare," řekla tiše.

„Ubohá, osamělá královnička," řekl Silk zpola vážně.

„Ty jsi skutečně nemožný," řekla a dupla malou nožkou.

„Dělám, co mohu," ušklíbl se.

Hettar se objal s otcem a matkou a přešel přes molo k malé lodi, kterou mu poskytl král Anheg. „Belgarate," volal, když námořníci odvazovali loď. „Sejdeme se za dva týdny u zřícenin Vo Wacune."

„Budeme tam," odpověděl Belgarat.

Námořníci odstrčili loď od břehu a zamířili doprostřed zátoky. Hettar stál na palubě a jeho dlouhé vlasy vlály ve větru. Jednou zamával a pak se otočil směrem k moři.

K lodi kapitána Grelrika vedlo dlouhé, zasněžené molo.

„Nalodíme se, Garione?" vyzval ho Silk. Vylezli po žebříku na palubu.

„Vyříd' dcerám, že je miluju," řekl Barak manželce.

„Vyřídím, můj pane," řekla Merel stejně formálním hlasem, jaký vždy používala při rozmluvě s Barakem. „Máš ještě nějaké pokyny?" .

„Nějakou chvíli budu z domu," řekl Barak. „Obdělejte letos jižní pole a západní nechtě ležet ladem. Stáda nežeňte na výše položené pastviny, dokud nepřestanou mrazy."

„Postarám se o půdu a stáda mého manžela, jak to půjde nejlépe," přikývla.

„Jsou i tvoje," řekl Barak.

„Jak si můj pán přeje."

Barak vzdychl. „To s tím nikdy nedáš pokoj?" zeptal se smutně.

„Co jsi řekl, můj pane?"

„Ale nic."

„Obejme mě můj pán před odjezdem?" zeptala se.

„Nevidím k tomu důvod," odsekl Barak. Skočil na loď a okamžitě sešel do podpalubí.

Teta Pol se při cestě na loď zastavila a vážně pohlédla na Barakovu ženu. Dívala se, jako by něco chtěla říci. Pak se najednou beze slova rozesmála.

„Stalo se něco směšného, paní Polgaro?" zeptala se Merel.'

„Ano, velmi směšného, Merel," odpověděla teta Pol.

„Mohla bych se dozvědět co?"

„Ale ano, dozvíš se to, Merel," slíbila teta Pol. „Ale nezkazím to tím, že bych ti to řekla předčasně." Znovu se zasmála a vstoupila na můstek vedoucí k lodi. Durník jí nabídl rámě a oba vstoupili na loď.

Pan Vlk si potřásl rukou se všemi králi a pomalu vstoupil na loď. Chvíli stál na palubě a díval se na prastaré město Val Alorn i na zasněžené hory Šereku, tyčící se nad ním.

„Sbohem, Belgarate," volal král Anheg.

Pan Vlk přikývl. „Nezapomeňte na ty pěvce," připomněl.

„Nezapomeneme," slíbil Anheg. „Hodně štěstí." Pan Vlk se ušklíbl a pak zamířil na příď Grelidikovy lodě. Garion se v náhlém hnutí mysli vydal za ním. Na jisté otázky potřeboval znát odpověď, a jestli je někdo znal, tak to byl tento starý muž.

„Pane Vlk," ozval se, když se dostali na oříd'.

„Ano, Garione?"

Nevěděl přesně jak začít, a tak se zeptal na to, co bylo nejjednodušší. „Jak to teta Pol udělala, že vrátila staré Martje zrak?"

„Vůlí a slovem," odpověděl Vlk a přitáhl si dlouhý plášť k tělu, aby se chránil před větrem. „To není těžké."

„Já to nechápu," řekl Garion.

„Prostě si přeješ, aby se něco stalo," řekl starý muž, „a potom vyslovíš slovo. Když je tvoje vůle dostatečně silná, tak se to stane."

„To je všechno?" zeptal se trochu zklamaně Garion.

„To je všechno," potvrdil Vlk.

„Je to nějaké magické slovo?"

Starý vlk, který se díval na odraz slunce na vodní hladině, se hlasitě rozesmál. „Ne," odpověděl. „Žádná magická slova nejsou. Někteří lidé si to myslí, ale mýlí se. Grolimové používají zvláštní slova, ale to není ve skutečnosti vůbec nutné. Důležitá je Vůle, ne Slovo. Slovo je pouze výrazem vůle."

„Dokázal bych to taky?" zeptal se s nadějí v hlase Garion.

Vlk se na něj podíval. „Nevím, Garione," řekl. „Když jsem to já zkusil poprvé, tak jsem nebyl o moc starší než ty. Ale já jsem tou dobou už žil pár let s Aldurem. V tom je asi určitý rozdíl."

„Co se stalo?"

„Můj učitel chtěl, abych pohnul kamenem," řekl Vlk. „Měl asi pocit, že mu překáží v cestě. Pokusil jsem se s ním pohnout, ale byl příliš těžký. Po chvíli jsem se naštvál a řekl mu, ať se hne. A on se hnul. Byl jsem trochu překvapen, ale můj učitel to považoval za samozřejmost."

„Vy jste prostě řekl 'hni se'?" řekl nevěřícně Garion.

„Jo, bylo to tak," přikývl Vlk. „Bylo to tak jednoduché, že jsem se divil, že jsem to nezkusil už dřív. V té době jsem si myslel, že to dokáže každý, ale od těch dob se lidé změnili. Možná už to dneska nejde. Nevím, co si o tom mám myslet."

„Vždycky jsem si myslel, že čarování je spousta zvláštních dlouhých kouzel a zvláštních znamení nebo něco podobného," svěřil se Garion.

„To jsou jenom pomůcky, které používají podvodníci a šarlatáni," řekl Vlk. „Ti se vždy snaží předvést představení na oklamání a postrašení prostých lidí, ale kouzla a předvádění nemají se skutečným čarováním nic společného. Všechno tkví v síle vůle. Napni svou vůli, vyslov slovo a splní se to. Někdy může pomoci nějaké gesto, ale to není rozhodující. Tvoje teta vždycky používá nějaká gesta, když chce, aby se něco stalo. Už se snažím ji stovky let přesvědčit, aby toho zlovyku zanechala, ale nedaří se mi to."

Garion zamrkal. „Stovky let?" vyjekl. „Kolik jí je let?"

„Určitě víc, než na kolik vypadá," odpověděl Vlk. „Pamatuj si, že není příliš zdvořilé ptát se ženy na věk."

Garion najednou pocítil zvláštní prázdnotu. Ta slova potvrdila jeho nejhorší obavy. „Takže ona není ve skutečnosti moje teta, co?" zeptal se smutně.

„Proč to říkáš?" podivil se Vlk.

„Vždyť to není možné, nebo snad ano? Vždycky jsem si myslel, že to je sestra mého otce, ale jestli jsou jí stovky nebo tisíce let, tak to není možné."

„Ty na to slovo příliš dáš, Garione," řekl Vlk. „Ale když se na věc správně podíváš, tak zjistíš, že skoro nic není nemožné."

„Ale jak by ona mohla být moje teta?"

„Tak dobře," souhlasil pan Vlk. „Polgara není v pravém slova smyslu sestra tvého otce. Její vztah je trochu složitější. Byla sestrou jeho prababičky... nebo trochu vzdálenější prababičky..., a tím také tvojí."

„Takže je moje prateta," řekl Garion a v jeho hlase se zatřepal záblesk naděje. Aspoň něco.

„Tento výraz bych, být na tvém místě, před ní nepoužíval," zašklebil se Vlk. „Mohlo by ji to urazit. Proč tě to tak všechno zajímá?"

„Měl jsem strach, že jenom říká, že je moje teta, a ve skutečnosti nejsme příbuzní," přiznal Garion. „Už jsem z toho měl strach docela dlouho."

„Proč ses bál?"

„To je těžké vysvětlit," řekl Garion. „Víte, já ani nevím, kdo vlastně jsem. Silk říká, že nejsem Sendar, a Barak zase, že vypadám trochu jako Rivan..., ale ne úplně. Vždycky jsem si myslel, že jsem

Sendar... jako třeba Durnik..., ale už si to nemyslím. Nevím nic o mých rodičích. Ani odkud byli. Prostě nic. Kdyby nebyla teta Pol moje příbuzná, tak bych byl na světě úplně sám. Být úplně sám není zrovna příjemně."

„Ale teď už je to v pořádku, ne?" ozval se Vlk. „Tvoje teta Pol je skutečně tvoje teta..., nebo alespoň je stejné krve."

„Jsem rád, že jste mi to řekl," přiznal Garion. „Opravdu mě to trápilo."

Greldikovi muži uvolnili lana a začali tlačit loď na volnou vodu.

„Pane Vlk," ozval se Garion, protože ho něco napadlo.

„Ano, Garione?"

„Teta Pol je skutečně moje teta... nebo prateta?"

„Ano."

„A ona je vaše dcera."

„Musím přiznat, že je," řekl Vlk s úšklebkem. „Někdy bych byl radši, kdyby nebyla, ale popřít to nemohu."

Garion se zhluboka nadechl a pak šel rovnou k věci. „Jestli je ona moje teta a vy jste její otec," řekl, „tak jste v jistém smyslu můj dědeček."

Vlk na něj překvapeně zíral „Proč ne," řekl a najednou se rozesmál. „Řekl bych, že musíš mít pravdu. I když mě to nikdy nepadlo."

Garionovy oči se zaplnily slzami a zcela impulzivně starého muže objal. „Dědečku," řekl a dával si na tom slově záležet.

„No dobře," řekl Vlk sevřeným hlasem. „To je ale objev." Poklepal Garionovi na rameno. „Tak už bys mi snad mohl taky tykat."

Chvilí byli oba zaskočení Garionovým citovým výlevem a tiše sledovali Greldikovy námořníky, jak vedou loď z přístavu.

„Dědečku?" ozval se Garion po chvíli.

„Copak?"

„Co se stalo s mými rodiči? Chci vědět, jak zemřeli?"

Vlkova tvář najednou byla velmi bledá. „Hořelo," řekl stručně.

„Hořelo?" zeptal se překvapeně Garion a při té myšlence ho začalo bolet u srdce. „Jak se to stalo?"

„Není to nic příjemného," odpověděl Vlk. „Jsi si jist, že to chceš slyšet?"

„Musím, dědečku," řekl Garion tiše. „Musím se o nich dozvědět všechno, co jen budu moci. Nevím proč, ale mám pocit, že je to velmi důležité."

Pan Vlk vzdychl. „Asi máš, Garione, pravdu," řekl. „Tak dobrá. Když jsi dost starý na to, abys kladl otázky, tak jsi taky dost starý na to, abys mohl slyšet odpovědi." Posadil se na lavici, která byla krytá před ledovým větrem. „Tak pojď sem a posad' se." Poplácal na lavičce vedle sebe.

Garion si k němu sedl a přitáhl si plášť k tělu.

„Tak kudy do toho?" začal Vlk a poškrábal se ve vousu. „Tvoje rodina je velmi stará; Garione," začal konečně, „a jako většina jiných rodin má jisté nepřátele."

„Nepřátele?" zeptal se překvapeně Garion. To ho předtím nenapadlo.

„To je docela běžné," vysvětloval Vlk. „Když děláš něco, co se někomu nelíbí, tak tě začne nenávidět. Tahle nenávist však lety rostla, až se z ní stalo skoro něco jako náboženství. Teď už nenávidí nejenom nás, ale každého, kdo má s námi cokoliv společného. No, ať už je to jak chce, tak jsme se před lety s tetou Pol rozhodli, že jediná možnost, jak ochránit rodinu, je ji někde ukrýt."

„Ty mi neříkáš všechno," řekl Garion.

„Ne," přisvědčil Vlk. „Říkám ti jenom tolik, kolik je pro tebe v tuto chvíli bezpečné. Když něco víš, tak se začneš chovat jinak a lidi si toho všimnou. Je bezpečnější ještě nějakou chvíli zůstat nenápadný."

„Myslíš v nevědomosti," obvinil ho Garion.

„Tak tedy v nevědomosti, když myslíš. Chceš slyšet ten příběh, nebo se chceš hádat?"

„Promiň," řekl Garion.

„To je v pořádku," poklepal mu na rameno pan Vlk. „I když já a teta Pol patříme k rodině trochu složitěji, jde nám o tvou bezpečnost. Proto jsme tvou rodinu schovali."

„Copak jde schovat celou rodinu?" podivil se Garion.

„Nikdy to nebyla velká rodina," řekl Vlk. „Ať už byl důvod jakýkoliv, byla to jenom jedna nepřerušená linie. Žádní bratřenci ani strýčkově. Není tak těžké ukrýt muže, ženu a jedno dítě. Dělali jsme to tak stovky let. Schovávali jsme je v Tolnedře, Rivě, Šereku i Drasnii... prostě všude možně. Žili úplně normálním životem, nikdo se na ně podruhé nepodíval. Všechno šlo dobře, až před takovými dvaceti lety se to zvrtilo. Přestěhovali jsme tvého otce Gerana z Arendie do malé vesnice ve východní Sendarii. Bylo to v horách asi sto padesát mil jihovýchodně od Darine. Geran byl kameník..., to už jsem ti říkal, ne?"

Garion přikývl. „Už je to dávno," řekl. „Říkal jsi, že jsi ho občas navštěvoval. Byla moje matka tedy Sendarka?"

„Ne," zavrtěl hlavou Vlk. „Ildera byla z Algarie. Vlastně to byla druhá dcera klanového náčelníka. Seznámili jsme je s Geranem, když byli ve vhodném věku k založení rodiny. Stalo se to, co se stává, a byla svatba. Ty ses narodil asi rok potom."

„Kdy vznikl ten požár?" zeptal se Garion.

„Už jsem skoro u toho," odpověděl Vlk. „Jeden z nepřátel tvojí rodiny už za ní dlouho slídlil."

„Jak dlouho?"

„Asi sto let."

„To znamená, že to musel být také čaroděj, ne?" zeptal se zase Garion. „Jenom čarodějové přece žijí tak dlouho."

„Měl v tomto směru určité schopnosti," přiznal Vlk. „Ale čaroděj je trochu zavádějící výraz. Tak si většinou neříkáme. Jiní lidé nám tak říkají a je to pro ně zřejmě přijatelný termín, ale my o tom tak neuvažujeme. Ti, co nám tak říkají, tomu moc nerozumí. No, ale zpět k tématu. Nějak se stalo, že když ten nepřítel zaútočil na Gerana a Ilderu, tak jsme byli oba s tetou Pol pryč. Nepřítel se dostal k jejich domu brzo ráno, když ještě spali. Utěsnil okna i dveře a založil oheň."

„Měl jsem za to, že jsi říkal, že to byl kamenný dům."

„To byl," přikývl Vlk, „ale i kámen hoří, když skutečně chceš. Jenom musí být větší žár. Geran i Ildera věděli, že nemají šanci se z hořícího domu dostat, ale Geranovi se podařilo uvolnit jeden kámen a Ildera tě vystrčila tou dírou ve zdi ven. Ten, co založil oheň, na tohle čekal. Popadl tě a vyběhl ven z vesnice. Nevíme přesně, co s tebou

chtěl dělat..., jestli tě chtěl zabít nebo si tě chtěl z nějakého důvodu nechat. V tu chvíli jsem se tam dostal já. Uhasil jsem oheň, ale Geran a Ildera už byli mrtvi. Potom jsem se vydal za tím, kdo tě unesl."

„Zabil jsi ho?" zeptal se Garion vztekle.

„Snažím se tomu vyhnout, pokud to jde," odpověděl Vlk. „To moc ovlivňuje přirozený běh věcí. Měl jsem v té době jiné plány než vraždu... a všechny byly mnohem horší než vražda." Jeho oči byly ledově chladné. „Ale neměl jsem možnost své plány uskutečnit. Hodil tě na mě — to jsi byl ještě miminko — a já jsem se snažil tě chytit. To mu poskytlo čas k útěku. Nechal jsem tě s Polgarou a vydal jsem se hledat tvého nepřítele. Zatím jsem ho ale nenašel."

„To jsem rád," řekl Garion.

Pan Vlk na něj překvapené pohlédl.

„Až budu starší, tak ho najdu," řekl Garion. „Řekl bych, že ten starý dluh bych měl splatit já. Nebo snad ne?"

Vlk na něj vážně pohlédl. „To by mohlo být nebezpečné."

„To mi nevadí. Jak se jmenuje?"

„Možná bych měl ještě nějaký čas posečkat, než ti řeknu jeho jméno," odpověděl Vlk. „Nechci, aby ses do něčeho pustil dřív, než budeš skutečně připraven."

„Ale řekneš mi to?"

„Až přijde čas tak ano."

„Je to pro mne velmi důležité, dědečku."

„Ano. To vidím."

„Slibuješ?"

„Když tak naléháš. Ale i kdybych ti to neřekl, tak ti to řekne teta. Ta smýšlí stejně jako ty."

„A ty ne?"

„Já jsem mnohem starší," řekl Vlk. „Vidím věci v trochu jiném světle."

„Já ještě nejsem tak starý," řekl Garion. „Nemohu vyřídit věci tak, jak bys to udělal ty. Proto ho budu muset zabít." Vstal a začal vztekle přecházet sem a tam.

„Asi mi to nebudeš věřit," řekl Vlk, „ale opravdu si myslím, že až bude po všem, tak o tom budeš smýšlet jinak."

„Tomu nevěřím," utrousil Garion a stále chodil sem tam.

„Uvidíme," pokrčil rameny Vlk.

„Děkuji, že jsi mi o tom řekl, dědečku," řekl Garion.

„Stejně by ses to dříve nebo později dozvěděl," řekl starý muž.

„A je asi lepší, když ses to dozvěděl ode mne, než aby ti to řekl někdo jiný v trochu jiné podobě."

„Myslíš tetu Pol?"

„Polgara by ti nelhala," odpověděl Vlk, „ale ona bere všechno trochu víc osobně než já. Někdy je to zabarveno jejím vnímáním světa. Já se snažím všechno vidět v širších souvislostech a ve větším časovém horizontu." Najednou se zasmál. „Asi je to také jediný možný pohled, jaký mohu za daných okolností mít."

Garion se překvapeně podíval na starého muže, jehož bílé vlasy zářily v ranním slunci. „Jaké to je, dědečku, žít navždy?" zeptal se.

„To já nevím," odpověděl Vlk. „Já ještě tak dlouho nežiju."

„Vždyť víš, jak jsem to myslel."

„Samotný život není až tak odlišný," řekl Vlk. „Všichni žijeme tak dlouho, jak potřebujeme. Prostě je to tak, že já musím vykonat něco, co zabere delší dobu." Prudce vstal. „Ten rozhovor vzal nějaký chmurný obrat," řekl.

„To, co teď děláme, je velmi důležité, že?" zeptal se Garion.

„To je zrovna teď nejdůležitější věc na světě," řekl vážně Vlk.

„Obávám se, že vám v tom moc nepomůžu," prohlásil Garion.

Vlk se na něj chvíli vážně díval a potom mu položil ruku kolem ramen. „Abys nebyl moc překvapen, Garione. A to možná dřív, než bude po všem."

A potom se otočili a dívali se, jak loď opouští zasněžený Šerek a míří ke Kamaaru a všemu, co se nachází za ním.

